

Giới thiệu Lão Đại Sủng Vợ!

Thể loại : 419, Ngược, Sủng, H+, Hào môn gia thế, xã hội đen.

Gương mặt hắn tối sầm lại, ánh mắt nổi lên tia không hài lòng, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ hắn chưa từng bị ai đánh, nhất là phụ nữ. Cô gái này quả rất ngông cuồng.

Cô biết mình đã đụng vào "ổ kiến lửa" nên lập tức rút lui, rời khỏi cái giường tính bó trớn nhưng mà xui làm sao bàn tay to lớn nắm chặt eo cô lại, bao bọc cô trong lồng ngực vạm vỡ.

- Em đừng mơ mà trốn thoát khỏi tôi, tính ăn xong bỏ trốn sao?

Ánh mắt vô cùng sắc bén như ngọn giáo chia vào Quyên Quyên, cô xanh mặt, mồ hôi nhễ nhại nhìn hắn.

Hắn đích thị là ác ma rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sủng Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 1

[Lão Đại Sủng Vợ!]

Tác giả: Thanh Hoài.

Thể loại: sủng.

Căn phòng ấm áp, tiếng thở dốc của người đàn ông, tiếng rên rì của người phụ nữ, tạo ra một khung cảnh đầy lãng mạn, ánh đèn mập mờ, nửa sáng nửa tối, ánh trắng rọi vào cùng phải xuyết xoa thân thể người phụ nữ đẹp như thiên sứ kia, người đàn ông cũng không kém, thân thể cường tráng vạm vỡ bao trùm lấy người phụ nữ.

...

Sáng hôm sau.

Hạ Quyên Quyên lý do mờ mắt, thân hình vô cùng đau nhức, nhích một xiu là đau đến thấu tủy, uể oải nhìn khắp căn phòng.

Đây là đâu? Phòng mình sao hôm nay lạ vậy?

Cách bài trí căn phòng khá trang trọng, kiểu quý tộc phương đông ngày xưa. Cô cảm thấy phía eo có gì đó nặng nề đặt vào, khẽ liếc xuống, tá hỏa kinh hoàng.

Một cánh tay to lớn!

- Á!

Tiếng hét kinh hoàng vang vọng khắp căn phòng. Người đàn ông kia tỉnh giấc, khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng vô cùng đẹp trai, ánh mắt sâu thẳm nhìn Quyên Quyên.

- Boss, sao anh lại nằm đây?

Tên của hắn là Trần Dương Thần, vị tổng giám đốc đầy cao ngạo của tập đoàn L.A. Tập đoàn đứng đầu thế giới về sản xuất dầu mỏ.

Cô hiện là thư kí của hắn.

- Em hãy chịu trách nhiệm đi!

- Sao...sao cơ?

Cô hơi ngẩn ngơ, anh ta ngồi thẳng dậy, lộ ra cơ múi đầy to lớn. Ánh mắt chìm ưng nhìn cô, đôi mày khẽ chau lại.

- Đêm qua em đã "ăn" tôi rồi thì phải chịu trách nhiệm đi chứ!

- Anh đang nói gì vậy? Tôi mới là người chịu thiệt cơ mà!

Hắn khẽ nhếch môi cười.

- Vậy...em trả lại "đôi trai" cho tôi đi! Tầm thân "trong trắng" này tôi đã gìn giữ hơn 30 mười năm rồi, thế mà đêm qua lại bị em ăn sạch.

- Từ từ, tôi cần phải định hình lại đã.

Rõ ràng là đêm qua cô đi bar uống rượu để mừng công việc mới, rồi bạn cô đưa chìa khóa phòng khách sạn này, cô lao đao bước vào rồi ngủ thẳng căng, rồi gì gì đó mà cô không thể nhớ nổi, sáng hôm sau thì bắt gặp hắn nằm ở đây.

- Anh...tại sao lại vào đây được?

- Đây là phòng của tôi!

- Sao chứ! Đây là khách sạn mà?

- Ừ thì...cái khách sạn này là của tôi và đương nhiên phòng nào cũng là của tôi.

Hắn cười nham hiểm, rồi trầm giọng nói.

- Anh...có ý phải không?

Quyên Quyên nhận ra mùi gian tà ở đây, hắn quá nguy hiểm.

- Là em câu dẫn tôi rồi còn làm mất "đôi trai trong trắng" của tôi, em nói đi, em có nên...chịu trách nhiệm không?

Hắn đứng dậy, tấm chăn che "chỗ đó" đột ngột rút ra, khiến cô không khỏi bất ngờ mà bối rối.

- Á! Anh đừng đứng lên.

Hắn tiến sát gần lại cô, thì thầm nhò vào tai.

- Đêm qua cái gì cũng thấy hết rồi, em còn ngại ngùng gì nữa!

- Á! Anh đừng nói nữa!

Dương Thần bắt đầu sờ mó người Quyên Quyên, bàn tay tham lam sờ mó tấm lưng trắng nõn nà, khiến cô không khỏi giật mình, bàn tay không tự chủ mà tát thẳng vào mặt hắn.

Bốp.

- Á! Đồ lưu manh.

Một bát tay in trên mặt hắn, khuôn mặt đẹp trai in 5 ngón tay rõ ràng từng ngón một. Cô xấu hổ đẩy tay hắn ra, hắn đang sờ soạng ở nơi đâu thể không biết, đích thị là một tên biến thái mà.

Gương mặt hắn tối sầm lại, ánh mắt nổi lên tia không hài lòng, từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ hắn chưa từng bị ai đánh, nhất là phụ nữ. Cô gái này quả rất ngông cuồng.

Cô biết mình đã đụng vào "võ kiến lư" nên lập tức rút lui, rồi khỏi cái giường tỉnh bơ trốn nhưng mà xui làm sao bàn tay to lớn nắm chặt eo cô lại, bao bọc cô trong lồng ngực vạm vỡ.

- Em đừng mơ mà trốn thoát khỏi tôi, tỉnh ăn xong bò trốn sao?

Ánh mắt vô cùng sắc bén như ngọn giáo chia vào Quyên Quyên, cô xanh mặt, mồ hôi nhễ nhại nhìn hắn.

Hắn đích thị là ác ma rồi!

---- hết chap 1----

Cho mình sao đi và đừng quên follow mình nha <3 yêu các cậu.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

- Em nhất quyết không trả đòi trai cho tôi phải không?

Hắn giận dữ nhìn cô, cô run sợ khẽ nuốt nước bọt.

- Vậy thì phải chịu trách nhiệm đi chứ!

Trần Dương Thần khẽ nhếch một nụ cười tà mị nhìn Hạ Quyên Quyên.

- Vậy thì kết hôn đi, làm phu nhân của tôi.

Hắn bá đạo tuyên bố, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô, cô hơi sững sờ giật mình.

...

- Làm gì nhìn tôi dữ vậy?

Hắn ngo ngắc hỏi cô, cô này giờ đã nhìn chằm chằm vào hắn khoảng 5 phút rồi.

- Anh có vấn đề về thần kinh phải không? Tự dưng lại đòi kết hôn với tôi, tôi gia cảnh cũng không giàu, gương mặt với thân hình cũng chả bằng ai, anh nói xem anh thích tôi ở điểm gì?

Cô tự biết lượng sức mình, bên cạnh hắn không phải rất nhiều phụ nữ sao, hà có gì phải để ý cô chứ.

Hắn khẽ liếc cô, nhìn từ đầu đến cuối chân, diện nước cũng khá đầy đủ, chỉ có điều không được xịn như những cô gái khác.

- Ủm...thì...trên giường...khiến tôi...rất thoải mái.

Trần Dương Thần cười mím nhìn cô, khuôn mặt cô ửng hồng lên vì xấu hổ.

- Anh...cái tên...biến thái này...

- Thế nào, kết hôn chứ?

- Không!

Cô thét lớn vào mặt hắn, đôi tay hắn bắt đầu sờ mó mắt, dò xét cơ thể cô.

- Vậy thì lên giường tiếp!

Đôi mắt khẽ nhếch, cặp mắt chìm ưng sâu thẳm không thấy đáy, gương mặt đầy lạnh lùng.

- Á! Không được!

Cô vùng vẫy, đôi tay to lớn nhấc bổng cô lên. Ánh mắt lưu manh nhìn cô.

- Vậy thì cho em 1 quyền được lựa chọn, 1 là kết hôn hoặc 2 là lên giường tiếp, em biết sức khỏe của tôi thế nào mà.

- Anh...ép người quá đáng! Tôi sẽ kiện anh.

Hắn khẽ nhếch môi.

- Vậy em chọn lên giường hả?

- Không...tôi không chọn cái nào cả. Thả tôi ra.

Cô vùng vằng trong sự vô vọng, sức cô quá nhỏ bé mà.

- Vậy thì hôm nay em sẽ không được xuống giường đâu?

- Mau buông tôi ra. Đồ lưu manh.

Hắn mím cười, nụ cười vô cùng gian manh.

- Được rồi, mang tiếng làm lưu manh thì phải làm cho tròn nghĩa vụ chứ, đúng không?

- Á! Thả tôi ra...!

...

Sau một hồi XXX.

Nhân lúc hắn đang ngủ say, cô nhanh chóng nhặt đồ lại rồi rón rén bỏ trốn.

Cô đi được một hồi, hắn mới ngồi hẳn dậy, lấy chiếc điện thoại đặt trên giường, ấn một loạt số lạ gì đó.

- Cậu đã xử lí ổn thỏa mọi việc chưa?

Giọng hắn lạnh băng, gương mặt vô cùng nguy hiểm

- Dạ, xong rồi, xin lão đại cứ yên tâm.

Bên kia cung kính trả lời.

Có thể cô không biết hắn là ông trùm xã hội đen chuyên buôn bán ma túy, tập đoàn L.A chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài thôi, hàng năm hắn thu về không ít lợi nhuận từ việc buôn bán chất cấm này, đến chính phủ cũng phải nhún nhường hắn 8, 9 phần.

Người nào chỉ cần làm dơ đồ hắn, hay chỉ cần liếc hắn một cái thôi, thì ngày mai sẽ không còn thấy ánh mặt trời nữa, kẻ nào dám xò mũi hắn, dám phản bội, hay ăn cắp hàng của hắn thì đảm bảo ngày mai xác sẽ không còn nguyên vẹn, đầu thì được gửi về cho gia đình, dương vật thì được gửi về cho vợ con hoặc người yêu, chân tay thì chặt nát rồi nấu chín cho lợn ăn, hắn là kẻ rất tàn ác, bởi vậy cho nên thuộc hạ theo hắn không ai dám có ý định phản bội, chỉ cần theo hắn sẽ có lợi, gia đình sẽ ấm no, cái hắn cần chính là sự trung thành chứ không phải là sự dối trá phản bội. Những kẻ đó, hắn nhất định sẽ không tha...

Đôi mắt hắn được biệt danh là đôi mắt chim ưng sâu thẳm, sâu đến nỗi không thấy đáy, suy nghĩ của hắn luôn là một dấu hỏi lớn mà không ai có thể hiểu được, người đàn ông khó lường.

...

Cô uể oải bước vào nhà, toàn thân đau nhức, tất cả là tên đàn ông đó, ngày mai cô nhất định sẽ xin nghỉ việc ngay lập tức.

- Ba, mẹ con về rồi nè!

...

Khung cảnh vô cùng im ắng, cô liếc nhìn xung quang, thường ngày cô về giờ này là ngửi thấy mùi đồ ăn mẹ cô làm rồi mà, sao hôm nay lại kì lạ vậy, hay là...hôm nay ra ngoài ăn...

Trời trời, không thể nào, mẹ cô nổi tiếng kì bo mà, làm gì có chuyện đó, trái tim nổi lên một tia không an tâm, cảm giác vô cùng lo lắng.

- Mẹ, con về rồi nè!

Cô cố gắng hết lớn, để mong ai đó trong nhà sẽ nghe thấy, chẳng lẽ họ ra ngoài rồi sao, rõ ràng cửa không khóa mà.

Tim cô đập ngày càng nhanh hơn, cái cảm giác bất an này khiến cô không an tâm, vứt cái giỏ xách xuống đất, đôi chân chạy thật nhanh vào trong phòng khách.

Một cảnh tượng vô cùng hãi hùng trước mặt cô.

Cô chết lặng một vài giây, ánh mắt bắt đầu rung rung nước mắt.

Trong phòng, mọi thứ xung quanh đều bẽ bộn, xác người đàn ông nằm vắt vẻo trên ghế, còn người phụ nữ thì nằm dưới sàn nhà, tất cả họ đều máu me bết bết, đều chết do bị bắn trúng vào tim và vào phía đầu, nhất định người ra tay rất độc ác, bắn ngay vào chỗ hiểm khiến con mồi một phát chết luôn, không kịp nói lời cuối cùng.

Thình Thịch...thình thịch...

Cô lao đảo bước đến bên cạnh họ, ánh mắt vô cùng bi thương, từng giọt...từng giọt nước mắt rơi lã chã trên sàn...

Cô không thể tin vào cảnh tượng lúc này, thật sự là quá kinh khủng...

Đây không phải sự thật đâu...nhất định là vậy...Ba mẹ chỉ đang đùa thôi phải không? Ba mẹ chỉ đang ngủ thôi phải không? Tất cả đều dối trá...dối trá...

- Không...!

Tiếng thét đầy bi thương vang vọng khắp căn phòng, máu máu tanh vẫn còn nồng đầu đây, đầu đó lại pha chút nước mắt hòa cùng dòng máu.

Trái tim như xé thành từng mảnh, rốt cuộc chuyện này là sao?

--- hết chap 2 ---

Thư đoán đi!

Đừng quên vote và follow mình nha <3 yêu các bạn cmt lăm í ><

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

Góc giới thiệu nhỏ.

Truyện do mình viết yêu cầu các bạn không chuyển VER, hay ăn cắp chất xám.

Truyện có yếu tố hơi hoang tưởng, phi lí, có nhiều chap sẽ có H nên khuyên những thanh niên nghiêm túc có thể không đọc, có thể thoát ra ngay bây giờ.

Truyện này khúc đầu sẽ ngược, lí do thì các bạn biết r đây, về sau sẽ còn nhiều bí mật hơn được tiết lộ.

Cũng là công sức mình viết nên các bạn đọc rồi theo dõi mình nha.

Đây là bộ thứ 4 mình viết nên ngày nào không ra chap thường xuyên thì các bạn thông cảm, mình sẽ cố gắng ra nhiều chap hơn trước khi vào học.

Mong các bạn ủng hộ.

Đám tang mang không khí âm đạm đến nặng nề.

Một màu đen u tối bao trùm căn phòng. Mọi người cứ ra ra vào vào, cứ thế một ngày nhạt nhẽo lại qua đi. Cô ngồi ôm linh vị của mẹ, ngồi một góc kể bên quan tài, ánh mắt vô hồn liếc nhìn từng người, mắt đã cạn nước mắt, không thể khóc thêm được lần nào nữa...

Mọi chuyện xảy ra thực sự quá nhanh, mới hôm qua họ còn đang nói, cười cười với cô cơ mà, sao hôm nay lại nằm bất động ở kia rồi.

Càng đáng giận hơn là kẻ nào ác độc nhẫn tâm ra tay không chút dấu vết, đến cảnh sát cũng phải bó tay không dám điều tra.

Kẻ chủ mưu đứng đằng sau thực sự là một kẻ đáng sợ vô cùng, đến cảnh sát còn phải nhún nhường, sợ hãi," đôi đen thành trắng" như vậy, thật sự là ghê tởm mà.

...

(There"s a girl but I let her get away, It"s all my fault cause pride got in the way...I keep saying no ~)

Nhạc chuông điện thoại vang lên. Cô mệt mỏi cảm lên, liếc thấy số lạ.

- Alo, ai vậy?

- Chị ơi, là em!

Giọng một cậu con trai vang lên. Đầu dây bên kia có vẻ rất gấp gáp.

- Long à, ba mẹ chúng ta...hức...hức...

- Em đã biết hết rồi, là do ông chủ em làm, tất cả là do em, do em phản bội ông ta.

Bên kia hơi ngập ngừng. Cô cũng sờ, bàn tay thả lỏng rút chiếc điện thoại.

- Chị ơi...!

Long thét vào điện thoại.

- Ông chủ em là ai?

Cô gần từng tiếng, ánh mắt vô cùng căm phẫn, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm.

- Chị à! Việc đó bây giờ không quan trọng, chị hãy chạy trốn đi, chạy thật xa thành phố này, đừng quay lại nữa, ngày mai em đợi chị ở sân bay S, chị phải bí mật mà đi, đừng để bị theo dõi, tính mạng của chị đang bị đe dọa đó.

- Chị hỏi hần là ai?

Cô vẫn không quan tâm, chỉ muốn biết kẻ đã sát hại ba mẹ cô, chỉ một đao đâm vào tim hần thôi, chỉ một đao.

- Chị à!

Long cố gắng kìm nén.

- Chị hỏi lại lần nữa, tên đó là ai?

Ánh mắt vô cùng căm phẫn, cùng trái tim sắt đá, giọng nói vô cùng lạnh lùng khiến người nghe sợ đến nghẹt thở.

- Hần là...Trần Dương Thần, được bọn xã hội đen tôn sùng là Lão Đại.

Trần...Dương...Thần!

Là...tên khốn đó sao? Ha ha nực cười, vậy mà trong khi cô và hần ân ái với nhau thì ba mẹ cô bị hần ám sát mà cô không hề hay biết.

Ha ha...Kết hôn sao...Đúng là bộ mặt giả tạo đến căm phẫn mà...

Tên đáng kiếp đó, bàn tay cô nắm chặt, đôi chân đứng thẳng dậy, ánh mắt vô cùng tức giận, đôi môi mọng cắn chặt vào nhau, đôi mày trùng xuống.

Chỉ cần giết được hần... có thể trả thù được rồi..

Lòng hận thù căm phẫn đang sôi sục trong lòng Quyên Quyên, cô thật sự muốn bóp cổ hần chết ngay bây giờ.

Tập đoàn L.A.

Bộ mặt giả tạo của chủ tịch Trần Dương Thần. Cô khẽ nhếch môi cười, đi thẳng vào trong không chút do dự.

- Cô không được vào đó đâu.

Một cô thư kí vội vã kéo tay cô lại.

- Buông tôi ra, tôi phải giết hần ta.

- Không được, bảo vệ đâu!

Cô thư kí hét toáng lên, cô ra sức đẩy mạnh cô ta lùi ra giữa sàn, nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Một màn ân ái hiện ra trước mặt cô, người con gái nóng bỏng kia đang trườn trên lưng hần, hần cũng không ngừng vuốt ve cô ta.

Rầm

Cô đóng mạnh cánh cửa lại.

Cô gái kia thấy thế liền ngồi dậy, hần cũng ngồi dậy, ánh mắt bắt đầu di chuyển về phía cô.

- Em đến nhanh hơn tôi tưởng đấy?

Hần nói lạnh. Ánh mắt chìm ung đầy nguy hiểm liếc nhìn cô.

Hần chỉ cô gái kia, ám hiệu nói ra ngoài, dường như cô ta hiểu được ý liền ngoan ngoãn gật đầu.

Hần nhanh chóng đứng dậy, đôi chân dài sải bước đến chỗ cô.

- Thế nào? Kết hôn chứ?

Hần nhếch môi cười, bàn tay to lớn khẽ chạm mặt cô.

- Khốn kiếp, chết đi!

Cô nhanh nhẹn móc trong áo khoác ra một con dao thái lan trực tiếp đâm mạnh vào bụng hần.

Chỉ tiếc là...thất bại, hẳn biết trước liền nắm chặt lấy tay cô, bóp thật mạnh, mũi dao chỉ còn 1 cm nữa thôi là đâm trúng rồi. Hắn siết chặt tay cô, càng lúc càng mạnh, khiến cô đau đớn nhưng không để gì khuất phục, hẳn cúi sát thì thâm vào tai cô.

- Em nghĩ chỉ mình em có thể giết tôi sao? Nực cười!

- Đồ khốn kiếp, tôi phải giết anh, đồ máu lạnh, đồ giết người.

Hắn hết chịu nổi đánh bẻ tay cô, khiến con dao thái lan rớt xuống sàn nhà.

Cô tay sưng tấy lên, còn hẳn in vết năm ngón tay của hắn. Hắn khẽ nhếch môi cười.

- Kiên cường lắm, tôi thích.

Giọng nói đầy ma mị khiến cô cảm thấy đầy run sợ.

- Buông ra, đồ khốn.

Cô thét lớn vào mặt hắn, hẳn ta không đơn giản như cô tưởng.

- Nếu em còn nói nữa thì chẳng em trai của em..

Hắn đột ngột dừng lại, ánh mắt khẽ liếc cô, như một lời cảnh báo...hãy biết điều mà ngoan ngoan...

- Anh dám..

Cô trừng mắt nhìn hắn, đôi môi cắn chặt đến rỉ máu.

- Không có gì mà tôi không dám cả, nếu em thích thì ngày mai đầu của ai đó sẽ gửi đến cho em, coi như là quà...

Giọng nói đầy ma mị khiến cô nổi hết da gà.

- Đồ giết người, anh nhất định sẽ xuống địa ngục thôi!

Cô lườm hắn, ánh mắt hẳn vẫn không thay đổi, dù cô có nhìn chăm chăm vào tên đàn ông này thì cũng không thể biết hắn đang nghĩ gì?

- Có xuống địa ngục tôi cũng sẽ kéo em theo!

...

---- hết chap 3 ----

Đừng quên vote và follow Hoài nha <3

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

- Có xuống địa ngục tôi cũng sẽ kéo em theo.

- Anh là đồ ác quỷ, anh nhất định sẽ phải trả giá cho hành động tàn ác của mình.

Cô nghiêng răng cắn phẫn nhìn hắn. Hắn chỉ nhếch môi cười, ánh mắt vẫn lạnh băng nhìn cô.

- Buông tôi ra, tôi muốn về nhà!

Hắn siết chặt eo cô, mạnh bạo găm nhắm đôi môi mọng, cô không kịp phản ứng, thì bị chiếc lưỡi của hắn đá vào bên trong khoang miệng một cách thô bạo, Quyên Quyên bắt đầu thở gấp gấp, không thể theo kịp với nhịp động của hắn. Bàn tay nhỏ dần hết sức đẩy hẳn ra.

- Đồ khốn.

- Em nghĩ đã đến đây thì tôi sẽ để em về sao? Nực cười! Tôi biết là em định bỏ trốn cùng với kẻ đã phản bội tôi.

Hạ Quyên Quyên giật nảy mình khi nghe hắn nhắc đến tên em cô, trong lòng có chút bồn chồn.

- Anh không được làm hại nó!

Cô trừng mắt, bàn tay tính dơ tát nhưng lại bị bắt nhịp một cách khôn ngoan.

- Em nghĩ tôi là người thế nào?

Giọng nói nửa tà mị, nửa ghê rợn lạnh đến sống lưng của hắn, ánh mắt hẳn vẫn sâu không thấy đáy, người đàn ông này leo lên vị trí Lão đại đầu phải dễ, bàn tay hắn nhất định phải dính rất nhiều máu người rồi.

- Anh...muốn gì?

Hắn nhếch môi cười lần nữa, bàn tay khẽ vuốt tóc cô.

- Em rất hiểu ý tôi, rất thông minh, tôi thích.

Hắn búng tay một cái, từ trong phòng mở ra một cánh cửa xuyên thẳng xuống tầng hầm.

Một người đàn ông to lớn lực lưỡng với bộ vest đầy thần bí bước ra, bên vai có vác một người nữa, nhìn cậu ta rất thương yêu, tay chân đều dính đầy vết thương hẳn còn rỉ máu, gương mặt nhếch nhác, có lẽ cậu thanh niên này đã bị tra tấn hàng giờ đồng hồ rồi.

Hắn ta quay lại bàn làm việc, bên tay cầm một ly rượu vang đỏ lắc nhẹ, ánh mắt lạnh băng nhìn cô.

- Nguyên!

Giọng nói lạnh đến buốt giá, ánh mắt đảo qua tên thuộc hạ. Tên này không ai khác chính là cánh tay phải đắc lực của hắn, đã cùng hắn đồng cam cộng khổ từ lâu, nên được hắn rất mực tin tưởng, mọi người gọi hắn là...Nguyên!

Nguyên dường như hiểu ý, mạnh tay ném cậu thanh niên kia xuống trước mặt cô, khiến cô một phen đầy kinh hoàng.

- Long!

Cô thét lên, chạy lại đỡ em trai dậy, ánh mắt cắn phẫn nhìn hắn.

- Đồ khốn, anh dám làm hại nó sao!

- Hừ! Em thử nghĩ xem? Hắn còn tò là may rồi, tôi còn định...chặt tay...tùng ngón một...tùng ngón...rồi khi từng ngón tay bị chặt xuống hết rồi thì sẽ đến lượt chân...lại từng ngón...tùng ngón một...lúc đó sẽ hằm canh mạng đến cho em...bối bối...Em thích không?

- Anh...thật ghê tởm, cả đời này tôi sẽ nguyên rủa anh, đồ ác quỷ, đồ không có nhân tính.

Hắn nghe xong phá lên cười một cách há hê.

- Đúng, em cứ việc nguyên rủa tôi đi, bởi vì cả đời này em chỉ có thể sống bên tôi mà thôi.

Ánh mắt hắn vô cùng bình tĩnh, Nguyên đứng ngoài đường như hiểu chuyện gì đó liền nhanh chóng nhấc Long lên khỏi tay cô. Hạ Quyên Quyên hung hăng dành lại, nhưng sức cô lại có hạn.

- Anh định làm gì?

Cô hét lớn. Hắn ta vẫn nhẹ nhàng nhấp rượu một cách quý phái, khuôn mặt lạnh băng nhìn màn kịch do chính hắn đạo diễn.

- Lão đại, tên này nên chặt tay...chân... hay đầu, xin ngài cứ nói.

- Anh không được làm gì nó! Tôi sẽ liều mạng với anh!

Cô mạnh mẽ cắn chặt vào cánh tay Nguyên, bàn tay bầu chặt vào áo hắn.

Hắn thả ly rượu xuống. Những mảnh ly bắn tung tóe khắp nơi. Rượu vang chảy dần dần, lênh láng ra sàn. Bàn tay to lớn kéo cô vào lòng, khuôn mặt lạnh lùng dúi vào chiếc cổ nhỏ.

- Em muốn bộ phận nào?

Hắn ôn nhu hỏi cô, chiếc mũi vẫn không ngừng hít hương thơm trên người Quyên Quyên. Cánh tay còn lại siết chặt eo cô.

- Anh nói đi, chỉ cần đừng làm hại thằng bé, muốn gì ở tôi...tôi cũng sẽ làm...chỉ cần tha cho nó..

Hạ Quyên Quyên cắn chặt răng, mặc cho hắn bắt đầu sờ soạn cơ thể cô.

- Nó phát tán tin mật cho kẻ thù, phản bội tôi, nếu tha thì có hơi...

Trần Dương Thần cố ý ngập ngừng từng chữ, ám chỉ Long đã phản bội hắn nếu tha sống thì sẽ có người không phục.

- Tôi xin anh...hãy nhắm vào tôi...hãy giết tôi đi...và tha cho thằng bé...

- Em nghĩ mạng em đáng bao nhiêu?

Bàn tay to lớn chạm ngay vòng một của cô, khiến cô không khỏi rùng mình sợ hãi.

- Tôi xin anh...

Hắn phá lên cười, không khí trong lòng trở nên tĩnh lặng, một cảm giác lạnh băng truyền đến cơ thể cô, bàn tay hắn như ướp đá vậy, thật sự khiến người ta run sợ bởi vẻ ngoài của kẻ ác ma này.

- Vậy thì... hãy làm tôi vui vẻ trên giường đi, chỉ cần... tôi thích, mọi chuyện... sẽ được giải quyết. Em nghĩ thế nào? Đồng ý hay không?

- Tên khốn...

Hắn ta thả cô ra, quay trở về ghế sofa, đôi chân thon dài gác lên nhau, ánh mắt liếc qua Nguyên.

- Vậy thì bắt đầu từ việc móc mắt đi, tôi thích bộ phận đó, hay cắt lưỡi cũng được, tùy cậu thích, Nguyên.

Giọng nói lạnh băng truyền đến tai người nghe một cách rộn rã, móc mắt...cắt lưỡi...mà hắn nói nghe rất nhẹ nhàng...

- Vâng, lão đại.

Nguyên cung kính, rồi móc trong người ra một con dao găm.

- Dừng dừng dao, hãy dừng súng...tôi thích mùi thuốc súng...

Đúng là tên ác thú, lòng dạ đã bị chó găm từ lâu rồi, ánh mắt hắn đầy vẻ lãnh huyết khê liếc cô, xem cô sẽ phản ứng ra sao.

Cô cắn chặt môi đến nỗi bị rí máu, bàn tay khẽ siết chặt lại.

- Dừng lại đi. Tôi...đồng ý...xin hãy dừng lại...

hết chap 4 ----

Tập sau có nên H ><

Án sao và đừng quên follow Hoài nha <3 Yêu lắm <3

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: 18+

- Dừng lại đi...tôi đồng ý...

Hắn nhếch môi cười, đôi tay lạnh băng kéo cô lại vào lòng.

- Biết điều là tốt, Nguyên, cậu biết xử lý thế nào rồi chứ!

- Vâng thưa lão đại.

Nguyên tuân lệnh vác Long đi xuống phía dưới tầng hầm, mặt thất đóng kín lại. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại hắn và cô. Cô gục xuống sàn, mái tóc dài che hết gương mặt cô, từng giọt nước mắt rơi chạm đất, cô không thể tin nổi cuộc sống mình thay đổi quá mức nhanh chóng...chỉ vì một tên cầm thú.

Trần Dương Thần vén nhẹ mái tóc của Hạ Quyên Quyên, để lộ góc nghiêng thần thánh, hắn phải thừa nhận người con gái này rất đẹp, nếu trang điểm kĩ lên sẽ đẹp hết phần thiên hạ cho xem.

- Em thật quyến rũ.

Hắn cúi đầu thủ thủ vào tai cô, làm Hạ Quyên Quyên hơi rùng mình.

- Tôi hận anh, đến chết vẫn hận.

Không khí trong phòng lạnh đến thấu xương, hắn tà mị nhếch môi, nụ cười vô cùng quái đản.

- Nếu sau này em biết tất cả sự thật em sẽ phải cảm ơn tôi thôi! Tiểu yêu tinh bé nhỏ à!

Trần Dương Thần đã hết sức chịu đựng, thô bạo bế Hạ Quyên Quyên lên ném thẳng lên chiếc giường, một tay cởi chiếc áo vest cùng chiếc cavat ra ném thẳng xuống đất, tiến dần đến Hạ Quyên Quyên, cô run sợ lùi về phía sau, ám khí của hắn quá mạnh, hắn là một tên ác ma giết người không chớp mắt.

- Anh...

Chưa kịp chớp mắt, chiếc đầm trên người cô bị hắn xé toạc thành nhiều mảnh, cô hoảng sợ che mình lại, nhịp tim lại bắt đầu loạn.

- Em không có quyền lựa chọn.

- Đồ khốn...um..buông..um..

Hắn nhanh chóng găm nhắm chiếc môi căng mọng của cô, bàn tay còn lại nhanh chóng cởi chiếc áo lót rắc rối kia. Chiếc lưới điều luyện nhanh chóng tiến vào trong khoang miệng của cô, chơi đùa làm cô vô cùng khó thở, từng động tác của hắn vô cùng thô bạo.

Chiếc áo lót rơi xuống để lộ đôi bông đào căng mọng, hắn nhếch môi cười rồi cúi đầu ngậm lấy nó, đôi tay còn lại xoa nắn nú hồng nhỏ, khiến cô cảm thấy toàn thân run rẩy mà kêu lên.

- Xin anh...tha cho tôi..

Hạ Quyên Quyên run sợ bàn tay nắm chặt vào tấm chăn trải giường, đôi môi không ngừng run rẩy.

Sau khi nú hồng đã căng cứng, hắn thò tay vào chiếc quần lót của cô bắt đầu thường thức hương vị.

- Đồ khốn...Tôi sẽ giết anh..

Đôi mày hắn khẽ co lại, bàn tay to lớn xé toạc chiếc quần lót của cô ra, để lộ một vùng kín làm rung động lòng người, hắn nhanh chóng cởi quần ra, rồi đâm thẳng cự long vào trong không một chút nhân tính. Đôi tay to lớn nắm chặt hai đùi cô, rồi mạnh mẽ tiến vào, gương mặt có chút thỏa mãn.

- A ~ Đồ khốn kiếp.

- Hừ!

Hắn di chuyển thô bạo, tâm trạng của hắn hôm nay vô cùng tệ, chuyện em trai cô phát tán tin mật khiến hắn thua lỗ hàng trăm tỉ, hôm nay cô còn chạy lại đây đòi giết hắn làm hắn càng trở nên thô bạo muốn chiếm hữu cô hơn.

- Đau...a...

Cô đau đến siết chặt răng, cố gắng không phát ra những tiếng rên rì, cuộc sống này đối với cô quá sức là dơ bẩn, thật kinh tởm, giờ đây cô chẳng khác gì gái điếm vậy.

- Rên cho tôi nghe!

-...

- Kiên cường lắm, thử xem em ngoan có được bao lâu.

Động tác hắn nhanh hơn, khiến âm đạo cô càng ngày càng co rút chặt lấy cự long hơn.

- A ~~~

Cô bắt gặp kêu lên, giọng nói rên rì yêu kiều khiến hắn vô cùng thích thú.

- Bảo bối..

- Đừng có gọi tôi như vậy...

Từng nhịp từng nhịp hắn đâm thẳng vào trong, đến nơi sâu thẳm nhất của cô, bàn tay to lớn bóp chặt đùi cô hơn, chỉ khi nào hắn ở trong cô thì hắn mới cảm giác được sự khoái lạc này.

- A ~ Không...

Một dòng sữa nóng được bắn một cách nhiệt tình vào trong âm đạo của Hạ Quyên Quyên, khiến cô không khỏi thét lên.

Hắn rút khỏi người cô, từng chất dịch đặc chảy xuống phía ga giường, gương mặt cô đỏ hồng, lý trí của cô dần dần biến mất, cô không thể hình dung mình đang làm gì cùng với ai, chỉ có cảm giác mơ hồ ảo diệu...

Con xin lỗi ba mẹ, không những không trả thù được mà còn làm một hành động đáng kinh tởm cùng với người đàn ông độc ác này, con xin lỗi...

...

Hắn nhoen miệng cười vô cùng hả hê, nhanh chóng mặc chiếc quần lại, cô lùi về phía xa nằm co ro ôm lấy ngực, những vết hôn nóng bỏng chạy dài khắp cơ thể cô.

- Từ nay tôi có cuộc họp, hôm nay tạm tha cho em, xui nữa xong việc tôi sẽ cùng em đi đăng kí kết hôn, cho nên em hãy ngoan ngoãn ngồi ở đây đợi, nghe không?

Hắn hôn nhẹ vào trán cô rồi lạnh lùng bước ra khỏi phòng, ánh mắt vô hồn của cô lơ đão xung quanh, mong là Long vẫn ổn, dù có phải chịu bao nhiêu tủ nhục cô cũng sẽ chịu đựng được chỉ cần Long không sao là được rồi...

Vì em là người thân duy nhất của chị lúc này...

Chị sẽ cố gắng bảo vệ em

Và chị sẽ giết chết tên đàn ông đó trước khi hắn làm hại em...

--- hết chap 5 ---

Ấn sao và đừng quên follow Hoài nha.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Hạ Quyền Quyền men theo bức tường, nơi này hẳn vừa chạm một thứ gì đó thì cánh cửa hầm mở ra, Trần Dương Thần xảo quyết xấu xa và tàn ác như thể chắc chắn sẽ không chịu buông tha cho em cô, nhất là khi nó là kẻ phản bội, điều tối kị của hắn...

Mô này giờ cũng mất 15 phút mà vẫn không biết cách nào để mở cánh cửa ra, lòng có chút không kiên nhẫn, cứ sờ, cứ sờ cho đến khi cô chạm vào một bức tranh, bức tranh này rất kì lạ về một con rắn hổ mang nhưng không có mắt, những đường máu chảy dài trên cơ thể nó, tạo cho người nhìn cái nhìn vô cùng sợ hãi...

Hạ Quyền Quyền giật nảy mình rồi té xuống, bàn tọa chạm ngay vào một chỗ nào đó trên sàn nhà. Cảm giác tê tê ở phía mông, không ngờ trong phòng này lại đáng sợ đến như thế, quả là người đàn ông đã thú. Bàn tay định chống lên để đứng dậy thì...

RẦM...

Cánh cửa phòng hầm mở rộng ra, Hạ Quyền Quyền vô cùng bối ngỡ, đôi chân hơi lo lắng có chút do dự...

Nhìn tầng hầm này có vẻ khá là sâu, những bậc thang chỉ chít nhau nối dài đến nỗi không thể nhìn thấy giới hạn, càng về sau ánh sáng càng mờ dần, chỉ còn lại bóng tối bao trùm vô cùng đáng sợ.

Cô lo lắng, đôi chân run rẩy cố bước đi nhưng lòng vẫn cố gắng vì em trai, vì nó là người thân duy nhất của cô.

Chiếc điện thoại là nguồn sống cuối cùng của cô, nhờ nó mà cô thể thấy đường mà đi tiếp. Bức tường nơi đây lạnh lẽo đến thấu xương, cảm giác ghê rợn không khác gì người đàn ông kia, ánh mắt hắn cũng đủ khiến cô sợ hãi rồi.

- Á!

Cô run lấy bầy nhìn phía dưới chân, cái gì đó rất lạnh chạm vào chân cô. Nó đang trườn quanh chân cô từng chút...từng chút một...

Cô hoảng sợ đá nó ra, đôi chân ngã quỵ xuống.

- Á...RẦN...

Con rắn thè lưỡi dài, ánh mắt sắc bén nhìn Hạ Quyền Quyền, thân mình không ngừng uốn lượn. Nó là một con rắn hổ mang Châu Phi dài tầm 2 đến 3m, nó khoác lên mình bộ lớp áo màu đen với những vằn màu trắng mờ cách nhau rất đều. Nó không ngừng tiến về phía Hạ Quyền Quyền, ánh mắt vô cùng thèm khát.

Cô run sợ lùi về phía sau, bàn tay lại vô tình chạm phải thứ gì đó rất cứng. Cô run sợ giật bản mình.

Một...một con bọ cạp...

Cô hoảng sợ đứng dậy, đầu đập vào một thứ gì đó, một con rắn lục lại rơi xuống, cô tá hỏa nhìn khắp lối đi...

Không phải chỉ một, hai con mà là rất...rất nhiều rắn và bọ cạp...toàn là những động vật cực độc, một vết cắn của nó cũng đủ người ta phải vĩnh biệt với thế giới này rồi...

Bàn tay cô run rẩy, ánh mắt khảo sát, xem xem mình đã bị chúng nó cắn chưa, không ngờ ở trung tâm thành phố này lại có thứ đáng sợ như vậy...

Hạ Quyền Quyền khẽ nhẹ nhàng né những con rắn kia đi, mặc dù chúng đang mon man nhắm nhe cô, cô đi men men vào bức tường, ánh mắt hoảng sợ nhìn...

Lại một bầy rết bò xuống từ trên cao, Quyền Quyền kinh hãi té xuống, mông lại chạm vào một vật gì đó rất cứng, cô xanh xao tròn tròn con mắt, cặp môi run lấy bầy.

Một...một bộ xương người...

Cảm giác lạnh lẽo nó truyền vào da, lạnh đến thấu xương thấu tủy, lúc này cô không thể giữ thêm được bình tĩnh được nữa, đôi tay nhỏ đầy mạnh bộ xương khô đi...

Hoảng hốt bò chạy khỏi nơi quý quái đó, cho đến khi dừng chân lại một chỗ...

Nơi đây, đâu đâu cũng toàn là xương người, có những bộ xương mất chân mất tay, có những bộ xương thì đã mất đầu, cô hoảng sợ nhớ lại những gì tên ác ma kia đã nói...

Hắn dọa sẽ chặt từng ngón tay, ngón chân của em trai cô...

Thật đáng sợ...

Hơi lạnh từ khắp nơi phả tới, vì nơi đây là hầm nên xung quanh chỉ là bóng tối, không có một chút tia sáng của ánh mặt trời, cảm giác chẳng khác gì đang tham quan 18 tầng địa ngục cả, rất lạnh lẽo, ghê rợn...

Giờ cô mới hiểu những con rắn, con rết, con bọ cạp kia sống là nhờ thứ gì rồi? Là nhờ ăn những xác người kia...

Chẳng lẽ, cô cũng sẽ là mồi nhắm cho bọn chúng sao?

Cô run sợ lùi chân về phía sau, nếu đi tiếp thì sẽ chết, nhưng nếu không đi tiếp thì...em trai cô...

Lũ rắn và bọ cạp ngày càng đông hơn, dường như chúng nhận diện được vị khách không mời này đang quấy nhiễu cuộc sống của chúng...

Lưỡi của những con rắn thè ra, liếm láp cơ thể chúng, ánh mắt không phân biệt phải trái lạnh lùng. Bọn chúng bao vây Hạ Quyền Quyền theo một đường vòng cung, con nào con nấy đều hung hăng muốn tóm gọn con mồi...

Một con rắn hổ mang chúa tiến về phía cô, cô càng lùi chúng càng tiến tới, cho đến khi giáp với bức tường...

Rốt cuộc cũng hết đường đi...

Làm...làm sao bây giờ...

Rắn hổ mang chúa nổi tiếng là hung tợn, nọc độc mà nó mang trên mình rất độc, chỉ một nhát cắn thôi cũng đủ khiến người bị cắn phải quẫn quại vì chất độc ngấm từ từ vào cơ thể, làm thối rữa lục phủ ngũ tạng, làm người ta lên cơn đau đớn trước khi chết...

Nó lùi về phía sau, chiếc đuôi lấy đà rồi bật lên, mục tiêu chính là chiếc cổ cô, cái miệng rộng nhe ra để lộ hai chiếc răng nanh vô cùng sắc nhọn...

- Á!

---- hết chap 6----

Án sao và đừng quên follow Hoài nha.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đoàng

Tiếng súng nổ giật gân, đầu con rắn hổ mang nát tung lòi cả não, máu bắn tung tóe dính khắp nơi trên tường, một ít văng lên áo Hạ Quyền Quyền.

Con rấn thè lưỡi, rồi rơi bộp xuống đất.

Cô hoảng sợ nhìn người vừa bắn phát súng. Không ai khác chính là Nguyên, thuộc hạ của Trần Dương Thần.

Ánh mắt hần lạnh lùng nhìn cô, rút trong túi ra một cái kèn, rồi đưa lên miệng thổi.

...

Điều đáng ngạc nhiên là âm thanh vang lên từ cái kèn khiến tất cả lũ rắn, bọ cạp độc và rết bỏ chạy, dường như chúng đã được huấn luyện từ trước vậy.

Cô hoảng sợ khụy chân xuống, phía da thịt phần chân chạm vào nền đất lạnh khiến cô hơi hoảng sợ.

Nguyên lạnh lùng tiến lại gần, ánh mắt vẫn rất thần bí.

- Anh...tính làm gì?

Cô hét toáng lên.

- Hạ tiểu thư, lão đại bảo tôi đưa cô về.

Giọng hần trầm ấm hơn tên kia, làm cô bớt đi phần nào sự lo lắng.

- Em trai tôi đâu!

Cô chợt nhận ra mục đích chính mà mình tới đây.

- Đang ở bệnh viện.

Nguyên trả lời.

- Sao...sao cơ? Đừng hòng lừa tôi! Tên ác ma đó...không thể nào tốt bụng như vậy được...

- Cô không tin cũng được, nếu cô muốn ở đây mãi mãi, một xúu nữa thôi, bọn rắn bọ cạp kia sẽ quay lại...

- Gì...chứ?

Giọng nói Hạ Quyên Quyên có vẻ ngập ngừng, ánh mắt lao đảo khắp nơi.

- Nếu cô còn muốn nhìn thấy em trai thì đi theo tôi.

Nguyên quay người bước về phía trước, cô nửa tin nửa không nhưng cũng vẫn đi theo.

Phía trước là một lối đi dài không lấy đây, càng về sâu bên trong càng tối, không khí cũng dần ít lại.

Nguyên một tay cầm đèn pin soi, một tay cầm súng, dáng người vô cùng cao lớn đồng dạc, cũng lạnh lùng không khác gì tên cầm thú kia.

Tóc tách...tóc tách...

Tiếng nước bám trên cao rơi xuống, tạo ra âm điệu vô cùng rộn người, Quyên Quyên khẽ ôm chặt hai cánh tay, hơi lạnh từ khắp nơi ngấm vào da thịt.

- A!

Cô than lên, một thứ gì đó cứa vào da thịt ở phía dưới chân của cô, cô hơi chau mày rồi dừng lại. Máu chảy ròng xuống phía nền đất lạnh.

Nguyên dừng lại, ngoảnh mặt lại khi nghe thấy tiếng thét.

- Hạ tiểu thư, không sao chứ?

- Tôi không sao, chỉ là cái gì đó cứa vào chân.

Nguyên nheo mày, liếc xuống phía dưới, là một loại thực vật chuyên ăn thịt người, chúng sống ở đây từ lâu lắm rồi, nhìn chúng đang nhắm nhe máu cô, hần dợ súng lên, nhắm vào hàm răng đang ve vẩy của chúng, rồi lạnh lùng nổ súng.

Đoảng.

- Á!

Cô giật mình ôm tai.

- Anh bị điên hả, sao cái gì cũng lôi súng ra bắn thế.

Cô hét lên, đôi tay ôm lấy chỗ bị thương.

Nguyên lại gần rồi cúi xuống, bàn tay to lớn chạm vào chân cô, nhìn một hồi rồi lấy trong túi ra một cái băng keo cá nhân.

- Á! Anh định làm gì vậy?

Cô hoảng sợ, hơi lạnh từng ngón tay thấm vào da chân cô, bàn tay hần lạnh lùng y như gương mặt hần vậy.

- Nếu cô không muốn bị nhiễm trùng!

Nguyên nhẹ nhàng gỡ miếng gạc rồi chậm rãi dán lên phía chân cô, trái tim bé nhỏ khẽ rung rinh, ánh mắt bối rối nhìn hành động của hần.

Cô cứ tưởng xã hội đen sẽ bạo lực, hung hăng lắm chứ, ai dè vẫn còn người dịu dàng...ôn nhu như vậy...

Không gian đầy tĩnh lặng, chỉ nghe mỗi tiếng róc rách của nước, chỉ còn những nhịp tim khẽ đập nhanh, ánh mắt họ khẽ chạm nhau.

- Cái này...xong rồi!

Nguyên vẫn lạnh lùng, giọng nói vẫn không hề có chút ngượng ngùng.

Cô chợt nhận ra đúng là mình tự đa tình mà.

- Vâng, cảm ơn anh.

Cô đứng thẳng dậy, phía dưới có hơi nhói đau, nhưng vẫn cố chịu được, nơi đây đâu đâu cũng nguy hiểm, nhất định phải cảnh giác.

- Hạ tiểu thư, mặt đạo này rất nguy hiểm, cô hãy đi sát phía sau lưng tôi để tôi có thể dễ dàng bảo vệ hơn.

- Vâng.

Cô gât đầu, đôi chân thon đi theo Nguyên, khẽ lướt nhìn bờ vai rộng của hắn, hắn cao to thật cô chỉ đứng ngang nách của hắn thôi, ăn gì mà cao to thế không biết. Cô thầm tự nhủ, cùng là người mà sao khác biệt quá, đàn ông sinh ra cao lớn, khỏe mạnh, phụ nữ sinh ra lại yếu đuối, mảnh mai, rốt cuộc thì cũng làm trò tiêu khiển cho bọn đàn ông thôi tha này.

...

Đường hầm này cũng khá dài, đi được một đoạn thì Nguyên bỗng dừng lại. Cô vô tình va vào lưng hắn.

- A! Sao lại dừng lại.

Cô ngược cái cổ thon dài liếc qua, thì ra là có hai lối đi dẫn đến 2 nơi.

- Có 2 lối đi sao? Vậy chúng ta nên đi bên nào?

Cô ngáy thơ hời, Nguyên vẫn rất bình tĩnh, gương mặt vẫn không một chút biến sắc.

- Không đi bên nào cả!

- Tại sao chứ.

Hạ Quyên Quyên vội vã lên tiếng, không đi bên nào là sao? Chẳng lẽ đào đất để đi hay xuyên tường...Những ý nghĩ này thật nực cười mà.

- Bởi vì đi bên nào cũng sẽ chết, nếu cô đi lối bên phải thì sẽ bị sập bẫy rơi xuống nơi sâu thẳm nhất ở đây bị những cọc nhọn đâm xuyên người mà chết, chưa kể nếu có thoát được thì sẽ làm phiền cho bọn cá sấu kia...

- Sao...sao cơ? Vậy còn lối đi bên kia?

Thật ghê rợn mà. Nghĩ thôi cũng đã sợ rồi.

- Nếu đi đường đó thì ta sẽ vòng lại nơi vừa này, bọn rắn,... rết và bọ cạp hắn rất vui khi nhìn thấy chúng ta lần nữa.

Hạ Quyên Quyên nói hết da gà, nơi này quả thực rất đáng sợ, chẳng khác gì địa ngục cả, một đi không thể trở về.

- Vậy chúng ta sẽ phải bỏ mạng ở đây sao?

Nguyên khẽ nhếch môi cười, ánh mắt lao đảo vài vòng, rồi dơ súng lên bắn lần 3.

Đoàng..

Khói súng bay là loi trong không khí, màu khói trắng áo áo huyền huyền tựa lông tơ.

...

Một cánh cửa thứ 3 được mở ra, dẫn đến một lối đi khác. Nguyên ngoảnh mặt sang Quyên Quyên rồi cung kính.

- Hạ tiểu thư, chúng ta nên đi thôi, lão đại...đang chờ cô.

...

Ở phía xa kia là một chiếc camera dẫn đến một trung tâm lớn, những hành động của bọn họ vừa rồi đều được thu vào tầm ngắm của một người, kẻ đó không ai khác chính là - Trần Dương Thần. Đôi môi cong lên điệu vô cùng hài lòng, như kiểu " đã làm rất tốt."

...

---- hết chap 7----

Ấn sao và đừng quên follow nha <3

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

- Tôi...muốn hỏi 1 chuyện.

Hạ Quyên Quyên nắm lấy áo của Nguyên, ánh mắt có phần rụt rè.

Nguyên quay lại, ánh mắt ánh lạng nhìn cô.

- Những bộ xương...đó...

Cô hơi ngập ngừng, điều cô vừa rồi hỏi thực sự không biết diễn tả thành lời như thế nào. Nguyên chau mày, gương mặt đẹp trai lạnh huyết nhìn cô, dường như đã phần nào hiểu được ý Hạ Quyên Quyên.

- Đúng vậy, những bộ xương đó đều là những kẻ phản bội lão đại, đều là chúng tự chuốc lấy thôi.

- Các người...các người thật đáng sợ.

Cô tròn tròn mắt kính hải hết lên, sao có thể nói mạng người như cò rác vậy chứ.

- Hạ tiểu thư, nếu như cô còn muốn sống tiếp thì xin hãy nhanh chóng theo tôi, lão đại đang chờ.

- Không! Không! Tôi sẽ không về bên loại người không bằng cảm thú đó đâu.

Cô vùng vằng định quay đầu bỏ trốn thì.

Rầm.

Gương mặt thanh thoát đập vào bộ ngực rắn chắc, cô đau quá bèn kêu lên.

- Ui da! Khốn kiếp, kẻ nào vậy!

Cô ngược lên, chạm ngay vào ánh mắt lạnh như băng của tên đó.

- Dám không quay về bên tôi!

Tiếng nói sắc bén còn hơi cả dao lam, bàn tay to lớn ôm chặt eo Hạ Quyên Quyên. Khóe môi khẽ nhếch lên cười.

- Anh buông tôi ra, bàn tay anh dính quá nhiều máu rồi, có xuống địa ngục cũng không gột rửa được đâu.

Cô vùng vằng, nhất quyết không chịu thua hắn, nhưng điều đó lại làm Trần Dương Thần giận dữ hơn, bàn tay to lớn siết chặt chiếc eo Hạ Quyên Quyên, đôi mày cau có trông có vẻ khó chịu.

Ánh mắt hắn khế liếc Nguyên, như ám hiệu "*việc của người đến đây đã kết thúc, mau đi đi*".

Nguyên văng lòi rồi biến mất trong làn khói ảo.

- Mau buông ra.

- Em muốn tôi buông em.

- Đúng vậy, mau buông tôi ra, tôi không thể ở cùng loại người như anh thêm một giây phút nào hết.

Cô khinh bỉ phi vào mặt hắn, gương mặt vẫn không chút biến sắc, ánh mắt khế liếc vào vòng một của cô.

Cô bối rối che lại ngay lập tức.

- Anh nhìn cái gì? Tên dê tiện này.

- Cái gì thấy cũng thấy rồi, cái gì ăn cũng đã ăn rồi, vậy em nghĩ xem...nhìn thì có ăn thua gì?

- Anh...

Hạ Quyên Quyên tức giận không thốt nên lời, bản tính hắn vốn đã man gờ lại thêm bản tính biến thái, sắc lang nữa, đúng là hội tụ đủ mọi mặt mà.

- Tôi đã dặn em ở yên trong phòng chờ tôi mà.

- Anh nghĩ tôi là con điên hay sao, sao tôi phải chờ đợi một kẻ đã giết chết ba mẹ tôi chứ, mực cười.

- Em mau rút lại những lời vừa rồi.

Một tia không hài lòng xẹt qua mắt hắn.

- Anh là đồ giết ng...um..

Hạ Quyên Quyên chưa kịp dứt câu, đôi môi mọng đã bị bịt lại bởi một nụ hôn thô bạo.

Cô tròn tròn con mắt, bàn tay lạnh của hắn chạm vào mặt cô, khiến cô không cảm thấy rùng mình, đôi tay nhỏ đặt vào lồng ngực vạm vỡ kia rồi đẩy thật mạnh ra.

- Anh...cái đồ khốn này! Sao anh dám...

Cô chui chui miệng, ánh mắt căm phẫn đâm thẳng vào mắt hắn, chỉ tiếc là môi cô bị hắn làm bần thối.

- Lần sau còn nói nữa thì em biết hậu quả rồi đấy!

- Đồ khốn, anh không có quyền căm đoán tôi.

- Nếu em còn muốn gặp em trai mình...

Cô khựng lại vài giây, xem chút là quên mất em trai.

- Anh...dám uy hiếp tôi...

- Không phải uy hiếp mà là...cảnh cáo...

Khỏe miệng cong lên một đường ngoa mạn, nhìn ánh mắt thô rụt rè của cô, đôi miệng xinh thế kia suốt ngày cứ lớn tiếng là đồ khốn, dê tiện, dê hèn...làm hắn không vui một chút nào.

- Tôi muốn gặp Long.

Hắn khế che miệng cô lại.

- Tôi không cho phép em nhắc về thằng đàn ông nào trước mặt tôi, bây giờ và về sau.

- Uhm...anh...buông tay...thối ra...

Cô cắn mạnh vào tay hắn.

Trần Dương Thần buông ra, một tiếng kêu đau cũng chẳng có, đúng là lão đại có khác.

- Tôi muốn về nhà.

- Không cho.

- Anh...anh muốn tôi làm gì?

- Đến cục dân chính.

- Đến đó để làm gì chứ?

...

- Kết hôn!

Sao chứ? Kết...kết...hôn!

- Anh bị điên sao?

Hắn chẳng nói chẳng rằng chỉ vác cô lên vai rồi đôi chân thon dài bước đi hiên ngang.

- Mau thả tôi xuống, tôi có chân tự đi được!

Cô hét toáng lên, dám coi cô là bao cát để mang vác tùy thích sao?

- Im lặng! Nếu em không muốn quay trở vào kia lần nữa.

...

Cục dân chính.

- Em mau kí lệ đi!

Tờ giấy đăng kí kết hôn đã đặt sẵn trên bàn, trên tờ giấy đã có sẵn chữ kí của hần.

- Tôi không thể kết hôn với kẻ đã giết chết ba mẹ tôi.

Cô khinh bỉ nhìn hần, đôi môi khẽ nhếch lên.

- Em dám không kí.

- Còn lâu, có chết cũng không.

Hần móc điện thoại ra. Cát giọng lạnh lùng vốn có.

- Nguyên, đem đầu Long tới đây cho tôi...

--- hết chap 8 ---

Ủng hộ mình bằng cách vote và follow nha <3

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

- Nguyên mang đầu Long tới đây.

- Á! Anh bị điên sao?

- Vậy em có kí không? Tôi không nói lại lần 2 đâu.

- Kí...được rồi...Kí là được chứ gì! Chỉ là cái danh vợ chồng thôi mà...

Cô cúi húi kí rồi rồi quay sang nói với hần.

- Anh mau hủy lời vừa nãy đi, không khéo thuộc hạ của anh làm thật đấy.

Hần chỉ nhếch môi rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

- Từ giờ em là Trần phu nhân, vợ của Trần Dương Thần này rồi, em thích không?

Hần đột ngột hạ giọng làm Hạ Quyên Quyên vô cùng bất ngờ.

- Vui cái con khi ấy! Vậy...khi nào anh mới chịu li hôn.

Trên trán hần hần sâu vết đen, ánh mắt lộ tia không vui.

- Đừng nói anh sẽ không li hôn với tôi nha! Anh bị điên hay sao vậy! Tôi không thể lấy kẻ giết người được...

- Em nói cái gì? Mau rút lại lời vừa nãy đi!

- Tôi sẽ giết anh, chỉ có giết anh thì tôi mới có thể tự do được!

- Thử xem!

Hần nhếch môi rồi ghé sát tai cô nói.

- Anh...đừng thách tôi!

- Hừ! Thò nhát chỉ mãi là thò nhát thôi, có tu luyện nhiều đến đâu cũng không thể thành sói được đâu! Hiểu không? Vợ nhỏ của tôi.

- Anh!

- Tôi nay ngoan ngoãn đợi tôi ở nhà! Tôi sẽ về sớm thôi.

- Tôi muốn thăm Long!

- Được thôi! Nếu tôi nay em ngoan ngoãn hầu hạ tôi!

- Cái gì chứ! Anh nói gì tôi nghe không rõ!

Hần im lặng, ánh mắt lạnh băng nhìn cô.

- Đừng thấy tôi sùng em mà làm tôi, em nên biết thân biết phận của mình đi.

- Anh! Tôi đây đích cả cái thứ sùng ấy của anh!

- EM...!

Hần hưng hăng ôm lấy eo cô, thô bạo mà bóp chặt nó, rồi cúi đầu nhắm nháp chiếc môi mọng của cô. Mọi người xung quanh bắt đầu chú ý, có người đỏ mặt, có người Ồ lên, có người thì chỉ trò này nọ.

"Nhìn cặp kia kìa, làm gì mà vội vã vậy, có gì đêm rồi ấy cũng được, như vậy thật mất mặt"

"Ừ, tôi thấy cũng vậy, đúng là không biết xấu hổ mà"

"Sao mà họ có thể công khai ôm hôn ngay nơi công cộng như vậy chứ"

...

Từng lời từng lời bàn tán lọt đến tai họ, hần vẫn ung dung bỏ ngoài tai, còn cô đỏ ửng mặt vì xấu hổ.

- Buông...um...ra...khốn...

Hạ Quyên Quyên đẩy mạnh lồng ngực to lớn kia, khỏe mắt khê cay cay.

- Đồ khốn, tôi ghét anh.

Dứt câu, cô che mặt rồi đâm đầu chạy đi. Sự nhục nhã này làm sao mà gột rửa hết được đây.

Hắn bực mình, đen mặt rồi liếc nhìn đám nhiều chuyện kia.

- Người đầu, giải quyết họ cho tôi.

Giọng nói lạnh băng, lãnh huyết đứng lên rồi bước thẳng ra ngoài, đôi mày có hơi cau lại, không khí đột ngột trở nên nặng nề.

Trần Dương Thần bước lên chiếc xe cadillac suv màu đen tuyền, hai tay đan vào nhau, nụ cười trên khóe môi nhếch lên khiến tài xế một phen ớn lạnh đến tận xương tủy.

Đoàng...!

Tiếng súng nổ vang gầm trời.

Đoàng...! Đoàng...! Đoàng...!

Những phát súng nổ liên tiếp, tiếng la hét thất thanh gào cứu, bọn họ hung tàn đâm lên nhau để chạy chỉ vì một mục đích...thoát thân. Những mảng máu văng lên khắp các cửa kính, loang lổ đến kinh sợ. Mũi khói súng chưa kịp tắt thì nòng lại nổ thêm phát nữa, những kẻ này ra tay...không một chút nhân từ.

"Á! Cứu tôi với!"

"Á....!"

"Xin đừng giết tôi..."

"Van xin ngài...xin đừng..."

Đoàng...!

Một viên đạn xuyên thẳng vào trong cổ họng của những người kia, bọn họ trợn tròn con mắt rồi gục xuống. Ánh đèn mập mờ rọi sáng họ, dường như họ đã thấy tận cùng giới hạn của con người.

Khẩu nghiệp...!Đúng là cái miệng hại cái thân!

...

- Nguyên, cậu dò xem vị trí của tiểu Quyên đang ở đâu.

- Vâng.

Hắn lạnh giọng. Khẽ liếc đồng hồ rồi nhìn ra phía ngoài trời.

- Đúng là thật khiến người khác phải lo lắng mà.

...

Ầm! Ầm! Ầm..

Liên tục những đám mây đen nghi ngút ùn ùn kéo đến, bao phủ cả mảng trời một màu đen đầy huyền ảo.

Tóc tách..

Những giọt mưa bắt đầu rơi chạm những chiếc lá xanh non rồi nhẹ nhàng rớt xuống dưới vùng nước...cứ tóc tách...tóc tách...nghe như bản giao hưởng mùa mưa...

Đông người nháo nháo bỏ chạy tìm chỗ trú, rồi ào một phát những chiếc xe tải chạy ngang qua hất văng nước lên người họ, sự hòa hợp giữa nước mưa và nước...cống..

Hạ Quyên Quyên thu đôi chân lại, co ro ôm thân. Đôi mắt lệ nhòa ướt át nhìn cảnh mưa rơi.

Lộp bộp...!

Tiếng mưa khẽ chạm mái nhà nghe rất vui tai, cô dơ tay ra chạm lấy giọt nước từ mái hiên rơi xuống, Hạ Quyên Quyên run rẩy thật tay lại.

Lạnh quá...thật giống với kẻ kia...

Cô khẽ liếc vào căn nhà kia, nhìn đôi vợ chồng với hai đứa con đang hạnh phúc mà ăn com làm cô lại thấy nao nao.

Lúc trước nhà cô cũng đã rất hạnh phúc như vậy...nhưng mà...tất cả...đều kết thúc chỉ trong...một đêm

Còn cô...tự thấy mình thật nhu nhược khi bị kẻ thù uy hiếp...là cô quá yếu đuối...quá vô dụng...nên đã không bảo vệ được ba, mẹ và em trai...

Chị xin lỗi...Long..

Là chị không tốt...lỗi này đều là của chị..

Hạ Quyên Quyên đau lòng co ro đôi chân lại, bụng bắt đầu kêu sột soạt lên...Chiếc mũi không tự chủ ngửi ngửi hương thơm đang bay ra từ trong căn nhà kia.

- Thật thơm!

Cô xuyết xoa, liên tục hít hít.

- Vị hành tắm ướt nước mắm rồi rán lên qua chảo dầu, thêm một tí tiêu cho thơm nhà thơm cửa...đích thị là...GÀ CHIÊN NƯỚC MẮM.

Cô liếc nhìn, miếng gà trông giòn nạm bắt mắt, khiến nước miếng cô không ngừng rơi ra.

Khẽ liếc chiếc đồng hồ, thì ra đã 7h tối rồi, đôi cũng phải, từ khi cô chịu tang ba mẹ đến giờ vẫn chưa có cái gì bỏ vào bụng cả.

...

"Sau đây là tin tức liên quan đến vụ xả súng trong cục dân chính của trung tâm thành phố S, người đứng sau chỉ thị vẫn còn là một điều bí ẩn, lai lịch của người này khá thần bí đến chính phủ còn không dám tiết lộ, đây là những hình ảnh thu được ở hiện trường..."

Những hình ảnh máu me hiện lên trên màn hình, cô hốt hoảng giật mình ôm miệng lại. Nó làm cô nhớ lại cảnh vũng máu của ba mẹ mình...ra tay thật sự rất đáng sợ..

Nói đó...nói đó...không phải vừa rồi cô còn đăng kí kết hôn với tên ác ma kia sao?

Không lẽ...hắn lại...không...không thể tin nổi...hắn coi mạng người là cỏ rác sao?

"...có đến 15 người phải thiệt mạng vì những phát súng ghim thẳng vào đầu hoặc tim, những người còn lại thì bị bắn vào cổ họng, những nhân chứng may mắn sống sót vẫn không hết bàng hoàng trước cảnh tượng đó...chúng tôi sẽ còn tiếp tục đưa tin này..."

Cô hoảng sợ, đôi chân run bầy bầy, giọt nước mắt sợ hãi cứ chảy dài liên tục trên gò má. Một bàn tay to lớn khẽ siết eo cô, giọng nói lạnh lùng thì thào vào vành tai nhỏ.

- Tìm được em rồi, tiểu Quyên.

--- hết chap 9---

Tớ chẳng có gì muốn nói ngoài câu đọc chùa vô sinh ><

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

- Tìm được em rồi, tiểu Quyên.

Âm...Âm...Âm..

Trời vang những tiếng sấm liên hồi, cơn mưa rào rích lạnh lẽo đến rợn người, bàn tay lạnh khẽ chạm vào chiếc eo nhỏ, giọng nói trầm quen thuộc thì thào vào tai Hạ Quyên Quyên.

- Có biết là tôi lo lắng cho em lắm không?

Cô cảm thấy toàn thân run rẩy vì người đàn ông tàn ác này, sau khi giết bao nhiêu mạng người như vậy mà hắn vẫn rất ung dung, bình tĩnh.

- Đồ khốn, sao có thể coi mạng người như cỏ rác vậy chứ...

Con người trọn tròn, bờ môi mỏng khẽ rỉ máu, hung hăng định cho hắn ăn một cái tát nhưng lại thất bại, bàn tay thô bạo bóp chặt cổ tay Hạ Quyên Quyên.

Hắn nhếch môi một cách điệu nghệ, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Hạ Quyên Quyên.

- Chúng...đáng chết...

Trần Dương Thần cất giọng lạnh lẽo như gió mùa của địa ngục, hắn chẳng khác gì thần chết, phán ai có tội là kẻ đó nhất định phải chết không có quyền được cãi lại.

- Anh...!

Hạ Quyên Quyên không còn lời nào để diễn tả đã tâm ác độc của tên khốn này nữa. Chẳng lẽ lại chửi hắn là đồ khốn, đồ dê tiện nữa sao.

- Theo tôi về nhà.

Hắn thô bạo kéo cánh tay cô.

- Không đi, có chết cũng không về.

Cô giãy dụa, đôi mắt xinh đẹp trừng hắn, hắn vẫn rất lạnh, gương mặt góc cạnh cuốn hút không góc chết.

...

Đoảng..

Hắn dơ súng ra bắn, khiến cô giật mình ôm tai lại, cái âm thanh đáng ghê rợn của nẩy đã cướp đi biết bao sinh mệnh.

Nước mắt ròng chảy dài theo gò má, đôi môi run rẩy, cô...rất sợ hắn..

- Một theo tôi về, hai là sẽ có người chết vì em..

-...

- Tôi cho em 3 giây.

-...

- Một..

-...

- Hai..

-...

- B..

- Tôi...tôi đi...xin dừng...làm hại họ...họ vô tội..

Cô hét lên, những giọt lệ không ngừng chảy, chảy vì kinh tởm người đàn ông này, chảy vì run sợ hắn..

Trong căn nhà kia, cả gia đình đang run sợ ôm chặt lấy nhau, ánh mắt đáng thương của những đứa trẻ hoang mang nhìn ra tấm kính cửa sổ, một người đàn ông cao lớn khoác trong mình bộ vest đen tuyền u ám, đang chìa thẳng súng vào đầu ba chúng. Ánh mắt đó sẽ khiến bọn trẻ mãi không thể quên được.

Ánh mắt nhuộm đầy máu tươi của nhiều sinh mạng.

Vừa về đến nhà, Hạ Quyên Quyên liền bị tên ác ma Trần Dương thần ném bộp xuống chiếc giường. Ánh mắt sói xám le nhìn cô.

- Tôi đã nói rồi phải ngoan ngoãn nghe lời! Tôi ghét nhất là những kẻ cứng đầu! Em hiểu không?

- Cầu xin anh...xin anh...buông tha cho tôi..

- Cả đời này đừng nghĩ sẽ rời khỏi được tôi. Em nghe không?

Hắn găm lên mạnh mẽ xé nát chiếc áo mà Hạ Quyên Quyên đang mặc trên người thành nhiều mảnh.

Một đôi gò bồng xanh mơn mẫm e thẹn núp mình dưới lớp áo ngực màu hồng kia. Hắn hung hăng xé nó, trói chặt hai tay cô về phía đầu giường. Toàn thân Hạ Quyên Quyên không ngừng run rẩy, miệng thì liên tục van xin.

- Xin anh...đừng...đừng mà...

Hắn nhe nanh ngậm lấy nú hồng đang e thẹn khép mình, đầu lưỡi không ngừng liếm láp khiến cô run lấy bảy, đôi tay bị trói không ngừng vùng vẫy, đôi chân don dài bị Trần Dương Thần kẹp chặt lại.

Tư thế của cô lúc này phải nói là hết sức gợi cảm, gợi tình, đôi bờ gồng to tròn, chiếc eo thon nhỏ trắng nõn nà chạy dài, cặp đùi săn chắc nuốt nà ản dẫu dưới lớp vải mỏng. Bàn tay tham lam thăm dò từng đường cong cơ thể, hung hăng cắn nuốt nó, chú thỏ con mềm yếu dưới thân con sói ranh mãnh hung tàn.

- Á! Làm ơn...đừng...đừng lại...

Hàng nước mắt lại lăn dài, thấm đẫm ướt át cả gối, đôi mắt đáng thương vô hồn nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Trái tim hắn đau đớn khổ siết lại, ôn nhu nuốt từng giọt nước mắt kia, cô khóc...hắn cũng đau lòng.

- Đừng khóc, anh sẽ đau.

- Buông tôi ra...Cả đôi này tôi hận anh...hận thấu đến tận xương, tận tủy...có chết... cũng... không tha thứ...

Hạ Quyên vô hồn, ý thức vẫn còn rất tỉnh táo, cất lên những lời chống đối hắn. Bây giờ cô...chỉ muốn đi gặp ba mẹ cô thôi...

Gương mặt Trần Dương Thần tối sầm lại, ánh mắt lộ tia không vui, hung hăng cắn nuốt chiếc môi mọng đào của cô, rồi theo đường cổ trượt dài xuống phía xương quai xanh, rồi chạm phải bầu ngực, trên đường đi hắn để lại vô vàn vết hôn nóng bỏng, từng nơi từng nơi một trên cơ thể cô đều là của hắn.

Thần thể ngọc ngà lồ lộ trần yếu dưới phía dưới hắn, hắn cao ngạo, điên cuồng cắn nuốt. Nụ hoa đã căng cứng nhờ chiếc lưỡi đầy đà của hắn. Hắn hài lòng mỉm cười, nhìn những dấu hôn trên người cô hắn lại càng hài lòng thích thú hơn, bàn tay bắt đầu mờ nắn nơi hoa nguyệt yếu điệu e ấp.

Hắn khẽ nhếch môi, cất giọng.

- Cơ thể em thành thật hơn cái miệng của em đấy.

Một màn ướt át lộ rõ trước mặt hắn, nơi rừng rậm ấy không một mảnh vải che, thấp thoáng lại run rẩy theo nhịp điệu.

Cô xấu hổ khép hờ đôi chân lại, đôi mắt nhắm tịt như muốn trốn chạy khỏi cái cảnh thảm hại này, để một người đàn ông chơi đùa nơi đó, thật đáng xấu hổ.

- A!

Hạ Quyên Quyên bất giác hét lên.

Thì ra là lão đại đang bắt đầu chơi đùa nơi nhạy cảm ấy, từng ngón tay từng ngón tay một đâm sâu vào âm đạo của cô, khiến cô không thể kiềm chế mà la lên. Hạ Quyên Quyên cố gắng cắn chặt răng lại để không phải phát ra những âm thanh rên rỉ ghê tởm đó nữa.

Hắn tiếp tục hành hạ nơi hoa nguyệt e thẹn đó, từng phút từng giây đối với hắn bây giờ rất quý giá, hắn rất thích thân thể người con gái này, mới đó đã ảm ướt, thật khiến người ta có cảm giác phạm tội mà.

Màn đêm tĩnh mịch, cô vô sức mặc hắn dây dợa thân thể mình, loáng thoáng nhìn thấy bóng Nguyễn đang lấp ló ngoài cửa, ánh mắt có chút bất tiện.

- Lão đại, có chuyện gấp.

Nguyễn e dè một hồi, rồi cất tiếng

Trần Dương Thần khẽ nhăn mày lại, nhìn người con gái thâm thương dưới thân, hắn còn chưa chơi đùa đủ mà.

- Đợi tôi ở phòng sách.

Vẫn là cái giọng đầy ngông cuồng, đứng dậy khoác chiếc áo ngủ rồi khẽ hôn lên trán cô, bàn tay to lớn tháo chiếc dây thừng ra.

- Ngủ ngon, vụ yêu.

Trần Dương Thần ầu yếm rồi nhanh chóng bước ra ngoài, Hạ Quyên Quyên nhìn đôi tay hắn vết đỏ do chiếc dây thừng gây ra, nước mắt lại rơi xuống, cô khóc không phải vì đau, mà vì thấy có lỗi với ba mẹ...cô thấy mình chẳng khác gì gái điếm...bị buộc phải lên giường với kẻ giết chết ba mẹ mình.

Mô họ còn chưa xanh mà cô làm ra cái hành động khinh bỉ này, liệu cô xuống dưới đó họ có còn tha thứ cho cô.

Hạ Quyên Quyên đau đớn co ro ôm chặt lại đôi chân, nhìn ngấm căn phòng trống lẽ bằng một đôi mắt vô hồn.

Đêm nay...cũng thật dài...

- Có chuyện gì?

Hắn nhấp tách trà, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra ngoài cửa sổ. Mây mù giăng lối khắp bầu trời. Đêm nay trời không sao.

- Long...chết rồi!

Nguyễn cất lực cuối cùng cũng thốt ra hai chữ cuối. Gục đầu xuống chịu tội trước hắn.

Hắn quay lại, cặp chân mày khẽ nheo lại.

- Nguyên nhân?

- Do bên tập đoàn GT hạ thủ.

- Hừm...!

Hắn lại nhấp môi. Cả người tỏa ra đầy sát khí u tối lạnh lẽo.

- Tập đoàn đó không phải mua chuộc hắn để lấy thông tin bên mình sao?

- Đúng vậy, lão đại. Chỉ có thể là giết người diệt khẩu. Do thuộc hạ bất tài nên không trông chừng kĩ càng, xin lão đại trách phạt.

Nguyễn cúi đầu nhận tội, hắn biết Nguyễn trước giờ làm việc rất cẩn trọng, đây là lần đầu tiên thấy hắn tức trách như vậy.

- Thôi được rồi, chuyện này hãy xử lí cho gọn gàng...

- Dạ vâng.

- Đứng để cho tiểu Quyên biết...

- Vâng, tôi hiểu rồi!

Nguyên gấp đầu chào hân rồi bước ra ngoài, vừa mở cánh cửa phòng thì hân bỗng hoảng bất động vài giây.

- Phu nhân!

Hạ Quyên Quyên khụy chân xuống, hai tay ôm mặt, hàng nước mắt chảy dài rồi chạm xuống sàn nhà.

- Long...chết rồi..

----- hết chap 10 -----

Tớ chẳng có gì muốn nói ngoài câu **Độc Chúa Vô Sinh**.

Cho tớ cái bình luận đi >< biết ai đang đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

- Long...Long...chết rồi..

Nguyên khó xử không biết nên hành động như thế nào, Hạ Quyên Quyên run rẩy ngồi bộp xuống đất, ánh mắt lơ đãng vẫn không thể tin nổi những điều mình vừa mới nghe được.

- Tiểu Quyên!

Trần Dương Thần lạnh lùng bước ra, chiếc áo ngủ mỏng bay là lướt trong màn đêm ảo diệu, phản ngược phía trên vạm vỡ không thể che giấu trong làn áo mỏng.

Hân cất giọng lạnh lùng, từ phía trên nhìn xuống, ánh mắt chìm ung đầy sắc bén.

Hạ Quyên Quyên đột ngột bật dậy, nắm lấy áo hân rồi kéo mạnh, hai hàng nước mắt không ngừng rơi dài.

- Không phải anh nói tôi ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ tha cho thằng bé sao, tại sao...tại sao...nó lại chết...tại sao chứ...Long của tôi...

- Nó sớm muộn gì cũng phải chết thôi!

- Không...không...nó vẫn chưa chết phải không? Nó...nó còn sống mà...anh nói đi...là tôi không nghe lời nên anh lừa tôi phải không? Tôi hứa...tôi hứa...sẽ ngoan ngoãn mà...thật đấy...sẽ nghe lời anh...sẽ không chống đối anh nữa...hãy tha cho nó được không?

Hạ Quyên Quyên không ngừng gào thét, đôi tay không ngừng đập mạnh vào lồng ngực, hàng lệ dài chảy thấm đẫm chiếc áo sơ mi.

- Hạ tiểu thư, chuyện này lão đại không hề can dự đến, xin cô đừng hiểu lầm.

Cô quay ngoắt lại, ánh mắt đỏ lờm Nguyên.

- Không! Các người! Tất cả các người ai cũng đều là ác ma hết...tôi nguyện rửa các người...chết cũng không thể đầu thai được...HA HA HA...

Thần trí điên đảo quơ quơ cánh tay chỉ lung tung, đôi môi cười khanh khách, bộ dạng thảm thương đến chừng nào.

- Tiểu Quyên, về ngủ thôi, đừng làm loạn nữa...

Hân ôn nhu ôm lấy cô từ sau, cặp chân mày liên tục nheo lại trông đầy phiền não.

- Buông ra...tôi không muốn sống nữa...tôi...sẽ đi theo nó...sẽ đoàn tụ cùng với gia đình tôi...không thể sống với các người nữa...HA HA HA HA...

Tiếng cười điên cuồng vang khắp căn nhà, hạ nhân đã sớm thức giấc nhanh chóng chạy lại xem có chuyện gì đang xảy ra.

- Tiểu Quyên, đừng ồn nữa!

- Buông ra...tôi sẽ chết cho các người vừa lòng..

- Tiểu Quyên!

Hân hét lên, đâm thật mạnh vào bức tường. Tâm trạng hân đang cực kì không tốt tí nào, này giờ đã quá mực nhẫn nại rồi.

- Sao nào? Tính giết tôi sao! Được rồi, đây đây, ở đây này.

Hạ Quyên Quyên miệng cười, bàn tay chỉ ngay phía thái dương, đau lòng hết.

- Mấy người hay dùng súng đe dọa lắm mà, ở đây...Bắn đi...Một viên thôi...không cần nhiều...kết liễu đi! Bắn đi!

- EM!

- Tất cả dứt hết cho tôi!

Hân lờm bọn gia nhân ra lệnh cho bọn chúng biến hết. Hân đang rất nổi giận.

Trần Dương Thần nổi tiếng là lão đại mặt lạnh, ánh mắt sắc bén khiến kẻ đối diện cũng phải khiếp sợ, lâu nay luôn giữ vững đúng một khuôn mặt, không giận, không cười, cũng không buồn hay khóc, hi vọng ai đó luôn được hân che giấu một cách tài tình. Hiếm khi thấy chân mày hân cau có đến như vậy.

Đây là lần đầu tiên thấy hân tức giận đến như thế.

- Vâng!

Bọn họ sợ hãi rồi nhanh chân biến mất. Nếu còn ở thêm một giây phút nào nữa thì e rằng...mạng sống của họ khó mà an toàn.

- Lão đại, tôi xin phép.

Nguyên cung kính rồi cũng nhanh chóng rời đi.

Lúc này chỉ còn lại hai bọn họ...

Màn đêm tĩnh mịch bao trùm căn phòng, ánh trăng sáng huyền ảo chiếu rọi vào màn cửa, bóng người đàn ông cao lớn chễm chệ ngồi trên ghế, bóng người con gái co ro, ôm thân vô cùng sợ hãi, miệng thì không ngừng lẩm bẩm cầu gì đó.

- Lại đây!

Hắn lạnh lùng ra lệnh, tay cầm ly rượu vang không ngừng lắc qua lắc lại, phản chiếu một gương mặt hoàn hảo.

...

Cô vẫn im lặng không hề nhúc nhích, ánh mắt căm phẫn liên tục nhìn chăm chăm hắn, hàm răng cắn chặt vào nhau, bàn tay bấu chặt vào chiếc ga giường.

...

- Thật hết cách với em mà.

Hắn thờ dãi rồi đứng lên. Nhanh chóng bước đến chỗ cô, bàn tay to lớn xoa xoa đầu cô, ánh mắt vẫn rất ôn nhu.

- Bỏ bàn tay dơ bẩn đó ra.

Cô hất mạnh cánh tay Trần Dương Thần ra, tính bỏ chạy thì bị hắn giữ lại.

- Em tính đi đâu.

- Tôi sẽ đi tìm nó.

Không khí hết sức căng thẳng, gió lạnh khẽ lùa vào. Trăng sáng đột ngột mờ dần bởi những đám mây.

- Nó chết rồi.

- Không! Nó chưa chết, anh lừa tôi!

- Tôi không lừa em!

- Một quá, tôi không muốn đôi co với anh nữa, mau buông tay nhanh.

Hạ Quyền cố hết sức đẩy cánh tay to lớn kia ra nhưng lại không thành ngược lại còn bị hắn ôm chặt eo rồi hung bạo hôn lên cánh môi cô.

- Ừm...

Cô thốn thức rên lên. Đầu hắn hơi nghiêng, bàn tay lạnh lẽo chạm vào da mặt cô, hàng mi dài khẽ rung lên, nụ hôn đó quả thật rất nồng nhiệt, chiếc lưỡi đá xéo vào trong khoang miệng cô, mạnh mẽ hút hết các dịch ngọt, đầu lưỡi chao đảo vô cùng thích thú.

Hạ Quyền Quyền có cảm giác như sắp bị tên ác ma này hút hết không khí, dùng sức đẩy mạnh vòm ngực hắn ra, miệng thì thờ hồn hên, trái tim nhỏ không ngừng đập.

- Khốn kiếp!

Hắn cau mày khẽ nhếch môi trông rất điệu nghệ, lại mạnh mẽ nâng cằm cô lên hôn lấy hôn để.

- Ừm...

Cô dẩy này chân tay, sắp bị hắn hút mất hết không khí rồi, nếu còn tiếp tục cô sợ sẽ

- Anh bị điên rồi!

- Còn nói nữa, thì tiếp tục.

- Khốn...

Trần lão đại khẽ cười, ánh mắt nhìn ngắm chiếc miệng nhỏ của Hạ tiểu thư, để xem cô có dám ngồng cuồng nữa không?

- Sao? Nói cho tôi nghe xem

- Anh...tôi khinh!

Hạ Quyền Quyền giận dỗi rồi trờ bước về chiếc giường, khum người lại, ánh mắt đột ngột lại đỏ ngầu lên, tiếp đó là hàng lệ dài chảy nườm nượp như suối.

Cô cúi mặt thút thút khóc, đã mắt ba mẹ giờ ngay cả đứa em trai cũng đi rồi, thử hỏi ông trời còn muốn cô sống để làm gì nữa chứ.

Đôi chân mày bông chùn xuống, ôn tồn ôm lấy Hạ Quyền Quyền, hơi ấm khẽ truyền qua gương mặt, hàng lệ thấm đẫm ướt đầy áo hắn. Trần Dương Thần xưa nay luôn nổi tiếng sạch sẽ bất kể ai dám làm dơ đồ hắn chỉ có chết không toàn thây.

Nhưng Hạ Quyền Quyền lại là một ngoại lệ. Chính hắn cũng không biết tại sao lại đặc biệt ưu ái cô gái này đến như thế nữa, nhìn nàng khóc mà lòng hắn quặn đau, hắn cũng hiểu cảm giác đau đớn của cô, bởi vì hắn cũng đã từng trải qua cảm giác mất gia đình là như thế nào.

- Đừng khóc nữa, anh sẽ đau lòng!

Lời thủ thi như thoáng qua tai vừa ân ái lại vừa nồng nhiệt, chứa đựng toàn bộ cảm giác đau thương của hắn lúc này.

....

Năm đó.

Hắn chỉ mới 6 tuổi, chỉ là một thằng nhóc miệng còn hơi sữa, ba hắn nổi tiếng tàn độc, mẹ hắn thì hiền lành đức độ vô cùng, hai người hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng chắc là duyên số đã đưa đẩy họ gặp nhau, một bên tàn ác, một bên hiền đức, cuối cùng họ đã đến được với nhau và hắn đã ra đời.

Từ đó ba hắn cũng ít giết người lại, tu tâm dưỡng tính, tất cả là nhờ công sức của mẹ hắn đã giúp ba hắn giác ngộ, hắn cũng thấy vui lây.

Cả nhà họ sống vô cùng hạnh phúc, các thuộc hạ của ông vẫn rất trung thành, ông vẫn phải tiếp tục điều hành tổ chức vì đó là trách nhiệm của cha ông đã giao phó.

Nhưng mà, đêm hôm đó, là một đêm khiến hắn nhớ mãi không bao giờ có thể quên đi được.

Ầm...Ầm...Ầm

Từng đợt sét đánh dữ dội xuống, cơn mưa ào ạt bay hết cây cối, liên tục nổi cơn giông, đêm đó không trăng không sao, trời đen mù mịt, vô cùng âm u đáng sợ.

Hắn bỗng dưng tỉnh giấc, lơ mơ đi xuống phía cầu thang.

- Ba, mẹ...Con sợ quá! Hu Hu Hu...

Đôi tay bụ bẫm xoa xoa đôi mắt, rên rì khóc lên khóc xuông.

Đoàng!

Một tiếng nổ lớn vang lên, dường như rất gần, rất gần.

Trần Dương Thần sợ hãi bịt tay lại, giật nảy mình khi nghe tiếng súng ấy. Đó là lần đầu tiên hắn nghe thấy tiếng súng đáng sợ đến cỡ nào. Mặc dù là con của ông trùm nhưng ba hắn cấm đoán em sử dụng súng trước mặt mẹ con hắn. Cho nên cái cảm giác run sợ này là điều hiển nhiên.

Hắn hốt hoảng chạy vào thư phòng của ba hắn. Kinh ngạc là điều đầu tiên.

Một mảng máu tươi phía dưới là mẹ hắn nằm thoi thóp, phần ngực không ngừng rỉ máu. Còn ba hắn thì bị người đàn ông lạ mặt kia bắn ngay vào phần chân khiến ba không thể nào chống trả lại được.

"Không ngờ, tao đối đãi với mày tốt đến như vậy, vậy...vậy...mà mày lại phản bội tao. Thằng chó khôn nạn này."

"Ha ha...đồ ngu từ ngày mày rửa tay gác kiếm thì mày đã không còn là lão đại của bọn tao nữa rồi..."

"Đồ khôn nạn."

"Câm miệng."

Đoàng.

Một phát súng ghim thẳng vào huyệt đạo, khiến ông ta chết ngay tức khắc.

Ba hắn gục xuông, đôi mắt vẫn mở to trợn lên trông vô cùng đáng sợ, hay còn được dân gian gọi là "chết không nhắm mắt".

Trần Dương Thần gục đôi chân xuông, cổ ôm miệng để không phát ra tiếng động. Hắn không thể tin vào mắt mình được, chỉ trong một đêm mà cả ba và mẹ hắn đều bỏ hắn mà ra đi. Hàng nước mắt rơi ròng chạm mặt sàn lạnh.

Từng tiếng sét đánh vang ầm cả bầu trời.

Người đàn ông kia, cười khanh khách rồi quay mặt lại nhìn đám người chết dưới sàn, ánh sáng của những tia sét nhạt chiếu rọi thẳng gương mặt người đàn ông kia, gương mặt không có gì lạ ngoài một điều... đó chính là vết sẹo phía bên trái mắt.

Trần Dương Thần nhanh chóng ghi nhớ lại, ánh mắt căm phẫn nhìn người đàn ông kia. Đôi môi hắn khẽ nhếch lên.

Nợ máu phải trả bằng máu.

Và thế là hắn lên chức lão đại khi mới 6 tuổi, cầm đầu một băng xã hội đen. Và nhờ đó mà lần ra dấu vết của kẻ đã sát hại ba mẹ hắn vào cái đêm định mệnh ấy.

---- hết chap 11 ----

Câu cũ thôi, **"ĐỌC CHÙA VÔ SINH"**

Cầu Bình Luận - Cầu sao >< Bữa giờ biếng quá lại sắp đi học rồi cho mình cái **động lực** đi >,<

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

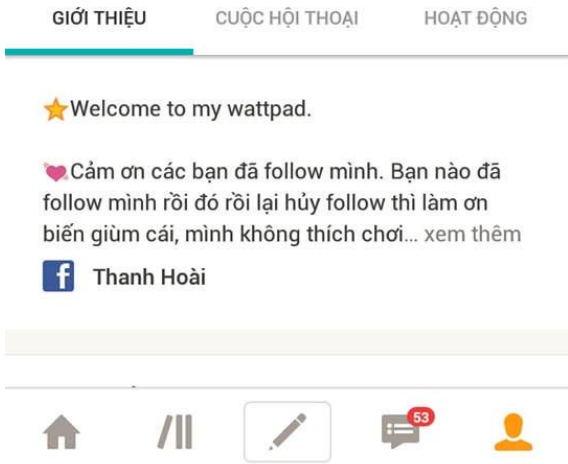
**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mị muốn báo cho các mem một tin vui. Đối với các tác giả lớn thì số lượng này ít nhưng đối với mị, với tư cách là một tác giả nghiệp dư cho nên con số 1000 lượt follow thực sự rất lớn, cảm ơn các bạn nhiều nha >,<

Truyện viết còn nhiều thiếu sót nên mong mọi người thông cảm nha >,<

#Love

#Ai chưa theo dõi thì theo dõi mị nha >,< coi như cái động lực để mị ra truyện sớm hơn.

Thankyousomuch>.<

...

Đêm nay hãy để tôi ru em ngủ, em chỉ cần ngoan ngoãn nằm yên trong lòng ngực của tôi thôi, còn mọi chuyện còn lại cứ để tôi lo.

Hắn đắm say ngắm nhìn người con gái trong vòng tay, cái miệng chum chím khiến hắn không kiềm lòng được đành lướt nhẹ qua nó, ánh mắt lạnh lùng khẽ sắc lại, cặp chân mày cau lại vẻ không hài lòng, bàn tay khẽ gạt giọt nước mắt đang chảy trên gương mặt kia, lạnh lùng ném thứ nó.

- Đừng là mặt thật.

Trần Dương Thần khẽ nhếch môi cười, vuốt ve gương mặt nhỏ, Hạ Quyên Quyên mãi mới chìm vào giấc ngủ, gương mặt khẽ nhăn lại trông rất đau buồn, không biết cô đang mơ thấy cái gì mà khiến trán đổ mồ hôi hột nhiều đến như thế.

...

"Chị à, em phải đi rồi!"

"Long, em tính đi đâu? Em không được đi"

"Lão đại rất tốt với em, em không thể bỏ anh ấy được."

"Em bị điên rồi, hắn ta là kẻ xấu đấy, là đại ca xã hội đen, giết người không chớp mắt đấy."

"Nhưng...nhưng em đã thử là sẽ trung thành với lão đại suốt đời rồi, chị mau buông tay ra đi, em phải về với lão đại."

Long hất mạnh tay Hạ Quyên Quyên ra rồi biến mất hút. Bóng tối bao trùm, không gian tĩnh mịch chỉ còn lại mình cô, bơ vơ đứng tại đó, hàng lệ dài chảy mãi không thôi.

"Long, Long...đừng đi...đừng đi mà...không...hắn sẽ giết em đấy, hắn đã giết ba mẹ mình rồi...hức hức..."

Tiếng gào thét thất thanh trong sự vô vọng của màn đêm. Nỗi đau đớn đầy bi thương này ai sẽ thấu đây. Tất cả chỉ là tiếng gào thét trong khoảng không gian tuyệt vọng.

Thình thịch...thình thịch...thình thịch...

Đột ngột nhịp tim đập mạnh...mạnh đến nỗi cứ ngỡ nó sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Một dự báo về một điềm chẳng lành sắp diễn ra.

Đoàng!

Tiếng nổ lớn vang lên khắp không gian, hàng máu dài chảy khắp nơi, từng mảng từng mảng máu một hiện ra trước mặt cô.

Một gương mặt trắng bệch hiện lên trước mặt cô, Hạ Quyên Quyên run sợ lùi về sau, đôi chân lê lét trên sàn.

Gương mặt đó trắng đến rợn cả da gà, hai hàng máu chảy dài từ khóe mắt của nó, cái miệng rộng nhe răng cười, chiếc đầu không ngừng xoay, rồi từng tiếng "rắc" "rắc" của xương gãy liên tục, chiếc đầu ngoe nguẩy nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo như muốn nuốt chửng, nó tiến lại gần cô, nhe nanh cười, đáng đi lao đao chẳng khác gì zombie.

"Á! Đừng...đừng lại gần tôi!"

"Chị ơi! Em là Long nè!"

"Long...Long sao...sao em lại biến thành bộ dạng này..."

"Em chết oan, em chết oan quá chị..."

Hàng máu dài chảy dài khắp mặt Long, gương mặt trông vô cùng thảm thương.

"Đừng khóc, chị...chị sẽ cứu em...chị sẽ giúp em..."

"Không được đâu chị, hân ta rất mạnh...chị sẽ gặp nguy hiểm mất..."

"Không! Vì em...cho dù là cái mạng này phải hi sinh chị cũng chịu...em đừng khóc"

"Chị...đến giờ em phải đi rồi..."

"Em đi đâu?"

"..."

"Long! Đừng đi!"

"..."

"Không! "

...

- Không! Đừng đi! Long!

Hạ Quyền Quyền đột ngột bật dậy, trán chảy đầm đìa mồ hôi lạnh, ánh mắt hoảng sợ lao đảo khắp nơi, miệng thì không ngừng run cầm cập. Hơi thở dồn dập lạnh lẽo nhìn xung quanh căn phòng.

Ánh trăng sáng rọi chiếu căn phòng, bóng đêm bao trùm nơi đây. Tiếng nhái ếch kêu nghe rợn cả người, tiếng lá xào xạc càng tăng thêm phần u ám đáng sợ, đồng hồ vừa điểm 0h00".

Trần Dương Thần đang say giấc bỗng choàng tỉnh dậy, đăm đăm nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

- Em lại gặp ác mộng sao?

Hắn ngồi dậy nhẹ nhàng ôm lấy cô, ánh mắt vô cùng ôn nhu, tay thì không ngừng xoa xoa tấm lưng như đang vỗ về trẻ nhỏ. Cô run rẩy ôm chặt lấy hắn, cảm giác này...thật ấm áp...giống như đang ôm ba vậy...rất dịu dàng...sự chở che, bảo vệ...luôn khiến cô cảm thấy bao phiền muộn bay biến hết.

- Đừng sợ, anh ở đây!

- Hu Hu...tất cả là tại đồ khôn nhà anh...trả họ lại cho tôi...trả lại...hức...hức...

Hạ Quyền Quyền khóc nức nở tay thì cứ liên tục dấm vào lưng hắn, oan ức kêu gào. Tiếng thút thút nghe não lòng vô cùng.

- Em cứ dấm thoải mái đi, nếu mệt thì nghỉ, nghỉ xong rồi có thể dấm tiếp.

Nửa thật nửa đùa của lão đại khiến Hạ Quyền Quyền càng phần nộ hơn, liên tục giáng những quả dấm mạnh vào tấm lưng rắn chắc của hắn.

- Tôi hận không thể dấm chết anh, ăn gì mà chắc thế, dấm mãi không gãy xương.

- Được rồi, đừng khóc nữa, anh thương.

- Im đi, tôi không cần cái thương "bố thí" đó của anh.

- Được rồi, đừng khóc nữa.

Trần Dương Thần âu yếm xoa xoa tấm lưng trắng, bàn tay bắt đầu không yên phận mò mẫm tìm kiếm thứ gì đó trong cơ thể nóng bỏng này. Hơi thở nồng nhiệt khẽ phả vào vành tai cô, khiến cô mẫn cảm mà run lên.

- Cái tên biến thái này, anh..

Hạ Quyền Quyền gằn từng chữ hung dữ đẩy hắn ra, cái tên biến thái này tưởng đã thay đổi, ai dè "ngựa quen đường cũ".

- Tiểu Quyền, anh...muốn... em

- Muốn...muốn cái dấm ấy!

-...

- Nửa đêm đánh thức tôi dậy rồi còn muốn muốn cái gì! Từ ngày mai anh ra phòng khác ngủ đi.

Hắn ngơ ngác nhìn. Hạ Quyền Quyền nhanh trí nằm xuống, đắp chặt chăn lại rồi nhắm tịt mắt ngủ.

Mặc dù có chút không hài lòng nhưng hắn đành đêm nay ăn chay thôi, để bù mấy đêm khác vậy.

Trần Dương Thần uể oải nằm xuống, bàn tay to lớn vòng qua eo cô, gương mặt tuần tú vùi vào chiếc cổ trắng ngần, cười mỉm rồi chìm vào giấc ngủ.

Đôi mắt Hạ Quyền Quyền khẽ mở ra, lạnh lùng nhìn ánh trăng mờ ngoài cửa sổ kia, miệng khẽ nhếch lên cười.

"Chuẩn bị mà chờ chết đi Trần Dương Thần và kẻ đã giết chết em trai tôi, các người rồi cũng phải trả giá về hành động hung ác của mình thôi, cứ chờ mà xem, phim hay chưa đến hồi kết."

---- hết chap 12 ----

1 chap ngọt -> 10 chap ngược nhé!

Cầu sao >< Cầu bình luận.

Có nên ngược?

Từ chap sau do lịch học cả ngày nên cuối tuần rảnh mình đăng nhé, đừng tưởng mình im im là drop đâu.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Sáng hôm sau.

Hạ Quyên Quyên uể oải mở mắt, xương cốt rã rời, nhìn lảo đảo khắp căn phòng.

Đôi mắt xung vũ lên chính là điểm nhấn.

- Dậy rồi sao?

Cô ngơ ngác nhìn người đàn ông đang nằm kia, ánh mắt có chút khó hiểu.

- Anh là ai vậy?

Cô giật nảy mình bước ngay xuống giường, sao tự dưng lại có người đàn ông khác nằm ở đây.

- Lại diễn trò gì nữa đây? Có biết nhờ em mà đêm qua cánh tay tôi rã rời không?

Hắn cử động cánh tay, đôi mắt hơi nheo lại, cả đêm qua làm cái gối cho cô nằm mà mệt rã rời. Nhưng mà hôm qua là lần đầu tiên cô yên lặng nằm trong ngực hắn như vậy, thường ngày là sẽ vùng vẫy, rồi mạnh miệng chửi xối xả, đêm qua hắn rất vui.

Trần Dương Thần đột nhiên mỉm cười làm Hạ Quyên Quyên rợn cả da gà, ánh mắt tức giận nhìn hắn. Sao lại có cái thể loại khinh người đến như vậy chứ?

- Anh bị điên hả! Anh là ai? Sao tự dưng lại vào nhà tôi? Lại còn nằm ở trên giường tôi nữa chứ?

- Em...!

Hắn nheo mày lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn cô.

- Ai là em anh?

Hạ Quyên Quyên hét âm lên, thực sự cô không thể biết tại sao người đàn ông này lại nằm đây, suy nghĩ một hồi, hai bên thái dương lại nhói lên vô cùng đau đớn, cô ngột bệt xuống sàn hai tay ôm đầu trông vô cùng đau đớn.

- Đau! Đau quá...

Trần Dương Thần hốt hoảng chạy lại ôm lấy cô. Mặc dù hắn không biết cô lại đang bày trò gì nhưng thấy cô đau hắn cũng đau theo.

- Tiểu Quyên, em sao vậy? Anh đưa em đi gặp bác sĩ!

Hạ Quyên Quyên gật gật đầu, cặp mắt nheo nheo trông có vẻ là đau thật.

Ánh mắt nghi ngờ của Trần Dương Thần cũng đã phai bớt phần nào, hắn nhanh chóng nhắc bóng cô lên rồi chạy thẳng ra ngoài cửa.

....

Bệnh viện Hoàng gia.

Bệnh viện này thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Trần Thị, nơi đây chuyên phục vụ những người có tiền, các viên chức hoàng gia, những phu nhân, kẻ quyền quý lắm tiền, nhưng mà cái gì cũng có cái giá của nó, bệnh viện này hội tụ những bác sĩ hàng đầu Thế Giới, họ phạt đật từ giáo sư trở lên mới được làm việc tại nơi đây. Mức lương thì khỏi nói rồi, đối với những người thường là một con số khổng lồ. Giá thuốc thì vô cùng đắt đỏ.

- Tiểu Quyên bị gì vậy?

Ông bác sĩ đồ mờ hôi hột sợ hãi nhìn khắp căn phòng, đầu đầu cũng là vệ sĩ mặc trang phục đen dày u ám, bên hông còn dắt hẳn một cây súng lục trông vô cùng đáng sợ.

Còn người đàn ông ngồi trước mặt ông thì khỏi nói, ông chủ của bệnh viện này, ngoài ra còn có một lai lịch bất phàm khiến chính phủ còn phải sợ. Nếu có sai sót gì thì coi như cái mạng già này...đi đòi luôn.

- Bệnh nhân...bị...bị mất trí nhớ...tạm thời...

Lão ta lắp bắp, mờ hôi thì không ngừng roi, rõ ràng trong phòng có lắp máy lạnh mà sao ông lại cảm thấy nóng thế này.

- Mất trí nhớ sao?

Trần Dương Thần nheo mày, lạnh giọng nói. Bọn thuộc hạ thì chuẩn bị súng sẵn làm vị bác sĩ một phen kinh hoàng.

- Đứng...đứng vậy ạ...do nào bộ bị căng thẳng... quá mức cộng với việc....bị sốc nặng...do...do mất đi những người thân quan trọng cho nên...cho nên...bộ não sẽ tự động đóng lại bảo vệ mã hóa những kí ức kinh hoàng kia...

Trần Dương Thần đắm chiêu lắng nghe rõ từng lời. Ông bác sĩ run cầm cập, đôi chân liên tục đập vào nhau, tay thì không ngừng lau mồ hôi.

- Vậy khi nào cô ấy mới nhớ lại?

- Chuyện này...e là sẽ tùy thuộc vào...vào... bệnh nhân nếu...nếu... cô ấy không muốn nhớ lại...

- Được rồi! Tôi hiểu rồi.

Hắn đứng dậy, lãnh huyết nhìn vị bác sĩ rồi lườm ngược một cái.

- Nghe nói con trai ông đang tìm việc làm, ngày mai đến Trần Thị làm luôn đi.

Nói dứt câu hắn cao ngạo đi ra ngoài, đám vệ sĩ cũng nhanh chóng đi theo. Còn vị bác sĩ kia vui mừng gấp đầu liên tục, ánh mắt không dấu nổi sự vui sướng.

- Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã chữa cứu.

Ai cũng biết tập đoàn Trần Thị nổi tiếng về buôn bán dầu mỏ lớn xuyên lục địa, những người làm việc ở đây đều phải tốt nghiệp loại giỏi, mức lương thì không bàn cãi, có thể sống sung sướng đến cuối đời. Những người muốn làm việc ở đây rất nhiều nhưng hàng năm chỉ tuyển đúng 100 tài giỏi nhất cho nên về vô cùng hạn chế đòi hỏi bọn họ phải có đủ khả năng để nắm bắt thời cơ, cơ hội chỉ có một.

...

Hạ Quyên Quyên lặng lẽ ngắm nhìn căn phòng, đúng là người có tiền bệnh cũng phải nằm phòng vip.

Rõ ràng là khi sáng tinh dậy, rồi phát hiện có một người đàn ông lạ mặt nằm trên giường, rồi lúc đó đầu tự dưng lại đau như búa bổ vậy, thoát cái tình dậy đã nằm ở đây.

Trần Dương Thần cao ngạo bước vào, trên tay là một bó hoa hồng đỏ rực tươi tắn.

- Vọ, em tỉnh rồi sao?

Hắn nhu mì ôm lấy cô, rồi hôn nhẹ lên cái trán cao một cái.

Hạ Quyên Quyên ngơ ngác nhìn hành động ngỡ ngàng của hắn, trong lòng có chút khó hiểu.

- Anh là ai vậy? Sao tự dưng lại hôn tôi!

Hắn chỉ mỉm cười rồi hôn nhẹ lên chiếc mũi cao của cô, khiến cô bất giác đỏ mặt, gương mặt hắn gần đến nỗi có thể cảm nhận thấy làn hơi ấm của hắn truyền vào làn da mỏng của cô.

- Bác sĩ nói em bị mất trí nhớ, nhưng không sao cả, vì em là vợ anh nên ông xã sẽ chăm sóc thật tốt cho vợ yêu.

- Cái gì? Mất trí nhớ sao? Anh nói điều cái gì thế?

- Bác sĩ chuẩn đoán vậy.

- Tôi nhớ là mình đang ở trường học, rồi sau đó đột ngột ngất xỉu, khi tỉnh dậy thì thấy anh nằm bên cạnh sau đó tự đứng lại đến bệnh viện.

Cô xoa xoa đầu, hai bên thái dương lại có cảm giác đau nhói.

- ...

Một tên vị sĩ nhanh nhẹn chạy lại rồi ghé sát tai hần nói.

- Lão đại, bác sĩ nói Hạ phu nhân bị mất kí ức từ khoảng 23 -25 tuổi, cho nên phu nhân tưởng mình vẫn đang còn đi học.

Trần Dương Thần khẽ chau mày nhìn cô, trong ánh mắt cô đúng là không hiện lên vẻ dối trá gì, đúng là hần quá đa nghi rồi.

Từ lúc cô bị mất trí nhớ hần đã rất nghi rồi, sao tự đứng chỉ một đêm mà đã mất hết toàn bộ kí ức, đúng là chuyện lạ có thật, hoặc chỉ có...cô diễn quá hay...

Hần nhoen miệng cười, chắc làm gì có, thò con thì làm sao mà làm sói được, yếu đuối thì vẫn mãi yếu đuối thôi.

Trần Dương Thần ôn nhu xoa đầu Hạ Quyên Quyên rồi mỉm cười nói, không đợi cô kịp phản ứng mà bế xốc cô lên đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

- Vợ à, mình về nhà thôi. Ở lâu trong bệnh viện sẽ không tốt đâu.

---- hết chap 13 ----

Cầu Sao >,< Cầu Bình luận. >,<

Nhắc lại lần nữa nhé: cuối tuần au ra truyện nha, do đi học cả ngày nên không có thời gian viết nên các đọc giả ráng đợi đến cuối tuần nha.

Khi nào mình đề Drop thì mới Drop nhé chứ đừng tưởng lâu không ra cái nghĩ au biến mất luôn >,<

Follow au đi!

Bye bye!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

- Vợ, mình về nhà thôi. Ở lâu bệnh viện không tốt đâu.

Hần ôn nhu mỉm cười nói.

- Về nhà sao? Anh đang nói gì vậy? Tôi đang còn là sinh viên sao có thể có chồng được.

Hạ Quyên Quyên nheo mày. Tỉnh đứng dậy bỏ chạy ai dè bị bọn vệ sĩ bắt lại.

- Xin phu nhân vào trong.

Họ cung kính gấp đầu nói, ai ai cũng nặng mùi sát khí, trông đáng sợ vô cùng, bên hông còn có khẩu súng lục khiến cô hoảng sợ lùi về sau, đụng phải thứ gì đó rất to lớn.

- Em định đi đâu?

- Tôi...tôi muốn về gặp ba mẹ, tôi đi lâu vậy chắc họ sẽ rất lo lắng...

Hạ Quyên Quyên ngập ngừng, đôi mắt to tròn lộ vẻ lo lắng, cố ý muốn làm hần xiêu lòng ai dè lại bị hần nhắc bóng lên vai rồi đi thẳng ra ngoài.

- Á! Anh làm gì vậy? Thà tôi ra tôi sẽ kiện anh đấy...mau thả tôi xuống!

- Em nói nữa thì tôi quăng em cho cá mập ăn thịt đấy.

- Tôi...nhớ mẹ tôi...hức hức...hức...

Cô mếu máo, sịt sịt khóc, chân tay không ngừng vùng vẫy.

Hần đánh bất lực đặt cô xuống, rồi nâng gương mặt nhỏ lên rồi hôn nhẹ lên giọt nước mắt kia. Tay còn lại ghì chặt vào bức tường. Cô gái nhỏ bị ép chặt trong lòng hần.

- Ba mẹ em đã đi du lịch rồi, họ nhờ tôi chăm sóc em, chắc lâu lắm họ mới trở về.

Cái miệng hần vô cùng dẻo, nịnh nọt vài ba câu khiến cô xiêu lòng ngay lập tức mà tin tưởng.

- Anh...nói thật sao? Sao họ không nói gì với tôi...

- Tại họ đi vội quá nên quên báo em thôi, giờ thì đừng khóc nữa, được không?

Hạ Quyên Quyên gạt đầu lia lịa, rồi gạt đi giọt nước mắt đang chảy dài kia, cười một cái thật xinh.

- Được.

- Ngoan, như thế chồng mới thương.

Lần đầu tiên, hần thấy cô ngoan ngoãn như vậy. Khẽ nhếch môi cười.

Hạ Quyên Quyên yếu đuối dụi vào lòng hần, mỉm cười cảm nhận hơi thở và nhịp tim của hần, vô cùng... ấm áp.

Việc em mất trí nhớ đối với tôi lại là một chuyện tốt, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, em có thể sẽ toàn tâm toàn ý mà yêu tôi, sống vui vẻ hạnh phúc bên tôi, tôi rất vui.

Có thể tôi hơi ích kỉ nhưng xin em...đừng nhớ lại nữa...chỉ cần nhớ tôi là đủ.

...

Biệt thự nhà Trần Thị

Một căn biệt thự đầy sang trọng với đầy đủ tiện nghi, hồ bơi khá rộng, cộng với garage xe lớn toàn những chiếc xe tiếng tăm lừng lẫy giá ngang trời, bốn bề là vườn hoa nở rộ đầy đủ sắc thái. Hạ Quyền Quyền lần đầu tiên được mở mang tầm mắt, nhìn hạ nhân nườm nượp đi ra đi vào mặt thì hồn hớ chào đón, trong lòng có chút ngỡ ngàng, bối rối.

Về mặt ngoại gác là điều khó mà dấu được. Dương Thần thấy vậy liền buông bỏ cái mặt lạnh vui vẻ nắm tay cô bước đi hiền ngang.

Căn nhà rộng rãi nguy nga theo kiểu kiến trúc của Nga thời xưa, tường nền màu trắng đất vàng trông trắng lẹ vô cùng, dưới chân là các thảm trải màu đỏ gạch, trên đó còn in những họa tiết rất cầu kì nghệ thuật, chưa kể trong nhà còn có thang máy lên xuống, đúng là nhà của người có tiền có khác.

Đi mãi không hết căn nhà, cuối cùng hần rẽ vào một căn phòng vô cùng bự, một bàn ăn với đầy đủ các món ăn thơm ngon hiện lên trước mặt cô, hần vui vẻ kéo ghế ra tò ý muốn mời cô ngồi.

Hạ Quyền Quyền cười cười rồi ngồi xuống, ánh mắt thèm thuồng nhìn bàn thức ăn.

Món đầu tiên là **Bít tết bò Wagyu** - thịt bò Wagyu là một trong những loại thực phẩm đắt đỏ nhất thế giới với thành phần thịt chứa tỉ lệ cao các axit béo omega-6 và omega-3. Loại bò này được nuôi ở Kobe, Nhật Bản bằng các phương pháp đặc biệt như uống bia, nghe nhạc, được mát xa thường xuyên để đảm bảo sự ôn hòa. Một phần bít tết bò Wagyu ở nhà hàng Crarfst Steak, New York đã từng được bán với mức giá \$2.800.

Món thứ hai là **Cà ri Samundari Khazana** - bao gồm cua Devon, nấm trắng, trứng cá muối Beluga đắt vàng lá. Ngoài ra còn có tôm hùm Scotland phủ vàng, bào ngư cùng rất nhiều trứng cá.

Món thứ ba là **Pizza Royale 007** - với tôm hùm ướp rượu cô nhắc, trứng cá muối ngâm rượu sâm banh, cá hồi hun khói Scotland... Trên hết, bề mặt còn được rắc vàng lá 24 carat, vô cùng xa xỉ.

Món thứ 4 là **Trứng trắng ngàn đô** - món trứng trắng vô cùng đắt đỏ bằng cách thêm tôm hùm và 285g trứng cá muối Sevruga vào sáu quả trứng.

Món tráng miệng bao gồm **Dura lười Yabari**, **Dura hẩu đen Densuke** và **Kem dâu tây Arnaud**, ngoài ra còn có **bánh Noka Chocolate**, **Vintage Collection**, **Bánh Macaroons Haute Couture**,...

Nhìn thôi đã thèm nhỏ dãi rồi, chỉ cần thử một miếng thôi cũng đủ khiến con người ta chết đi sống lại, sung sướng mà hết lên.

- Vợ mau ăn đi!

Hần ôn nhu mời, nhìn đĩa thịt bò mà nước miếng Hạ Quyền Quyền không kiềm được đánh rơi ra, chiếc bụng đói meo kêu rột roạt nãy giờ cứ như bị bỏ đói lâu rồi ấy, hần thấy vậy liền bật cười.

Bọn người hầu thấy vậy liền hốt hoảng đỏ mặt hỏi hột, lần đầu tiên bọn họ thấy ông chủ cười như vậy, thường thì chỉ nhích mép cười thôi, không ngờ vị lão đại cao cao thượng thượng này cũng có những biểu hiện của con người.

- Tôi có thể ăn sao?

- Đúng vậy!

- Thật sao? Sao anh lại tốt với tôi như vậy chứ?

- Vì em là vợ anh.

Hạ Quyền Quyền bối rối, gương mặt ửng hồng xấu hổ vô cùng.

Nhìn mùi hương lan tỏa bay hết vào mũi của cô, Hạ Quyền Quyền hít một hơi dài cảm nhận.

Đúng là đồ ngon rồi.

- Anh...không ăn sao?

Hần chỉ mỉm cười, rồi lắc đầu.

- Những món này không ngon...bằng em..

Trần Lão đại cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối, giọng đều căng nửa thật nửa đùa.

---- hết chap 14 ----

Cầu sao >< Cầu Bình luận >< ai đọc truyện thì theo dõi mình đi ><

☺ ☑ ♥ ☑ ☹ ☐ ☐ ☐

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

- Ăn...ăn tôi sao?

Hạ Quyền Quyền đỏ ửng mặt, phản ứng như thiếu nữ mới lớn vậy, vô cùng dễ thương, hần không dấu nổi đành bật cười thành tiếng.

- Chồng đùa thôi, vợ ăn đi!

- Lần sau đừng đùa thế, dễ bị hiểu lầm lắm.

Cô nhắc nhở hần, lỡ bị người ngoài hiểu lầm thì chết mất, không biết dấu mặt đi đâu.

- Tiểu Quyền!

Hần ôn nhu gọi.

- Hà?

Cô đang định cho miếng thịt bò vào miệng thì hần gọi.

- Gọi anh là chồng đi!

- Cái gì? Chồng...chồng sao?

Cô lắp bắp nói.

- Ừ thì lúc trước em hay gọi anh là vậy mà, em còn nói muốn chúng ta cùng sinh báo báo nữa.

Giương mặt cứng đờ, đỏ lại càng đỏ hơn, ánh mắt vội vàng né tránh hắn.

- Tôi...nói như vậy sao?

- Đúng vậy, vợ nói vợ thích sinh con trai, nhưng anh lại thích vợ sinh con gái hơn, vì nó sẽ xinh đẹp giống vợ nè.

-...

- Chuyện đó thì để sau cũng được, gọi anh là chồng đi.

Bọn hạ nhân này giờ nhện, nhưng cái gì cũng có cái giới hạn của nó, thế là bọn họ bật cười thành tiếng, nghe lão đại "lạnh lùng" của họ nói chuyện với phu nhân của mình mà nhện cười không nổi.

Bọn họ tưởng ông chủ này chỉ có cái "mặt lạnh" thôi chứ, ai ngờ cũng biết đùa biết đùa.

- Cái đó...

Hạ Quyên Quyên liếc qua đám người hầu đang che miệng cười, mặt xấu hổ vô cùng.

Trần Dương Thần tức giận, co chân mày lại, lớn tiếng quát.

- Ra ngoài hết đi.

- Vâng!

Bọn họ biết đã chọc nhầm ô kiến lửa đánh nhanh chóng gấp đầu rồi bước ra ngoài, tránh lại phạm phải điều gì sai lầm nữa. Bây giờ trong căn phòng to lớn chỉ còn duy nhất hai người.

- Họ đi rồi, vợ gọi đi!

- Cái đó...

- Xấu hổ gì, ngày trước không phải đã gọi nhiều rồi sao.

- Anh...chồng..

Hắn khẽ chau mày lại, ánh mắt vô cùng khó chịu, "anh chồng" là sao?

- Gọi chồng thôi, không được gọi anh, hiểu không?

Cô lúng túng ngượng ngùng đánh run, miệng mở nhỏ xiu thì thắm cất giọng.

- Chồng...!

Hắn mỉm cười, trong lòng tràn ngập sắc xuân, sự hạnh phúc, vui sướng liên tục sinh ra trong lòng hắn.

- Ngoan quá, chồng phải thương cho vợ thôi!

- Thương...thương sao?

- Đúng vậy!

Hắn mỉm cười, gật gật cái đầu.

- Vậy...chồng...thương gì?

- Đêm nay cho vợ nằm trên chồng, chịu không?

- Cái gì? Nằm...nằm trên?

Hạ Quyên Quyên giật nảy mình bật dậy, làm té cả ghế. Giương mặt đỏ ửng như cà chua chín. Thương cái gì mà kì cục vậy, rõ ràng...rõ ràng là hắn muốn bức cô đến chết đây mà.

- Đùa thôi, vợ ăn đi, nhìn vợ gầy lắm rồi đấy.

- Ăn nhiều thì mập, mà mập thì xấu, thôi tốt nhất vẫn nên ăn ít, xấu quá lại chẳng ai thèm.

- Vợ nói gì kì vậy, coi chồng là bù nhìn sao? Ai dám chê vợ xấu? Chồng lấy súng bắn lòi não nó luôn bây giờ?

-...

Hạ Quyên Quyên đột nhiên bất động vài giây, đôi môi đột nhiên nhoen lên cười.

- Vợ...muốn học bắn súng...?

Trần lão đại đột nhiên nheo mày lại, ánh mắt nổi lên tia nghi ngờ.

- Sao tự dưng lại đòi học?

- A ha...Chồng đừng hiểu lầm, tại vợ thấy giờ bên ngoài toàn kẻ xấu không à, mà xung quanh chồng toàn xã hội đen rất nguy hiểm nếu như...có thể tự bảo vệ bản thân mình thì tốt hơn không phải sao?

Vô cùng lưu loát, vô cùng thuyết phục, khiến hắn càng nghi ngờ hơn.

...

- Ha Ha Ha...

Hắn đột nhiên bật cười lớn, làm cô cảm thấy có chút run sợ.

- Được, chỉ cần vợ thích là chồng đồng ý hết.

- Thật sao?

- Đúng vậy.

Hạ Quyên Quyên nhảy cẫng lên, lon ton chạy lại thơm lên trán Trần mặt lạnh một cái "chụt" rồi chạy lại về bàn hí hửng ăn.

Trần Dương Thần cảm thấy toàn thân cứng đờ, nhịp tim loạn một nhịp thì phải, mặt hắn đỏ ửng lên...bàn tay to lớn xoa xoa nơi cổ vừa chạm môi.

Đột nhiên miệng nhoen miệng cười như một đứa trẻ con.

Hắn rất thích bộ dạng ngoan ngoãn của cô như vậy. Được, nếu cô thích thì hắn đều sẽ chiều đến cùng, ai mượn...cô là vợ hắn...

Đêm đó.

Bóng người đàn ông cao cao thượng thượng nheo mắt lắc nhẹ ly rượu vang rồi ngắm nhìn ánh trăng sáng kia.

Nguyên lặng lẽ bước vào, gấp đầu chào như một thủ tục, rồi cất giọng vô cùng cung kính.

- Lão đại.

- Chuyện tôi nhờ cậu thế nào rồi?

- Vâng tôi đã điều tra rồi, thực sự phu nhân bị mất trí nhớ thật.

Trần Dương Thần lạnh lẽo xoay người lại, mặc dù cô ngày thơ hần rất thích nhưng việc cô bị mất trí nhớ hần...hoàn toàn không tin...

Vốn là lão đại máu lạnh, chuyện gì mà hần chưa từng trải qua, chỉ việc lừa dối hần cũng sẽ biết và nắm được thóp ngay thôi.

Bởi vì hần nổi tiếng là thông minh và tàn nhẫn mà.

- Còn chuyện...bên tập đoàn GT.

- Lão già này rất ngoan cố, hần là tay lão luyện trên thương trường nên không dễ đối phó.

- Gan to bằng trời rồi, dám đối đầu với Trần Dương Thần này, quả thực rất có bản lĩnh.

- Vâng.

- Nhưng...trèo càng cao thì té càng đau hơn thôi.

Xoảng.

Ly rượu vang vỡ tan tành trên nền nhà, dòng nước đỏ ngầu chảy lênh láng khắp nơi. Ánh trăng sáng chiếu rọi gương mặt đầy lạnh lùng, khóe môi hần khẽ nhếch lên cười.

Đối đầu với hần, chỉ có con đường chết.

---- hết chap 15 ----

Cầu sao >.< Cầu Bình luận >.< Cầu follow >.<

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Vì Việt Nam vô vòng bán kết cộng với việc là một trong bốn đội mạnh nhất châu á nên au quyết định đăng sớm hơn cho các mem đọc nè. Vui quá à □□□□

Có ai đi bão không??? □□□

....

- Tiểu Quyên!

Hần âu yếm gọi, bàn tay không ngừng nghịch tóc cô. Mái tóc dài đen mượt ngào ngạt mùi oải hương vô cùng quyến rũ.

- Vâng!

Hạ Quyên Quyên dạ một cách nhẹ nhàng.

- Anh muốn em sinh con, anh rất muốn có con.

- Tại sao?

Giọng Hạ Quyên Quyên đột nhiên lạnh lẽo.

- Bởi vì sau này nếu em nhớ ra, em sẽ ghét bỏ anh...anh sợ...

- Anh...sợ điều gì?

- Em...biến mất...

-...

Hạ Quyên Quyên đột ngột nhoèn miệng cười, nụ cười trông không được thật cho lắm, cô xoay người lại rồi ôm chặt lấy hần, dụi gương mặt bé nhỏ vào lồng ngực to lớn kia.

- Anh làm điều gì xấu với em sao?

-...Sau này em sẽ hiểu tất cả thôi...anh làm tất cả điều này là vì em...

-...

Không gian vô cùng yên tĩnh, hần khẽ liếc cô, thì ra là đã ngủ say rồi, tiểu thỏ con này đúng thật là. Hần còn đang tính cho cô ngày mai không xuống giường được, mà thôi coi như tha cho một bữa vậy.

Hần nhoèn miệng cười rồi hôn lên trán cô một cái. Đã lâu rồi hần mới cảm nhận được hạnh phúc...

- Ngủ ngon, vợ!

Tập đoàn L.A.

Chiếc xe Cadillac escalade đen tuyền đầy sang trọng dừng ngay trước cửa chính. Một hàng vệ sĩ đứng ngay ngắn thẳng tắp nghiêm chỉnh cúi chào. Ai ai cũng sắc mặt sắc khí, bên hông còn dắt một khẩu súng lục.

Cánh cửa sau mở ra, một người đàn ông cao lớn bước ra. Ngũ quan cân đối, gương mặt góc cạnh đầy lạnh lùng, nhất là cặp chân mày lâu lâu lại khẽ chau lại. Một gương mặt không cảm xúc.

- Chủ tịch.

Đám vệ sĩ đồng thanh chào.

Cánh cửa xe còn lại cũng mở ra nốt.

Đôi chân dài bước ra, đôi giày cao gót màu đỏ rợp trông vô cùng quý phái. Hạ Quyền Quyền đứng dậy, đôi mắt vô cùng tự tin nhìn xung quanh.

- Phu nhân.

Bọn họ lại đồng thanh chào lần nữa, có ai mà không biết Trần phu nhân, vợ cưng của Trần Lão đại chứ.

Hạ Quyền Quyền mỉm cười gật đầu chào lại họ rồi nhanh chóng đứng bên cạnh Trần Dương Thần, tình tứ khoát tay hân.

Cặp uyên ương cùng nhau sánh vai bước vào đại sảnh trước sự ngỡ ngàng của nhiều người.

"Đó không phải là thư kí trước của chủ tịch sao?"

"Sao cô ấy lại quay lại, nghe nói là nghỉ việc lâu rồi mà"

"Chẳng lẽ cô ta giờ thủ đoạn để được lên giường với ngài ấy"

"Cẩn thận cái mồm cái miệng, có ngày chết vì nó đấy..."

...

Rất, rất, rất nhiều lời xì xầm bàn tán về người phụ nữ đứng bên cạnh vị chủ tịch kia. Họ chỉ cảm thấy cô gái này có gì đó rất khác so với...lần đầu đến đây...

Dường như cô ấy đã thay đổi...

...

Phòng làm việc.

Hạ Quyền Quyền ngỡ ngàng lao đảo mắt nhìn khắp căn phòng, thật sự là rất to.

- Tiểu Quyền!

- Dạ!

- Từ nay em sẽ làm thư kí cho anh, kia là bàn làm việc của em.

Hạ Quyền Quyền vui vẻ ngồi vào chiếc ghế, rồi xoa xoa cái bàn, hân còn rất thơm mùi gỗ.

- Không phải bàn thư kí ở ngoài kia sao?

Hạ Quyền Quyền có phần không hiểu đành phải lên tiếng hỏi, không biết ý đồ của hân là gì?

Nhưng câu trả lời chỉ là một nụ cười.

Cô neho mày tỏ vẻ khó chịu, người gì đâu mà kiêu lời.

- Anh chỉ muốn hàng phút, hàng giây được nhìn thấy em thôi. Đừng đi xa anh quá 5m, hiểu không?

Hạ Quyền Quyền thờ dài dài rồi nằm gục lên bàn. Sao càng lúc cô càng thấy mình giống sùng vật vậy.

Hân chỉ chống cằm mỉm cười nhìn tiểu mèo con đang uể oải nằm trên bàn kia, rồi cất tiếng gọi.

- Tiểu Quyền.

- Vâng.

- Lấy hộ anh cốc nước.

- Vâng...!

...

- Tiểu Quyền!

- Vâng!

- Pha cho anh một ly cà phê.

- Vâng!

...

- Tiểu Quyền!

- Dạ!

- Lấy tập hồ sơ ở trên bàn hộ anh.

- Nhưng mà...Vâng!

Rõ ràng là cái hồ sơ gần như vậy cũng lười, sinh ra tay dài để làm gì chứ, chỉ giới cái miệng sai bảo người khác thôi.

Cô nàng uể oải tiến lại gần hân rồi cung kính đưa tập hồ sơ.

Trần Dương Thần đầu óc đen tối, nhếch miệng cười rồi kéo cô lại ngồi vào trong lòng hân.

Tím Hạ Quyền Quyền như muốn nhảy ra ngoài vậy, ánh mắt xấu hổ nhìn chằm chằm hân.

Gần...gần quá...!

Gương mặt không thể che vào đâu được, cặp mắt chìm ung sắc bén, đôi mũi cao thon, mái tóc được vuốt keo vô cùng gọn gàng lâu lâu lại phảng phất mùi hương nam tính, điểm nhấn chính là bờ môi mỏng, người ta nói đàn ông môi mỏng thường rất bạc tình. Cô ngày ngày nhìn đắm say hân.

- Anh đẹp trai lắm sao?

"Thỉnh Thịch" lồng ngực bỗng đập mạnh liên tục, cô xấu hổ đẩy hán ra rồi chỉnh chu đứng lên.

- Chủ tịch, đang trong giờ làm việc, lẽ có ai nhìn thấy thì sẽ hiểu lắm mất.

- Được rồi, anh chỉ muốn ôm em một lát thôi, không ngờ lại khiến em bối rối đến như vậy.

- Anh...không nói nữa em về bàn làm việc đây.

Cô giật dỗi rồi vùng vằng bước về chỗ, mặt vẫn không hết đỏ.

Còn hán thì thích chí cười khúc khích này giờ.

...

Nhà vệ sinh nữ.

Hạ Quyên Quyên bước ra từ phòng vệ sinh, rửa tay sạch sẽ rồi đi ra ngoài, vừa bước đến cửa...liền có ngay một vị khách "không mời mà tới", trực sẵn ở đây để đón tiếp nàng.

- Nghe nói cô là thư kí mới của chủ tịch.

- Đúng, thì sao?

Chát.

Một bạt tay vào mặt.

---- hết chap 16 ----

Cầu sao >.<, cầu bình luận >.< Cầu follow.

Cho nị tí động lực đi xem nào!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Bịch.

Hạ Quyên Quyên lao đảo rồi té xuống dưới đất, hàng nước mắt dài chảy ròng, phía cổ tay có chút vết xước đang rỉ máu.

Trần Dương Thần đột ngột xuất hiện, ánh mắt vô cùng lo lắng đỡ cô dậy.

- Em không sao chứ?

- Không sao, chỉ là xước nhẹ thôi.

Rồi quay sang lờm à nhân viên kia.

- Cô đang làm gì vậy?

- Chủ tịch, không phải...không phải tôi...tôi bị oan..cô ta...là cô ta...

- Cầm miệng, cút ngay cho tôi.

Hán gầm lên, đánh thép như một con sói. Á hoảng sợ cong đít bỏ chạy không dám quay đầu lại. Hạ Quyên Quyên nhếch miệng cười rồi nhu mì dựa vào lòng hán.

Dám đối đầu với tôi? Hừ...không có cửa đâu...đồ ngu ngốc...

...

5 phút trước.

Trong phòng vệ sinh.

"Alo, tôi đang ở phòng vệ sinh, được rồi tôi sẽ về nhanh thôi."

Hạ Quyên Quyên tính mở cửa bước ra đột nhiên khựng lại vài giây khi nghe người kia gọi điện cho ai đó có nhắc đến ba chữ "Hạ Quyên Quyên".

"Ừ, cái con nhỏ Hạ Quyên Quyên ấy nhìn là thấy chương mắt rồi, được cái đẹp thôi, nhìn là biết cái loại gái rẻ tiền thích leo lên giường những người có tiền thôi"

"Ha ha để xem làm việc ở đây được bao lâu, kiểu gì cũng bị boss đá sớm thôi, trình gì mà đòi so với chị."

"Ha ha ha"

Hạ Quyên Quyên vẫn một vẻ mặt không đổi, cao ngạo bước ra liếc nhẹ cô nhân viên vừa nói xấu mình kia.

Cô ta không những không hoảng sợ còn hứ một cái rồi bước ra ngoài.

Quyên Quyên chỉ nhếch nhẹ môi cười rồi lấy điện thoại ra gọi cho Trần Dương Thần.

"Alo chồng ơi, có người muốn đánh em, em...em sợ quá...chồng giúp em với..."

Bên kia vang lên giọng vô cùng lo lắng.

"Em đang ở phòng vệ sinh nữ gần phòng chồng đấy, nhanh lên bọn họ sắp phá cửa rồi...á đừng đập nữa...á..."

Rầm Rầm Rầm..

Hạ Quyên Quyên già bộ đập mạnh vào chiếc cửa nhà vệ sinh rồi yếu đuối kêu cứu, khiến hán càng lo lắng hơn tức tốc chạy ra khỏi phòng làm việc.

...

- Nghe nói cô là thư kí mới của chủ tịch?

- Đúng, thì sao?

Đúng như cô dự đoán, cô ta đã chờ sẵn ở đây để chờ cô ra. Hạ Quyên Quyên chỉ khẽ nhếch môi, điệu bộ vô cùng kiêu sa. À ta cũng cười khinh đáp trả lại.

Chát.

Hạ Quyên Quyên vung tay tát một phát in dấu tay lên mặt cô ta. Cô ta cũng sở bất động vài giây, không thể tin nổi mình vừa ăn một cái tát vô lý. Định vung tay đánh lại thì bị cô nắm chặt cổ tay, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn cô ả.

- Hừ! Trình gì mà đòi đấu với tôi. Cút.

Ả vẫn tiết nhiên hung hăng với cái bản tính coi trời bằng vung kia, trợn tròn con ngươi, định giơ cánh tay còn lại lên đánh thì ngay lúc đó Trần Dương Thần vừa kịp xuất hiện, Hạ Quyên Quyên đột ngột ngã lăn ra đất, phía cổ tay cô đôi chút rí máu. Gương mặt nhân cô trông rất đau đớn.

...

Còn ả ta vẫn ngo ngắc không kịp bắt nhịp với chuyện đang gì đang xảy ra.

Tất nhiên hẳn chỉ tin những gì mà tận mắt hẳn chứng kiến.

- Cô đang làm gì vậy?

- Chủ tịch, không phải...không phải tôi...tôi bị oan...cô ta...là cô ta...

- Cầm miệng, cút ngay cho tôi.

Ả sợ hãi ba chân bốn cẳng mà chạy, Hạ Quyên Quyên chỉ nhếch mép cười, nụ cười đầy ngạo mạn của kẻ chiến thắng.

...

Bệnh viện Hoàng gia.

Đây là lần thứ hai cô quay trở lại đây. Cái mùi bệnh viện vẫn khó chịu như mọi khi.

- Chỉ là bị thương chút xíu thôi mà không cần phải đến bệnh viện đâu.

Cô mùi lông gục trong lòng hẳn, mùi long đản phát ra khắp cơ thể hẳn khiến cô vô cùng dễ chịu.

Hắn nhăn mày, nhéo cái mũi cao của nàng một cái, ôn tồn nói.

- Em xem nếu sau này để lại sẹo thì sao? Nếu nhiễm trùng thì sao? Em đừng quá coi thường những vết thương nhỏ này. Anh lo lắng lắm, biết không?

Hắn ôn nhu xoa xoa cái đầu nhỏ, có thể hẳn không dễ ý nhưng trong thâm tâm hẳn từ lâu cô đã đứng ở một vị trí rất rất quan trọng rồi. Hẳn vẫn chưa phát hiện tình cảm của mình dành cho cô đã... sâu đậm đến dường nào.

Hạ Quyên Quyên chỉ cảm thấy ở phần tim hơi nhói đau, nước mắt bắt đầu rơi nhỏ giọt từng hạt lăn dài trên gò má cô, cô khẽ gạt nó, rồi bàn tay khẽ chạm vào lồng ngực trái, nơi đó đang rất nhói...cực kỳ nhói...không hiểu là tại sao???

- Anh...lo lắng cho em thật ư?

Cô chậm rãi nói từng chữ, dường như trái tim đang muốn xác định điều gì đó? Đôi môi khẽ run khi cất giọng. Hẳn rốt cuộc là con người như thế nào?

Con người Trần Dương Thần là một dấu hỏi lớn đối với cô, tại sao... lại đối xử tốt với tôi như vậy chứ?

...

Hắn im lặng rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái.

- Vì em là người quan trọng nhất trong cuộc đời của Trần Dương Thần này. Mà mãi là vậy, ở trong này rất quan trọng.

Hắn nâng nhẹ bàn tay cô lên đặt nhẹ vào ngực trái của hắn, từng tiếng "thình thịch" khẽ đập mạnh, cô...cô có thể cảm nhận rất rõ, hơi ấm nơi đó truyền ra, nhập vào trái tim cùng nó hoà làm một, bàn tay khẽ rung rung, đôi môi đột ngột cắn chặt lại, hất mạnh bàn tay hắn ra, ánh mắt như muốn nổi trợn tên lão đại kia.

- Đứng...đứng động vào tôi.

Hạ Quyên Quyên hét lớn lên, rồi đau đớn ôm đầu.

Hắn không những không tức giận, mà còn... chạy lại đỡ cô.

---- hết chap 17 ----

Cầu sao >,< cầu bình luận >,< cầu follow >,<

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

- Đừng sợ...anh ở đây...

Trần Dương Thần thì thầm khẽ gọi, Hạ Quyên Quyên mê man rơi vào giấc ngủ sâu. Trong cơn mê cô nhìn thấy gia đình của mình, họ đang vây gọi cô, mỉm cười nhìn cô, mẹ cô còn đưa cánh tay ra để cho cô nắm nhưng chớ trêu thay lại bị tên ác ma Trần Dương Thần bắt lại, giọng nói hẳn vang vang cả một bầu trời.

"Cả đời này em chỉ có thể ở bên cạnh tôi thôi."

...

Hạ Quyền Quyền giặt mình bồn cả người dầy, lấy tay quệt mồ hôi trên trán, đầm đìa ướt đầm cả một vùng gối. Mất lão đảo nhìn xung quanh.

"May quá! Tên đó không có ở đây."

Nhìn tám chân được đắp khá ti mỉ, còn cả chậu nước lã nằm trên bãi kia. Tay sợ nhẹ lên trán thấy có chút ẩm ẩm, giờ mới vỡ lẽ... thì ra đêm qua mình sốt cao...

Nhưng mà... chẳng lẽ...đêm qua hẳn thức đêm...để chăm sóc cô hay sao?

Cô nhìn xung quanh rồi lại mỉm cười.

"Làm gì có chuyện đó chứ?"

Là một lão đại cao cao thượng thượng của một tổ chức lớn thì sao có thể hạ mình để chăm sóc một người khác như cô vậy chứ? Càng nghĩ càng thấy mình... tự dơ tình...

Thoáng chốc trong đầu lại vang lên một giọng nói. Cô nhắm mắt đặt người nằm xuống ngủ một giấc...

....

Đêm hôm vừa nhận được tin Long bị hạ thủ.

Trần Dương Thần mê man ôm cô ngủ, tiết nhiên cô không thể kháng cự vì cô biết bây giờ mình làm điều gì cũng đều vô ích.

11h30...

Đồng hồ điểm tích tắc, bỗng đèn điện thoại đột ngột sáng lên, trên màn hình hiện một số lạ, cô uể oải vươn tay ra lấy, nheo mắt một hồi rồi cũng quyết định nhấc máy. Cô nhẹ nhàng nâng cánh tay to lớn kia ra rồi bước nhẹ vào phòng vệ sinh, cắt giọng ăo.

- Alo, là anh..anh sao?

Cô băn khoăn một lúc rồi cũng lên tiếng hỏi. Khoe mắt khẽ rung rung

Bên kia vang lên một giọng nam trầm ấm

- Quyền Nhi là anh đây?

Cô rùng mình mèm xù là rút cả chiếc điện thoại, ôm miệng cố gắng không phát ra tiếng động, sụt sịt khóc.

- Anh ơi, ba mẹ và Long...họ...họ...

Lúc này Hạ Quyền Quyền đã không thể kiềm nôi đành phải tuôn hết ra.

Bên kia lo lắng đổ dành cô.

- Đừng khóc, anh sẽ trả thù những kẻ đã làm ba mẹ chúng ta hi sinh một cách oan uổng, em yên tâm.

- Anh...anh...em muốn rời khỏi nơi đây...em muốn gặp anh...

- Không được, việc của em bây giờ là nhân lúc Trần Dương Thần lơ là cảnh giác mà hạ sát hắn. Em hiểu không?

- Nhưng..

- Trần Dương Thần nổi tiếng là con cáo già rất khôn ngoan, rất ít khi mắc sai lầm, chỉ có em, hắn đang rất sùng em, em hãy lợi dụng thời cơ này để giết hắn, trả thù cho ba mẹ, hiểu không?

Hạ Quyền Quyền im lặng một hồi rồi cũng cất tiếng, trong đầu cô thực sự rất rối bời, cô rất muốn trả thù cho ba mẹ, cô cũng rất căm thù tên ác ma này, đây đúng là thời cơ rất thuận lợi để hành động. Cô còn phải chần chừ gì nữa...

- Được, em hiểu rồi, vậy...em sẽ phải làm những gì?

Bên kia nhích môi cười, cuối cùng cô em gái cũng thông suốt.

- Đầu tiên việc em cần làm là giả mất trí, bởi vì em thường ngày hay chống đối hẳn tự dưng ngày hôm nay lại ngọt ngào với hắn, kiểu gì hắn cũng sinh nghi, thứ hai em hãy học cách sử dụng súng lục, vì xung quanh hắn toàn xã hội đen, em hãy tự học cách bảo vệ thật tốt bản thân mình, và cuối cùng hãy đến công ty của hắn để xâm nhập lấy cấp thông tin mật của tổ chức hắn, nhớ đừng để bị phát hiện, em thấy kết quả của Long rồi đấy chứ? Em hãy mạnh mẽ lên, cái xã hội này không cần tồn tại sự yếu đuối đâu.

...

Hạ Quyền Quyền rưng rưng hàng nước mắt, bàn tay siết chặt, môi cắn chặt đến nổi ri cả máu, ánh mắt sắc bén gắt đầu, giọng nói có chút lạnh.

- Em...hiểu rồi...

...

Căn phòng ấm áp toả đầy nắng, mới sáng ra Hạ Quyền Quyền đã nghe thấy tiếng máy cất cô, tiếng người hầu nhộn nhịp tấp nập qua lại.

Một cô gái mặc bộ đồ người hầu dầy nhẹ cửa bước vào, cung kính đặt một bàn thức ăn lên bàn.

Hạ Quyền Quyền vươn vai người rồi đi thẳng đến bàn ăn.

Mỉm cười nhìn cô gái, cô hầu gái này giờ cứ nhìn cô rồi cười cười việc gì đó. Cô ngo ngác đành phải lên tiếng hỏi.

- Mặt tôi dính gì sao?

- Dạ không thưa phu nhân...

Cô ấy hấp tấp trả lời, nhìn thái độ nghiêm túc của cô nàng có chút run sợ.

- Vậy tại sao cô cười?

- Tại vì sáng nay tôi thấy ông chủ đang ăn com còn cười mỉm.

- Chuyện đó...ạ lẩm sao?

Hạ Quyền Quyền vẫn chưa hiểu vấn đề.

Cô hầu gái mới thò thè nói.

- Rất là đó phu nhân, ông chủ nói tiếng là mặt lạnh không biến sắc, chỉ cần đứng gần thôi là chúng tôi đã sợ chết khiếp rồi, nhưng mà từ khi phu nhân xuất hiện ông chủ nhìn có vẻ cởi mở hơn, tôi đã làm ở đây nhiều năm rồi mà lần đầu tiên thấy ông chủ thức cả đêm để chăm sóc cho người khác...

- ...

Hạ Quyền Quyền cứng người, không biết nên đáp lời làm sao, bàn tay khẽ chạm chỗ ngực trái, chỗ đó...sao cứ đập mạnh vậy?

- Phu nhân này, không phải tôi nhiều chuyện đâu, nhưng mà tôi thấy ông chủ hình như rất yêu phu nhân đấy, nhiều lúc thấy phu nhân to tiếng với ông chủ mà chúng tôi thấy phần nào tội cho ông chủ, ông ấy từ nhỏ đã mất cha mẹ, gương mặt từ lâu đã không biết cười nhưng mà từ khi phu nhân xuất hiện thì nụ cười đó lại nở trên môi của ông chủ một lần nữa, mặc dù gia nhân chúng tôi có thấy...phần không quen?

Cô hầu gái cười hi hi rồi bày thức ăn ra bàn một cách tỉ mỉ.

- Cô nói...anh ta mất cha mẹ từ nhỏ sao?

...

----- hết chap 18 -----

Cầu sao ^•^ Cầu bình luận ><

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19

- Cô nói...anh ta mất cha mẹ từ nhỏ sao?

Hạ Quyền Quyền chăm chăm chờ câu trả lời. Cô gái kia đột ngột chợt dạ bèn lảng tránh vấn đề.

- Phu nhân ăn ngay kéo nguội mắt.

Cô nheo mày tỏ ý không hài lòng. Bèn cất giọng lạnh.

- Tôi đang hỏi cô đó!

- Phu nhân à xin cô đừng làm khó dễ tôi nữa, cái này tôi không dám nhiều chuyện đâu, cái này...

Cô hầu gái ngập ngừng không dám nói, nhìn ánh mắt sắc như dao lam đang nhìn mình kia, đôi chân run rẩy sợ hãi.

- Cô cứ nói đi, tôi là vợ anh ấy và tôi có quyền được biết những chuyện này.

Một câu nói của cô khiến cô hầu gái bớt lo lắng đi phần nào, nếu là phu nhân chắc sẽ không sao.

- Phu nhân, tôi sẽ nói, nhưng cô đừng nói lại với ông chủ nha, được không?

Hạ Quyền Quyền gật đầu rồi kéo cô gái kia ngồi xuống chiếc ghế.

- Được, tôi hứa với cô, cô mau ngồi xuống đi.

- Vâng!

Chuyện là thế này....

....

Câu chuyện dài xuyên suốt cho đến khi đi đến điểm kết.

Hạ Quyền Quyền mới vỡ lẽ, giật mình đập mạnh vào bàn thét lên.

- Cô nói sao? Hung thủ giết chết ba mẹ anh ta có một vết sẹo dài trên gương mặt sao?

Đôi chân run rẩy ngã bộp xuống đất, không thể tin nổi điều mình vừa nghe.

- Phu nhân!

Cô hầu gái hốt hoảng chạy lại đỡ cô dậy rồi diu về phía giường.

- Phu nhân, cô không sao chứ? Nhìn mặt cô rất xanh xao?

Cô hầu gái hoảng cuồng rút ly nước rồi đưa cho cô, nhưng lại bị cô hất ra, chiếc ly bay thẳng xuống sàn nhà vỡ ra từng mảnh.

Hạ Quyền Quyền tròn tròn mắt, hàng nước mắt rơi lã chã.

- Tôi muốn nghỉ ngơi.

Cô lạnh giọng lảng đi.

- Phu...phu nhân...

- Ra ngoài!

Cô thét lên, nhanh chóng lên giường nằm.

Người hầu gái kia hoảng sợ dọn dẹp mảnh thủy tinh rồi nhanh chóng rút ra ngoài.

...

Hạ Quyền Quyền nằm gọn trên giường, ánh mắt cứ liên tục chăm chăm nhìn trần nhà, hàng nước mắt liên tục chảy dài thấm đẫm cả cái gối.

...

Trên mặt có một vết sẹo, kẻ giết ba mẹ hắn...

Không thể tin nổi...

- Mẹ!

Hạ Quyền Quyền vừa nhặt rau vừa lạnh miệng nói.

- Sao?

Mẹ cô đang chiên cá, đánh xoay dầu lại.

- Con không hiểu sao mẹ lại lấy ba, trên mặt ba có một vết sẹo lớn thế mà mẹ vẫn lấy, mẹ không thấy sợ sao? Con lâu lâu nhìn gần đã thấy sợ rồi, huống chi nếu đêm nào cũng nằm cạnh nhau như ba mẹ...chắc bị hù chết mất.

- Xui xui cái miệng cô, không biết gì thì đừng nói, vết sẹo đó là do mẹ gây ra đấy, một lần đi vì bảo vệ mẹ mà ba cô đã bị vậy, hiểu chưa, đừng tào lao nữa? Lo mà nhặt rau đi!

- Vâng!

Hạ Quyền Quyền bệu môi, đánh ngăm ngủi nhặt rau tiếp.

...

Thì ra...mọi chuyện đều là như vậy?

...

Nàng chìm vào giấc ngủ say, mê man cho đến khi chiều tàn, đôi mắt sưng vì vì khóc dần hé mở ra, một lần hơi ấm quen thuộc vô cùng gần gũi lan tỏa khắp người cô. Cô một mình dụi mình vào ngực hân.

Trần Dương Thần cười cười rồi hôn nhẹ lên cái trán cao kia một cái hôn ngọt, không biết hôm nay cô lại giờ trò gì nữa, nhưng mà hiếm khi cô chủ động gần gũi hân như vậy khiến hân vô cùng vui.

- Sao thế?

Chắc là tâm trạng cô nàng đang không vui đây mà, bèn cất tiếng hỏi thăm. Ai mượn cô là bảo vật của hân làm chi để giờ phải khổ như vậy.

- Nếu lỡ một ngày...hai chúng ta...sẽ không còn...ở bên nhau...nữa thì sao?

Hàng mi cong rừ xuống chứng tỏ tâm trạng cô nàng đang có vấn đề.

Hân co nẩy lướt nhẹ cánh môi nàng một cái, cái hôn thoảng qua như con gió, nhưng cũng đủ khiến tim nàng co siết lại vì đau đớn.

- Anh sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra!

Hân lạnh lùng nói năng nhẹ cảm có lên, ngấm nhìn khuôn mặt nhỏ đang có điều gì đó muốn nói. Cô hơi rụt rè, ánh mắt lảng sang chỗ khác.

- Anh...sao lại yêu em...sao lại tốt với em như vậy...không phải... không phải...ba em đã giết...giết...chết ba anh... sao?

Cô hòng dường như ứ đọng lại, mãi thì nàng mới nói trọn câu, hàng nước mắt lăn dài trên gò má.

Trần Dương Thần nheo cặp mắt lại, đôi mắt dần dần sắc bén, phía cổ tay dùng lực nắm chặt chiếc cầm nhỏ của Hạ Quyền Quyền.

Đúng là có nhân ắt sẽ có báo, không ai là không thoát khỏi tội ác tày trời mà mình gây ra cả. Và ba cô cũng thế...nhưng Long nó vô tội, cuối cùng thì nó cũng chỉ là một công cụ để người khác sai khiến, một quân cờ đã được định sẵn làm vật...hi sinh.

- Chuyện đó... không liên quan đến em...

Hân lạnh giọng đáp lời.

- Em..

Nàng định tiến lên nói điều gì đó nhưng lại ngập ngừng.

- Em nghỉ ngơi đi, chiều Nguyên sẽ tới dạy em cách dùng súng.

Hân đẩy cô ra rồi sai bước thẳng ra ngoài, để mặc hàng nước mắt kia đang đau đớn mà chảy dài.

Bất giác bàn tay nắm chặt vào ga giường, tay còn lại đập mạnh vào lồng ngực, vẫn không hiểu tại sao...chỗ này...chỗ này lại đau đến như vậy...thì ra hân còn đau khổ hơn cô gấp mấy trăm lần, trực tiếp chứng kiến cảnh ba mẹ mình bị sát hại khi chỉ vừa tròn 5 tuổi, vậy mà cô có quyền gì mà là hết chữ mắng hân chứ...

Tại sao hân không hận cô...sao không giết cô...tại sao chứ...

Không phải cô là con gái của kẻ giết ba mẹ của hân sao?

...

----- hết chap 19 -----

250 ☐ đăng tiếp nhé ☐

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vịt*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chiều hôm đó, đúng như lời Trần Dương Thần nói, Nguyên đến dạy cách dùng súng cho Hạ Quyền Quyền.

Cô đợi cả buổi chiều mãi vẫn không thấy hân xuất hiện, cả buổi sáng thì nhốt mình trong phòng, làm cô rầu cả ngày nay.

Chắc hân giận cô lắm. Nhưng mà phải làm sao để một tên lão đại ngông cuồng như hân ta nguôi ngoai cơn giận đấy.

- Phu nhân, xin hãy tập trung.

Nguyên đứng đằng sau, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô, ánh mắt vẫn lạnh lùng như xưa.

Cô gạt nẩy mình, căn bản là không biết tay mình đang cầm súng, không hiểu sao nẩy giờ cứ vu vơ nghĩ về tên chết tiệt kia.

Mặc dù chuyện ba mẹ hấn và ba cô đã là chuyện của quá khứ rồi, nhưng cái chết của Long thì sao? Không phải hấn cũng gián tiếp điều khiển nó đến bước đường cùng này sao...

- Phu nhân!

Nguyễn kêu lên thứ hai, giọng nói vẫn rất chừng mực không hề có chút gì gọi là nóng giận cả.

- Hà...Xin lỗi..

- Xin cô hãy tập trung.

- À! Vâng!

...

Bàn tay to lớn nắm chặt tay cô, ánh mắt vô cùng nghiêm chỉnh. Hạ Quyền Quyền lần đầu được trải qua việc cầm một chiếc súng thực thụ, cảm giác lúc này thật khó mà tả nổi. Cây súng lục màu đen tuyền này, chạm vào lạnh lẽo vô cùng, thiết kế vô cùng tinh xảo.

- Cây súng mà phu nhân đang cầm có tên là **FN Five-seven**.

FN Five-seven một sản phẩm độc đáo của nhà sản xuất FN Herstal, Bỉ. Mẫu súng lục này ra đời cùng thời với khẩu tiểu liên số 1 thế giới P90. Five-seven sử dụng hộp tiếp đạn 5,7x28 mm tương tự như súng tiểu liên P90. Loại đạn này được đánh giá có khả năng xuyên áo giáp cả nhân mạnh hơn với các loại đạn súng lục khác. Five-seven hoạt động theo nguyên lý "blowback" (sử dụng áp lực khí thuốc do viên đạn đầu tiên nổ tác động lên buồng đạn để đẩy khối khóa nòng về sau). Phía dưới nòng súng có một đường ray Picatinny nhỏ để gắn đèn pin hoặc thiết bị chiếu mục tiêu laser. FN Five-seven có tầm bắn hiệu quả khoảng 50 m

Tay Hạ Quyền Quyền có phần hơi run rẩy, phải chăng là lần đầu cầm súng nên không được thoải mái cho lắm, đó giờ chỉ được nhìn thấy trên tivi bây giờ được tận mắt thấy lại còn được cầm rồi học cách sử dụng nữa, còn gì sung sướng bằng.

Nguyễn chỉnh lại tư thế cầm của cô nàng, ánh mắt hơi nheo nhắm thẳng về phía tấm bia.

Hạ Quyền Quyền mặc dù có hơi hồi hộp nhưng vẫn cố gắng tập trung nhìn về phía trước, trong đầu gạt bỏ những suy nghĩ về Trần Dương Thành kia đi.

Bóng lớn cao lớn của Nguyễn bao trùm cả cơ thể bé nhỏ của Hạ Quyền Quyền tựa như một cặp tiên đồng ngọc nữ vậy, rất đẹp. Ánh nắng bao trùm khiến bóng họ càng dài hơn.

Phía trên cao, một cặp mắt sắc nhọn đang nhìn chăm chăm bọn họ này giờ, điều đặc biệt đó chính là ánh mắt đó không hề rời cô nàng tiểu Quyền dù chỉ là một khắc.

Những tia nắng chiếu rọi vào tấm kính càng làm lộ rõ vẻ điển trai của gương mặt kia, đôi mày hấn khẽ cau lại.

"Có cần phải nắm tay thân thiết như vậy không?" - Hấn nghĩ bụng, cảm giác khó chịu trong người hấn bây giờ là sao.

Đoảng

Tiếng súng nổ vang khắp trời, cây súng lục giật mạnh lại về phía sau, làm Hạ Quyền Quyền không khỏi sợ hãi.

- Phu nhân không sao chứ?

Nguyễn lo lắng hỏi thăm, nhìn về mặt xanh xao là biết cô nàng bị dọa tới mức mặt tái mét đến cỡ nào rồi. Hấn cười nhẹ, lộ rõ vẻ quỵn rũ ở cơ miệng.

- Vui lắm hay sao mà cười?

Cô bức bối nhìn Nguyễn, vẻ nghiêm túc của anh ta bị chó tha rồi hay sao, thì đúng là lần đầu được bắn súng tất nhiên sẽ...có chút mất thể diện thôi...có cần phải cười si nhục vậy không?

- Xin lỗi phu nhân, lần đầu thuộc hạ dạy người khác bắn súng nên có hơi..

Hạ Quyền Quyền nheo mày.

- Được rồi, tiếp tục đi, tôi thấy phản kích rồi đấy!

Cô nàng hăng say, lửa nhiệt huyết đang cháy rực trong người, cảm giác khi nổ súng thực sự rất tuyệt.

- Vâng, xin hãy chú ý phần cổ tay, phải thật chắc chắn khi đó nổ súng mới không bị giật lại, nhắm thẳng vào hồng tâm rồi bóp cò.

- Được tôi hiểu rồi.

Nguyễn nắm chặt tay cô, làn da màu đồng quỳen vào màu trắng nõn nà trông vô cùng đẹp.

Phía trên cao, có ai đó đã mặt mày nhăn nhó, tức giận dầm thật mạnh vào bàn, đôi chân dài bước thẳng xuống dưới, này giờ hấn đã chịu đủ rồi. Sự cao ngạo không cho phép hấn im lặng nữa.

- Nguyên, cậu nghỉ ngơi đi, để tôi dạy cô ấy cho!

Hấn bá đạo ra lệnh, đi thẳng đến chỗ cô rồi đẩy Nguyễn ra, bàn tay khê xiết chặt eo thon của nàng.

- Vâng!

Nguyễn vâng lời lặng lẽ rút lui, mặc dù không biết lý do là gì nhưng mệnh lệnh lão đại là trên hết.

- Sao vậy! Tự dưng...

- Im lặng!

Hấn bật mồm cô lại rồi bàn tay thô bạo nắm lấy tay cô. Chỗ này vừa rồi đã bị người đàn ông khác chạm vào, lại còn rất vui vẻ nữa, vậy mà đến khi hấn chạm vào thì..

- Á! Đau!

Hạ Quyền Quyền thét lên, bàn tay thô thiển của hấn siết chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

- Anh bị điên hả! Tay của em sắp bị anh bóp nát rồi đấy này, mau buông ra!

Hấn nheo mày, đáy mắt lộ rõ vẻ không vui.

- Nắm tay thẳng khác sướng lắm phải không?

...

---- hết chap 20----

Đặng cho mấy bạn bình chọn đọc nè.

250 ☐ đăng tiếp nhé ☐

Mọi mới đăng truyện này nè mấy cậu qua đọc ủng hộ mị với, cmt với bình chọn hộ mị nha

GIỚI THIỆU

CUỘC HỘI THOẠI

HOẠT ĐỘNG

♥ Cảm ơn các bạn đã follow mình. Bạn nào follow mình rồi đó rồi lại hủy follow thì làm ơn biến giùm cái, mình không thích chơi... xem thêm

f Thanh Hoài

Truyện của hoaipink2002 >

7 Truyện Đã Đăng

VÌ NƠI ĐÂY ANH VẪN ĐỢI - THANH HOÀI.

👁 0 ★ 0 ≡ 1

Tác giả : Thanh Hoài.

Thể loại : Tình cảm.

tiểu-thuyết...

yeu

nguoc

+ 3 tag khác

Đang theo dõi >

8 Hồ sơ

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Súng Vợt!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hắn cúi gắt hết lên, lực tay ngày càng siết chặt hơn.

- Anh bị gì vậy? Buông em ra, đau quá!

Cô gắt gồng lên hất mạnh cánh tay tên lão đại kia ra, trên mặt Trần Dương Thần đột ngột nổi vằn đen.

- Em đi vào đây với anh.

Hắn lúi mạnh tay cô rồi đi thẳng vào trong nhà, gương mặt tức giận khó mà giấu nổi, từ khi gặp cô cần bản hắn không thể khống chế cảm xúc của mình được nữa.

...

Trần Dương Thần mở rầm cánh cửa phòng ra, rồi ném mạnh Hạ Quyền Quyền lên chiếc giường gần đó, may mà ném lên giường chứ không mà ném lên sàn nhà chắc...cái tâm thần này khó mà toàn mạng.

- Anh bị làm sao vậy?

Cô hét toáng lên, không hiểu tên này lại có vấn đề gì nữa.

Hắn không nói gì chỉ khoá chặt cửa rồi ngấu nghiến cắn chặt môi cô đến đỏ chót.

- Ưm~ Thần...

...

- Lần sau đừng để người đàn ông khác đụng chạm vào cơ thể em

- Anh!

- Cơ thể em chi có thể là của anh thôi, hiểu không?

- Rõ ràng là anh kêu Nguyễn đến dạy em mà!

Cái tên ngông cuồng này thật hết nói nổi, rõ ràng là hấn ta tự sắp xếp, giờ lại ghen bóng ghen gió ở đây.

- Lần sau để anh dạy.

- Anh...đang ghen sao?

Cô nàng hí hửng cười, nhìn về mặt tức giận kia là biết ngay rồi.

- Còn đánh trống lảng, đáng phạt.

Trần Dương Thần không thể chờ đợi thêm giây phút nào nữa, bèn ngấm lấy cánh môi nàng mà mút mạnh, đôi tay bắt đầu dò xét các đường cong trên cơ thể nàng, chiếc môi nóng trượt xuống phía cổ trắng ngần mút mạnh để lại một dấu hôn đỏ hồng nóng bỏng, rồi lại trượt dài xuống phía xương quai xanh, trên đường đi hấn để lại muôn vân dấu hickey trên cơ thể Hạ Quyền Quyền.

Bầu ngực phập phồng e thẹn dưới lớp áo lót, Trần Dương Thần thô bạo xé toạc nó ra, để lộ một đôi hồng đào đỏ hồng căng tròn, khiến máu sôi trong lòng hấn càng nóng hơn bao giờ hết, đôi tay xoa nắn nơi đầy đặn ấy, chiếc lưỡi nghịch ngợm như hoa của cô, như đang liếm láp một cây kem vậy.

- Á...anh...

Hạ Quyền Quyền run lên. Dưới sự kích thích của lưỡi hấn như vậy thì làm sao cô nàng có thể chịu nổi được chứ.

- Gọi Thần đi!

Lão đại ra lệnh, lệnh trời khó cãi bèn phải chấp nhận thôi.

- Thần...chậm...chậm... thôi...um...

Bàn tay nhỏ chạm vào tóc hấn, hấn đang không ngừng khiêu khích chỗ ấy của cô.

- Á...Thần...

Chiếc lưỡi của Trần Dương Thần ngoáy sâu vào trong cuốn lấy nú hồng của cô rồi đùa giỡn, Hạ Quyền Quyền bắt lực đánh nằm im, mặc sức hấn chơi đùa trên cơ thể nàng. Cảm giác của nàng bây giờ rất mơ hồ, căn bản không thể xác định được phương hướng, lý trí giờ đây đã biến mất... nhường chỗ cho cơn tìm náy quyết định.

Nú hồng hai bên đã căng cứng lên khiến vô cùng hải lòng, bàn tay bắt đầu mò mẫm nơi ấy của cô.

Nhưng mà...

Một sự hải hùng hiện ra trước mặt hấn.

Một vũng máu đỏ tươi tràn ngập chiếc ga giường, hấn nhìn mặt đứng dậy, Hạ Quyền Quyền ngồi dậy, chỉnh lại áo che đi đôi hồng đào căng kia.

- Ha ha thì ra bữa giờ cứ hay đau bụng...ra là đến tháng...

Cô hôn hờ khoe, coi như là thoát được một kiếp nạn.

Gương mặt đen xám giờ lại càng đậm đỏ hơn. Hấn gầm lên.

- Thật là mất hứng!

Hấn bực tức nhìn cô. Sao lại đến đúng lúc vậy chứ.

- A! Thần! Vừa lúc em hết băng vệ sinh rồi, anh đi mua giùm em được không?

Cô nhân lúc đùa hấn, cơ hội ngàn năm mới có một mà, phải biết tận dụng chứ.

- Mua...băng vệ sinh sao?

- Đúng vậy, nếu được chồng yêu tự tay lựa chọn cho thì còn gì bằng?

Cô ông ọo nịnh hấn đôi ba câu, với tính khí thất thường của hấn e là sẽ từ chối, vì sự cao ngạo không cho phép hấn...hạ mình như vậy, nhưng mà...

- Chồng yêu sao?

Hấn mỉm cười, ánh mắt rất hải lòng. Hiếm khi thấy nàng nịnh nọt đến như vậy, thôi thì...

.....

Hấn ngu ngơ đứng trước quầy băng vệ sinh, đúng là rất nhiều loại, đây là lần đầu tiên hấn thấy mấy thứ này, cũng là lần đầu tiên hấn đi mua mấy cái này.

Đường đường là một lão đại đầy tôn kính của một tập đoàn lớn với một băng đảng khét tiếng đến chính phủ còn phải sợ mà giờ đây... phải đi mua băng vệ sinh cho vợ. Nếu để người khác biết chắc thể diện của hấn sẽ bị tổn hại nghiêm trọng mất. Nhưng mà hấn cũng là đàn lam ăn cho nên cái gì cũng sẽ cố qua cố lại...bởi vậy Hạ tiểu thư nhà chúng ta nhất định đã hứa với tên lão đại ngông cuồng này cái gì đó...nên hấn mới chịu từ bỏ thanh danh mà đi mua...băng vệ sinh cho cô nàng.

Hấn nhìn lướt qua một lần, mẫu mã khá là đa dạng không biết vợ hấn xài loại nào bí quá bèn mỗi hãng lấy hai ba cái, cho cô thoải mái lựa chọn.

Hấn mỉm cười rồi đi ra ngoài tính tiền. Ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn chị nhân viên.

- Tính tiền giùm tôi!

Vẫn là cái giọng bá đạo thích ra lệnh đó.

Cô nhân viên không những không sợ mà lại còn tỏ ra khoái chí. Ánh mắt lăm le nhìn hấn.

"Người gì đâu soái quá đi, gương mặt cân đối cool ngầu, đôi môi mông đầy quyền rũ, nhất là lồng ngực rắn chắc kia, lớp áo mỏng làm sao có thể che khuất được những cơ múi đó chứ, nhìn cặp chân dài, thân hình cân đối là biết người này rất chú trọng về thể hình rồi, ôi trời, nhìn bộ đồ cũng đủ biết anh ấy nhiều tiền đến mức nào rồi...ôi trời nếu được...ở bên cạnh anh ấy thì sướng quá...ước gì..."

Cô nhân viên đứng đưa thân mình qua lại, ánh mắt đắm chìm nhìn hấn, phía khóe môi hình như đang chảy nước miếng.

"Hào soái ca, muốn rụng trứng quá đi mất."

- Tính tiền giùm tôi!

Hắn mất kiên nhẫn nhắc lại lần thứ hai, đáy mặt lộ rõ vẻ không vui tí tẹo nào, hẳn ghét nhất là thứ phụ nữ cà đẹo cà đẹo.

- A! Vâng! Xin lỗi quý khách..

Cô nhân viên vỗ mông, đánh ngăm ngủi xấu hổ tính tiền.

Đúng là, đời không như là mơ mà!

- Anh...có thể cho tôi xin Facebook được không?

Cô nàng xấu hổ lí nhí nói. Hẳn không những không quan tâm còn vô tình bước ra ngoài, ngay cả cái liếc nhìn cũng không thèm đến xia.

Nàng ta tức lắm, bèn đá thật mạnh vào cái ghế, bừa bãi, mặt mày nhăn nhó khó chịu.

Lần đầu tiên cô ta gặp một người đàn ông bất lịch sự đến như vậy.

Đẹp trai thì sao chứ, đẹp trai mà không có đạo đức, phép lịch sự tối thiểu thì cũng bỏ đi.

---- hết chap 21 ----

☐ Càng nhiều thì chap ra càng nhanh nha các nàng.

Truyện tớ dở lắm sao? Sao chẳng thấy ai cmt vậy ☐☐ hu hu

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

1 Tuần sau.

Căn phòng lạnh lẽo mờ mờ ánh đèn sáng, người đàn ông lãnh huyết, hai tay đan xen vào nhau, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kim cương đặt trên bàn kia, khoé miệng hơi cong cong.

Nguyên bước vào, lễ nghi là điều đầu tiên.

- Lão đại!

Hắn dừng lại, ánh mắt nhìn Nguyên.

- Nói đi!

Chát giọng vẫn rất lạnh.

- Đã điều tra được nơi ở của hắn, có điều con cáo già này rất ranh mãnh, biết mình đã bị lộ nên nhanh chóng chuồn đi rất mau lẹ.

- Tên đó dám cài người vào tổ chức ta, còn giết người diệt khẩu...nhưng mà nhờ hắn mà tôi... mới tìm ra kẻ đã sát hại ba mẹ tôi..

- Vậy còn phụ nhân, khi nào ngài mới nói sự thật?

Hắn im lặng suy nghĩ.

- Giờ chưa phải lúc thích hợp!

- Vâng!

- Chuyện buôn bán vũ khí sao rồi?

- Ngày mai sẽ xảy ra giao dịch.

- Hmm, lô hàng này nhất định phải thu tóm được.

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

Trần Dương Thần nhấp một ngụm trà, đắm chìm suy nghĩ.

Chuyện buôn bán vũ khí này hẳn quá thật từ trước đến giờ hắn không hề thấy một chút hứng thú, thú vui lớn nhất của hắn chính là buôn bán ma túy, những chuyện này đều là Nguyên xử lí, nhưng mà có điều lần này...lô hàng này thực sự rất quan trọng, không thể qua loa được.

- Lão đại!

-...?

Hắn không trả lời, ánh mắt đón chờ câu hỏi của thuộc hạ.

- Có một tổ chức muốn đổi đầu với tổ chức của chúng ta.

Trần Dương Thần vẫn lạnh như băng, gương mặt không một chút cảm xúc, đôi mắt có hơi nheo lại.

Nổi tiếng khi lên chức chỉ mới 6 tuổi, bản tay đánh đầy máu tươi từ khi còn nhỏ, đến cả chính phủ còn không dám đổi đầu với hắn, vậy thì kẻ nào gan to tày trời vậy...thực sự rất đáng căm.

- Kẻ nào?

Giọng nói lạnh của hắn cất lên.

- Theo như thuộc hạ điều tra thì hắn chính là anh trai của phụ nhân - Hạ... Phong...Diệp.

Hạ Phong Diệp là ông chủ của tập đoàn Hạ thị "mới nổi" gần đây, do sự thông minh nhạy bén trong cách xử lý công việc mà hắn đã đưa tên tuổi của tập đoàn Hạ Thị vọt sang châu Âu đứng đầu về sản xuất vàng, nhưng lòng tham không chỉ dừng lại ở đó, tên này còn lập nên một tổ chức áo xà hội đen tên là H.D.P, tên viết tắt của hắn. Tổ chức này lúc trước chỉ là ngon cỏ lót đường cho tập đoàn của Trần Dương Thần - L.A. Nhưng không ngờ hắn quá chủ quan rồi, có lâu ngày rồi cũng thành mầm họa, đúng là chó hù không biết nghe lời mà.

- Chuyện này cậu biết cách xử lí rồi chứ?

Trần Dương Thần nhếch mép ngao ngễ, hẳn biết cánh tay phải của mình làm việc ra sao mà, nói hẳn quá tự tin khi để Nguyên làm hết mọi chuyện, có khi còn thay quyền xử lí mọi việc trong tổ chức, nhưng cái gì cũng sẽ có cái lí của nó, hẳn rất biết nhìn người tài, đặc biệt rất bị dị ứng với những kẻ phản bội.

- Vâng!

Nguyên đáp lời rồi đi ra khỏi phòng

Không khí lạnh lẽo lại bao trùm cả căn phòng, hần cũng nhanh chóng rời khỏi rồi bước về phòng ngủ.

Cánh cửa lớn nhẹ nhàng mở ra, một bóng hồng xinh đẹp đang thềm thiếp say giấc nồng, hần nhoeo miệng cười rồi bước vào.

Trần Dương Thần bắt đầu giờ trò biến thái.

Hần thì thầm gọi tên nàng.

- Tiểu Quyên!

Cô ử ẻ oai đầy ra rồi lần đứng ra ngủ tiếp. Hần mặt mũi hần nhỏ khó chịu. Từ khi bà đi của nàng tới, hần đã rất nhẫn nại để chờ đợi, 1 tuần không chạm vào cơ thể nàng, thực sự đối với hần rất khó chịu, hôm nay phải bù vào những ngày mà Trần Dương Thần hần đã bị thiệt thòi.

Bàn tay biến thái luôn vào lớp áo phông của Hạ Quyên Quyên, bắt đầu xoa xoa nắn nắn vật mềm mềm. Hần thích thú mạnh bạo luôn vào trong lớp áo lót, chơi đùa với nụ hồng đang ngủ say của cô.

Hạ Quyên Quyên nhăn mặt, cảm thấy cơ thể đang có điều gì không đúng, bèn vội vàng mở mắt, quả nhiên đúng như dự đoán, tên biến thái này đêm hôm khuya khoắt dờ trò lưu manh đây mà.

Cô không vui bèn đẩy hần ra, làn hơi nóng phả vào người cô, làm cô đỏ bừng mặt.

- Thần...đừng...

Trò chơi trên cơ thể nàng đối với hần quả thực rất thú vị, thấy nàng tỉnh giấc van xin làm lòng hần càng thấy hưng phấn hơn.

Trần Dương Thần hôn nhẹ lên cánh môi nàng, chiếc môi căng mọng ngọt ngào khiến hần quyến luyến không cách nào muốn rời bỏ, hần mạnh mẽ đưa chiếc lưỡi đá sâu vào trong khoang miệng nàng, bàn tay to lớn giữ chặt khuôn mặt Hạ Quyên Quyên để cho chuẩn tư thế, cô nàng bắt đầu thờ dôn dập.

- Ừm...Thần...

Nàng khẽ rên lên một tiếng yếu điệu, cả cơ thể nóng ran muốn hoà quyện cùng hần.

- Tiểu Quyên, nói yêu anh đi.

Làn hơi ấm áp truyền đến tai cô, vừa ngọt lại vừa bá đạo.

Hần nhanh chóng tháo hết lớp y phục rườm rà trên người nàng rồi ném xuống đất, cả cơ thể trần truồng nóng bỏng hiện ra trước mắt Trần Dương Thần...

- Ừm...Thần...đừng...

Đầu óc nàng bây giờ căn bản đã bị hần mê hoặc, lí trí đã thực sự biến mất, giờ đây chỉ còn nhường chỗ cho...tình yêu...

- Nói yêu anh đi!

Hần bá đạo ra lệnh lần hai.

Nàng im lặng, dường như đang suy nghĩ điều gì đó....thực sự nàng không thể biết tình cảm của mình dành cho hần có phải là...tình yêu không???

Vậy còn cái chết của ba mẹ và em trai cô thì sao??? Và còn cả lời anh hai nói...Trần Dương Thần là một con cáo già rất ranh mãnh và khôn ngoan nhưng mà không biết từ lúc nào mà cô rất thích được nhìn hần, được kêu hần một tiếng ông xã, từ khi nào mà hần trở nên dịu dàng với cô hơn, từ khi nào mà hần tự mình chăm sóc cho cô...từ khi nào mà bọn họ đã...dành tình cảm đậm sâu cho nhau...đến họ cũng chẳng biết...

....

Hạ Quyên Quyên đắm say nhìn hần, rồi mỉm cười. Giọng nói có pha chút hơi thở gấp gáp.

- Thần...em...yêu...anh...

Ba chữ này...thật sự là lời thật lòng...mà anh muốn dành đến cho em...từ rất lâu rồi..

....

---- Hết chap 22-----

250 □ đăng tiếp nhé các nàng)

Bữa giờ mê phim diễn hy công lược quá nên quên mất đăng truyện cho các nàng đọc:)

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng VỢ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

- Thần...em...yêu...anh...

Ba chữ này...đều là lời thật lòng xuất phát từ tâm can của nàng.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy đầu hần rồi hôn nhẹ lên trán hần.

Trần Dương Thần không hiểu sao gương mặt nóng bừng lên, nụ hôn đó giống như đang đánh dấu chủ quyền vậy...

Hần lướt nhẹ môi nàng, mút nhẹ phần cỏ rồi trượt xuống phía xương quai xanh, trên đường đi của hần để lại vô vàn vết hôn ngọt ngào trên khắp cơ thể cô. Mút nhẹ rồi mút nhẹ, từng dấu rồi từng dấu, yêu và yêu...

- Hạ Quyên Quyên, anh yêu em!

Một lần nữa, không phải là ra lệnh mà là lời thú nhận vô cùng bá đạo, câu nói này của anh đối với em cũng là lời thật lòng...

Anh yêu em, tiểu Quyên!

Yêu từ rất lâu rồi!

...

Hắn nhẹ nhàng đưa cự long đi thẳng vào huyết đạo của nàng, lúc đầu hơi đau khiến nàng rên lên, bàn tay bấu chặt vào tấm lưng trần vạm vỡ của hắn, đôi chân thon vòng qua hông hắn trông mê người vô cùng.

- A! Thần...chậm...chậm...thôi..

Trần Dương Thần chuyển động chậm rãi trong cơ thể nàng, từng động tác của hắn khiến nàng cảm thấy cơ thể đang sắp không kiểm soát được nữa rồi.

Nhiệt độ căn phòng đột tăng cao, nóng bỏng vô cùng, cặp trai gái trần truồng quấn chặt lấy nhau trông như một bức tranh thủy mặc vậy.

- Tiểu Quyên, em thích không?

- A ~ Có...Thần..

Hắn nhích mạnh một xú, đâm thẳng vào trong, âm đạo nàng càng ngày càng co rút hơn, cơ thể hắn như đang hoà cùng cơ thể cô vậy.

Sự co thắt ngày càng mạnh hơn, cự long vờn hoa huyết bé nhỏ của nàng, cứ đâm mạnh rồi lại rút, rồi lại tiến vào trong, tạo ra cảm giác khoan ái giữa hai cơ thể trần truồng.

Hắn mạnh mẽ găm lấy môi nàng rồi hôn ngấu ngiến, chiếc lưỡi đâm thẳng vào trong hút hết các mật ngọt trong khoang miệng của nàng. Nàng hơi khó thở dồn dập hô hấp.

- Ừm...Thần...từ...từ...

- Tiểu Quyên, em chỉ mãi là của anh thôi nghe không, sau này và mãi mãi, dù có chuyện gì xảy ra, đừng rời anh, có được không?

-

Dường như hắn đã nhìn thấu tương lai giữa hai người bọn họ...một tương lai không hề...tốt đẹp.

- Tiểu Quyên, anh...yêu...em..

Vật nam tính cứ mãi đâm sâu, chạm đến chỗ sâu nhất của nàng, nàng thở dốc trông rất mệt mỏi.

Vừa dứt lời, một dòng dung dịch trắng đặc chảy dài trong âm đạo nàng, dòng sữa nóng lấp đầy trong cơ thể cô khiến cô cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Hắn từ tốn rút ra, dịch nhầy chảy dính đầy tấm ga giường, cô chưa kịp thở đều thì bị hắn nâng lên.

- Á! Anh làm gì vậy?

- Đổi tư thế!

- Há!

- Tiếp tục.

Cô nàng ngờ ngác không hiểu chuyện gì, thì bị cái vật không xương cứng cứng kia đâm thẳng vào trong lần nữa.

Lần này hắn xoay cơ thể Hạ Quyên Quyên đặt nàng trên trên hắn.

- Lần này cho em nằm trên!

- Há! A!

Hắn động mạnh khiến nàng thét lên.

Cảm giác khoan ái cứ dần dần trôi qua cho đến khi nàng thiếp đi vì mệt. Hắn hành cô cho đến tờ mờ sáng mới buông tha.

Nếu đếm hiệp và bao nhiêu tư thế thì khó lòng mà đếm được.

....

Sáng ra hạ nhân đã "kính ngạc" thấy ông chủ của họ cười tủm tỉm bước ra khỏi phòng ngủ.

Còn Hạ Quyên Quyên thì ỉu xiu như cọng bún thiêu, lăn qua lăn lại, toàn thân đau nhức dữ dội.

Không ngờ tính lực của hắn mạnh như vậy, hành nàng cả đêm không được yên.

Thật tức chết mà.

Đang bất động toàn thân bỗng một cuộc điện thoại gọi đến.

- Anh...là anh phải không?

- Quyên Quyên, em đang làm gì vậy? Có biết em đang tự nhấn mình vào chỗ nguy hiểm không?

- Anh...anh nói vậy là sao?

- Sao trắng gì nữa? Tin em và tên Trần lão đại kia kết hôn cả thế giới đều biết hết rồi.

- Sao? Sao cơ?

- Em quên cái chết của ba mẹ, của Long rồi sao? Hắn là một người rất độc ác đấy, em mau thức tỉnh đi, đừng để hắn làm cho lú lẫn nữa!

- Anh...Thần không phải người như vậy, anh ấy làm gì cũng đều có nguyên do hết!

- Quyên Quyên, từ khi nào mà em với hắn trở nên thân thiết vậy!

- Anh..

- Đừng nói nữa, ba mẹ ở dưới suối vàng đang uất ức ôm hận lắm em có biết không? Cả Long nữa, nó là em trai em đó, em quên rồi sao, ngày xưa hai đứa còn tắm chung, chia nhau từng miếng ăn mà! Đừng nói...em đã quên tất cả rồi nha, vứt bỏ mọi thứ để đến bên hắn, em thấy như thế có đáng không?

- Anh...em...xin lỗi...tất cả là tại em..

Nước mắt rơi là chữa trên sân nhà, cô biết chứ, cô nhớ chứ, nhưng mà tất cả chỉ là quá khứ rồi mà, cái chết của ba mẹ coi như mạng đền mạng, còn cái chết của cậu em trai làm sao mà cô quên được, ngày ngày nó luôn giày xé tâm can cô đây này, ai có thể thấu được.

Chi còn biết nói...lời xin lỗi.

- Quyên Quyên, đừng khóc việc em cần làm bây giờ là lấy trộm hồ sơ về lộ hàng vũ khí của Trần Dương Thần. Cái đó rất quan trọng, anh cần nó.

- Nhưng mà, không được đâu...em không thể phản bội anh ấy.

Cô ngáp ngừng, không thể được!

- Quyên Quyên, em có coi anh là anh hai nữa không, chỉ một lần này thôi, anh chỉ nhờ em duy nhất một lần này thôi rồi thôi, thật ra công ty anh đang gặp trục trặc cần phải có tiền gấp, cho nên, em giúp anh đi, có được không?

- ...

- Quyên Quyên, cả công ty này đều là mồ hôi nước mắt của ba và anh làm nên, nếu bây giờ mà mất thì anh... không còn mặt mũi nào để gặp ông ấy nữa cả...

- ...

- Quyên Quyên chỉ lần này thôi, Trần Dương Thần gia tài đồ sộ như vậy, vụ buôn bán vũ khí này chỉ là còn con đối với hán thôi, em đừng lo.

- ...

- Quyên Quyên!

- Được rồi! Chi...lần...này...thôi...

Nàng đau khổ đành buông giọng trả lời.

.....

----- hết chap 23 -----

Giờ lịch học của Hoài full tuần rồi, hai con mắt thâm như gấu panda vậy, nhưng sẽ cố gắng ra truyện sớm nhất có thể, đúng như lời hứa 250 ☐ đăng tiếp.

Khi nào đủ 250 ☐ Hoài đăng tiếp nhé.

Bye các nàng ☐

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Súng Vợt!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

- Quyên Quyên!

- Được rồi! Chi...lần...này...thôi..

Cô đau khổ buông giọng trả lời, ngày lúc này đây lòng cô như dao cắt, nước mắt thì đầm đìa.

Nàng biết, hán ghét nhất là cái gì?

Chính là sự phản bội..

Nhưng mà còn anh cô thì sao, người anh đã cùng cô lớn lên trong suốt khoảng thời gian ấu thơ, người đã nâng niu, bảo vệ cô khi còn thơ bé, chẳng lẽ cô lại vô tâm đến thế, thấy chết không cứu..

Nhưng mà còn hán thì sao, sau khi biết cô lừa dối hán, hán sẽ thế nào? Chắc chắn toàn thân sẽ không còn được nguyên vẹn, bị ném vào hầm cho bò cạp, rắn rết cắn chích, để lũ chuột cống gặm nhấm thân thể đến khi mai một, thối rữa...

Hán sẽ làm như vậy với cô sao? Vậy còn tiếng yêu của hán...

Ba chữ anh...yêu...em thì sao?

Hạ Quyên Quyên đập mạnh vào lồng ngực, nơi này sao lại...co thắt đến như vậy chứ.

....

- Anh đợi kết quả!

- ...

....

Nếu một ngày chúng ta không còn ở bên nhau nữa thì sao? Anh có đi tìm em không?

Em nói gì vậy! Anh sẽ không để em đi đâu!

Em yêu anh!

Anh cũng vậy, anh ở đây, em đừng suy nghĩ về thứ khoác ngoài anh nữa. Có được không!

Em muốn anh gọi em là bà xã...

Được, bà xã của anh, em hôm nay sao vậy?

Không có gì, chỉ là em nhớ anh, sau này chắc sẽ còn nhớ lắm..

Anh luôn cạnh em đây.

Anh à...nếu...chỉ là nếu thôi...em lỡ phản bội..

Úm..Thần..

Đừng nói nữa, anh yêu em

.....

Sáng hôm sau...

Cả đêm nàng không tài nào chợp mắt được, cứ mỗi lần nhìn thấy anh, cảm giác tội lỗi trong lòng lại trỗi dậy. Thà rằng để cô đừng biết về sự thật này, thà rằng cô có thể mất trí nhớ thật...thì tốt biết mấy...

- Buổi sáng vui vẻ, bà xã.

Hắn mỉm cười, dụi cái đầu vào lồng ngực nàng, dạo này tần suất cười của hắn càng ngày càng nhiều, dĩ nhiên đó chỉ là trước mặt "người đẹp", còn trước mặt thuộc hạ thì...phải gọi là... không cảm xúc.

- Chồng à! Hôm nay vợ muốn đi chơi, chồng ở cạnh vợ ngày hôm nay có được không? Chỉ duy nhất ngày hôm nay thôi!

Hắn nhún mày nhưng rồi cũng cười cười rồi gật đầu.

- Được, bà xã của Trần Dương Thần này đã muốn chỉ có thể "cung kính không bằng tuân mệnh".

- Vậy anh mau đi chuẩn bị đi. Em không muốn lỡ một giây phút nào đâu, bởi vì ở bên cạnh anh từng giây từng phút đối với em quý như ngàn vàng vậy, anh hiểu không?

- Hôm nay sao em lại nghiêm trọng dữ vậy, anh đi liền đây.

Chút.

Trần Dương Thần hôn sâu vào trán nàng một cái rồi tùm tùm ra ngoài.

Nụ cười trên môi nàng khẽ tắt, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má, nàng hiểu mà, giây phút hạnh phúc này sao nàng có thể đắm chìm vào nó vậy chứ...nàng hiểu mà, hạnh phúc là một khái niệm quá xa vời...chỉ có thể nhìn mà không thể chạm tới được...

Cho nên từng giây phút được ở bên anh, em sẽ cố gắng trân trọng nó, ghi nhớ cái nó trong kí ức mình đến suốt đời này.

...

Hôm nay Hạ Quyên Quyên gỡ bỏ lớp trang phục xa hoa, cầu kì kia đi, khoác lên mình chiếc áo hoodie rộng màu hồng kết hợp quần jean xanh dài, đi một đôi giày Gucci trắng có phần dễ hơi độn, trông rất cá tính.

Cô bước ra ngoài khiến giai nhân phải sững sờ mà há to mồm. Đó giờ chỉ thấy nàng quý phái, sang trọng, hôm nay lại trẻ trung, nổi bật, nhìn rất hợp, chỉ có điều...

Trần Dương Thần mặc trên mình một bộ vest xám xịt, gương mặt lạnh lùng không sắc thái.

Cô nhăn mặt, chạy lại quát vào mặt hắn.

- Anh không còn bộ nào khác nữa ư, đi chơi chứ có phải đi làm đâu.

"...

- Anh! Đi theo em.

"...

Hắn hoàn toàn câm nín, mặc cho Hạ Quyên Quyên chửi bới dữ dội.

...

Đi được một hồi họ dừng chân tại một cửa hàng bán đồ thể thao nam.

- Anh lại đây.

Hắn nhăn mày khó hiểu bước tới.

"...

- Cả ngày mặc vest không thấy nóng nực hay khó chịu sao? Lại đây, mấy bộ này nhìn rất hợp với anh.

Hạ Quyên Quyên lấy ra mấy bộ đồ rồi dúi vào tay hắn, đẩy đẩy cái thân hình to lớn đi vào phòng thay đồ.

- Anh thay đi cho em xem.

Hắn dừng lại, khẽ nhếch nhếch cái môi.

- Anh không biết thấy, chỉ bằng em giúp anh thay được không?

"...

- Được không?

- Không được, lớn già đầu rồi đến cả chuyện thay quần áo cũng không làm được là sao?

"...

- Anh mau vào lẹ, tốn thời gian của em quá.

"....

Hắn ưỡ oải nhếch cái thân hình to lớn đi vào trong thay đồ.

Còn nàng thì dựa salon cười tùm tùm đợi hắn, không biết bộ dạng hắn thế nào nữa, thường ngày mặt đá lạnh như thế hôm nay đột ngột trở thành người khác, chắc là buồn cười lắm đây.

...

5 phút sau.

Cuối cùng màn mong đợi của cô cũng đã tới nhưng có điều có vẻ khác với những gì cô nghĩ...

Trần Dương Thần cao to điển trai khoác trên mình chiếc áo phông màu trắng, đặc biệt ở giữa có in hình chữ "Fuck" trông ngầu vãi chưởng.

Chiếc quần thể thao màu đen hơi rộng tạo điểm nhấn cho cặp chân dài miên man, đôi giày Adidas màu đen tuyền đầy ấn tượng, hắn bước ra hai tay xỏ túi quần lại càng thêm ngầu lòi.

Các nhân viên nữ trong cửa hàng không ngừng la hét lên vì ngưỡng mộ, một soái ca ngoài đời thực, hoàn mỹ khó mà tả nổi.

Trần Dương Thần đưa tay lên vuốt mái tóc, môi cong lên điệu cười vô cùng ngạo mạn bước đến bên nàng như một chàng hoàng tử lạnh lùng nhưng trái tim thì lại chứa đựng đầy sự ấm áp.

- Thế nào? Đẹp trai không?

Hắn ngao nghể hỏi.

----- hết chap 24 -----

Thả sao đi ☐

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Trần Dương Thần bước ra hiên ngang như một vị thần Hy Lạp, ánh hào quang toả lấp lánh, khiến dân chúng không ngừng la hét.

"Oh my god, soái quá đi thôi."

"Trời ơi trái tim tôi đang đập rộn ràng lên đây này."

"Không ngờ lại có người đẹp trai đến như vậy, phải chăng là anh em sinh đôi thất lạc của ngôi sao nổi tiếng nào."

"Á, muốn lại gần quá đi."

...

- Thế nào? Đẹp trai không?

Hắn ngao nghể cười tiến lại sát tai cô thì thầm, mùi long đàn quyến rũ lan tỏa.

Hạ Quyền Quyền dơ một vài giấy, thật sự...rất là soái...

Đúng là người đẹp mặc gì cũng đẹp.

Khuôn mặt ửng hồng nhẹ, ánh mắt có chút bối rối.

Những cô nhân viên kia không ngừng thét lên vì sung sướng. Lần đầu được đón tiếp một vị hảo soái ca mà, trong lòng khó giấu nổi được niềm hạnh phúc.

- Cũng...cũng bình thường thôi!

Hắn nheo mày, nhếch môi cười, biết ngay là đang dối lòng mà.

- Em đang chảy nước miếng kìa.

- Lâm...làm gì có chứ!

Cô đưa tay lên quẹt miệng, xấu hổ đẩy hắn ra rồi bỏ chạy.

....

Sở thú Animals so Cute.

Nơi đây hồi nhỏ cô nàng vốn hay đến đây lắm chỉ là giờ lớn rồi chưa có dịp đi lại, phần khác cũng bận bịu, hôm nay cuối cùng cũng đã có thể quay lại đây, thật tốt quá. Lại còn được đi với... người "bạn trai mặt một sắc thái", nhưng mà thôi "đẹp là được rồi".

- Woa! Là gấu trúc này! Dễ thương quá!

Hạ Quyền Quyền không giấu nổi cảm xúc vui sướng khi nhìn thấy bé panda này. Hồi đó do sở thú vẫn còn nghèo nên chưa đủ kinh phí xây chuồng trại, giờ thì tốt rồi đầy đủ tiện nghi, mấy đứa con nít bây giờ thật có số hưởng may.

Trần Dương Thần mỉm cười, tay đan xen với tay nàng, cúi đầu xuống thì thầm.

- Em thích không? Hay để anh cho người xây một cái sở thú riêng cho em nhé! Baby!

Dĩ nhiên, cô nàng chắc chắn sẽ dơ ủng khuôn mặt lên, nhưng...tất cả đã làm rồi, sau bao nhiêu trò treu chọc của tên "mặt một sắc thái" này thì nàng đã rút ra rất nhiều kinh nghiệm, phản ứng dơ mặt chỉ dành cho mấy nàng thiếu nữ mới lớn thôi...

Hạ Quyền Quyền đâm mạnh vào bụng hắn, tiết nhiên, nó chẳng xi nhê gì với tên lão đại "mình đồng da sắt" này.

- Có tiền thì ngon lắm sao? Hứ!

Cô bực bội quay ngoắt đi, để hắn ngơ ngác nhìn, hắn chiều cô như vậy...chưa đủ sao.

Đám vệ sĩ theo đuôi nãy giờ, đang lắp ló trong bụi cây để chờ mệnh lệnh của hắn, nhưng mà mặc dù nói là xã hội đen nguy hiểm nhưng mà bộ dạng bây giờ của bọn họ chẳng khác gì... những thanh niên đi ăn trộm, chuyên rình mò người khác.

...

- A! Nhìn kìa, là khi đột đó! Cái mặt nó ngáo chưa kìa!

Cô nàng sung sướng nhảy cẫng lên, đó giờ chỉ thấy khi đột trên tivi, giờ mới thấy tận mắt.

- Ủ!

- Nhưng mà nhìn nó có phần hơi hao hao giống...anh...

Cô ngáp ngừng từng chữ cuối, mém chút phụt cười vào mặt hắn, và đương nhiên mặt hắn xám xịt lại, ánh mắt hắn lên tia giận dữ.

- Giống chỗ nào?

Giọng nói lại trở về một lão đại "lạnh lùng".

- Thì cái mặt... "không cảm xúc" đấy. Ha ha ha.

- Em...ngày mai khỏi lết xuống giường, hôm nay cả gan dám trêu chọc Trần Dương Thần này.

- Ấy, em chỉ đùa thôi! Tha cho em đi mà!

- Hừm! Lệnh trời khó cãi! Không nói nhiều.

- Anh...ức người quá đáng

...

Một buổi sáng dài đằng đẵng chỉ để ngắm mấy con thú làm hấn vô cùng chán và mắt kiến nhẫn nhưng vẫn cố gắng mỉm cười để nàng vui.

Chỉ là đám vệ sĩ nháo nhào lộn xộn núp trong bụi cây cố gắng để phu nhân không phát hiện được, nếu để lộ không biết ông chủ sẽ xử trí bọn họ ra sao nữa.

Dùng chân ở rạp chiếu phim.

Hạ Quyên Quyên lẳng lẳng ngắm nhìn xung quanh.

Cả rạp không hề có một bóng người.

Chuyện này là sao? Chẳng lẽ lại là...

- Tại sao không có ai ở đây vậy?

Cô nghi ngờ nhìn hấn.

- Anh đã bao trọn cái rạp này rồi. Chỉ riêng hai chúng ta thôi, bà xã có thấy lằng mạn không?

- Anh...anh...

Cô tức điên người...thật hết nói nổi mà...

Cả buổi sáng bị một đồng vệ sĩ theo sau, cô cố gắng kiềm chế lắm rồi, giờ lại bao trọn rạp...thế này còn gọi gì là hèn hò nữa chứ...thật nhột nhèo....

-...

....

Xem phim xong, Hạ Quyên Quyên mở điện thoại ra, xem gì đó rất chăm chú.

Vì do là cô nàng lần đầu hẹn hò nên không biết nên làm những gì.

Địa điểm tiếp theo là màn ăn tối dưới ánh đèn lẳng mạn, có hoa hồng và tiếng đàn piano du dương. Đây là tiết mục mà cô nàng chờ đợi nhất trong ngày.

Nhà hàng Queen & King.

Nhà hàng này tọa lạc tại trung tâm thành phố S, bề dày lịch sử là điều khó phải nói, những vật trang trí ở đây đều mang phong cách cổ điển nửa đầu thập niên những năm 80, cách bài trí vô cùng tỉ mỉ và cẩn thận.

Cả nhà hàng được xây theo hướng Đông, phía trước là biển cả, phía sau là đất liền nơi giao lưu buôn bán.

Gió biển thổi ri rào làm lăn tóc dài của cô bay phấp phới trong gió, quyên rũ nhưng đầy nhẹ nhàng, làm lay động các cánh đàn ông ở đó.

Biết cô nàng không thích hấn bỏ tiền bao trọn nhà hàng này nên hấn đành ăn tối chung với những kẻ "đáng ghét" kia.

- Thần, nhìn kia! Những bọt sóng lăn tăn từ biển khó khăn lắm mới đến được đất liền, chưa kịp hưởng thụ lại phải về với biển mẹ, thử hỏi chúng cố gắng để rồi đạt được điều gì?

Nàng hơi lẳng giọng, dường như đang có tâm sự khó nói, chỉ có thể mượn sự vật để ẩn dụ cho tiếng lòng của mình.

Trần Dương Thần nghe mầy, hấn không biết là cô nàng lại có chuyện gì nữa đây, ánh mắt vô cùng khó hiểu.

- A! Em đùa thôi, hôm nay em muốn cùng anh có một bữa tối lẳng mạn, chỉ có anh và em, sau này... không biết bao giờ có thể quay lại đây nữa...phải không?

- Nếu em thích, ngày nào anh cũng sẽ dẫn em đi.

-...

- Sao thế? Có tâm sự gì à?

- Không! Chỉ là...em sẽ thấy nhớ anh...

-...

- Nếu có người phản bội anh thì sao? Mặc dù anh đã đặt hết sự tin tưởng lên người đó nhưng họ...rồi cũng phản bội anh...anh sẽ...giết họ...phải không?

Cô cố gắng nuốt những giọt nước mắt kia vào trong lại, cố gắng giữ tâm không rung, ánh mắt có chút...lo sợ...câu trả lời...từ người kia...

-...

Hấn im lặng một hồi, lẳng lẳng nhìn cô.

-...

- Đúng! Anh ghét nhất là sự phản bội.

"Thình thịch"

Lòng ngực đập mạnh liên hồi, không phải là vì sự ngượng ngùng nữa mà là...đau...

Nơi đây đột ngột siết chặt đến khó thở, rất khó thở, đau điếng, ước gì...hấn có thể hiểu...

- Em khóc sao?

Một giọt lệ rơi dài trên gò má, cô nhanh chóng khéo léo xù li.

- Gió to quá, bụi bay vô mắt em rồi, anh đừng để ý.

- Em hôm nay rất lạ.

- Không có gì đâu! Chỉ là em thấy hơi mệt thôi, em muốn về nhà nghỉ ngơi.

- Được, em mệt thì chúng ta về!

-...

Thật sự rất mệt mỏi, trái tim dường như đang rỉ máu mà than khóc, đứng, phản bội là một tội đáng kiếp, nhất là...phản bội tình yêu của hân...

Cô rất sợ, nếu sau này hai người trở thành... người dưng...thì sẽ ra sao, sẽ chẳng gọi nhau bằng những cái tên đầy thân thuộc nữa...

Thân! Em yêu anh...

Câu này sợ sau này...khó mà có thể nói được...bởi vậy cho nên...em muốn yêu từng phút từng giây ở bên cạnh anh...

Đề sau này sẽ khỏi phải hối hận...

----- hết chap 25 -----

Đừng đọc chưa nữa các cậu ui ☐☐

Sao đi au ra nhanh nè ☐☐

....

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Hạ Quyên Quyên mệt mỏi tựa đầu vào cửa kính của xe, u buồn nhìn cảnh vật ngoài kia.

Ước gì họ sinh ra đều là người thường như những người dân kia thì tốt biết mấy, sẽ chẳng có thù hận hay giết chóc gì cả.

Như vậy chẳng phải tốt hơn sao, tình yêu như một nụ hồng sớm nở tối tàn, tùy vào người chăm sóc xem nó có thể trụ được bao lâu.

- Thân!

Cô gọi hân, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

- Sao vậy?

- Em...yêu...anh...

- Hửm?

- Anh hãy nhớ kĩ điều đó, đừng quên...em...

- Em định đi đâu sao? Không được sự cho phép của anh, em không được đi đâu, nghe chưa!

Hạ Quyên Quyên chỉ mỉm cười rồi quay mặt đi, dường như muốn né tránh cặp mắt chim ưng kia.

Cô hiểu người như cô thì có tư cách gì để yêu chứ...

Ước gì hai ta...chưa từng gặp nhau...

....

Đêm hôm đó, nhân lúc Trần Dương Thân ngủ say, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa.

Để tránh trường hợp hân đột ngột thức giấc, nên cô đã bỏ thuốc ngủ vào ly rượu vang kia. Cô biết nếu hân tỉnh dậy, ắt sẽ hận cô nhưng mà cô không thể thấy chết mà không cứu nhìn gia tài của anh mình bị hủy hoại được.

....

Ban đêm cả căn biệt thự rộng lớn trở nên tĩnh mịch núp bóng dưới màn đêm tối, không một bóng người, không một tiếng cười tiếng nói, chỉ còn tiếng gió thổi rì rào xuyên suốt qua những cánh cửa sổ.

Đôi chân rón rén nhẹ nhàng qua các vách hành lang. Có điều hôm nay rất kì lạ.

Mặc dù bây giờ là đêm khuya, nhưng mà lại không có một bóng người qua lại, thường thì sẽ có một vài người hầu đi lại canh gác, hoặc sẽ có vệ sĩ đứng ở phía cửa.

Thật sự rất kì lạ, nhưng mà thôi kệ, như vậy không phải dễ dàng hành động hơn sao.

Nàng không chần chừ gì nữa mà bước thẳng đến thư phòng.

Căn phòng lạnh lẽo y như lãnh cung trong các bộ phim cổ trang vậy, lần đầu cô được vào đây, tận mắt nhìn căn phòng này, thật sự rất hoành tráng, đúng là lão đại có khác, cái gì cũng to.

Cô nhanh chóng mở tủ ngăn hộp tù, nếu đã là tài liệu mật chắc chắn sẽ cất ở nơi quan trọng được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng mà căn phòng này rộng lớn như vậy lục tung hết kiểu gì thì kiểu cũng rất mất thời gian, chỉ có thể dùng não để suy nghĩ thôi.

Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Đúng, nơi nguy hiểm chính là nơi an toàn...

Hạ Quyên Quyên đứng dậy tiến về phía bàn làm việc.

Tay lơ chạm nhẹ vào mặt bàn, một cảm giác lạnh thấu xương thấm vào da thịt cô.

Tiết trời hôm nay sao lại giảm mạnh đến như vậy.

Không thể chờ đợi thêm giây phút nào nữa, Hạ Quyên Quyên bắt đầu với đồng hồ sơ trên bàn, đúng như cô nghĩ một tập hồ sơ màu đen được xếp phía dưới cùng, bên trong bộ hồ sơ là những dòng chữ ghi lại các địa điểm, thời gian nhận lõ hàng vũ khí, chúng được ghi chép lại rất tỉ mỉ nào là số lượng, nơi giao dịch...

Cô nhanh chóng gấp lại nhét trong người.

Lấy điện thoại ra bấm một dãy số rất dài.

- Alo, em đã có thứ anh muốn rồi.

- Anh đang ở trước cổng đây.

- Được, em ra ngay.

...

Đứng là rất kì lạ, cô ra ngoài không có một chút trở ngại gì. Vốn vô tư nên Hạ Quyền Quyền cũng không quan tâm mấy.

Nhanh chóng tiến lại chiếc xe Ferrari Enzo đang đậu bên đường kia.

Cánh cửa xe mở ra, Hạ Quyền Quyền bước vào ngay.

Cô nàng vì không muốn bị phát hiện nên đã chạy như ma đuổi, nên bây giờ hơi thở có phần hơi gấp gáp.

Một ly nước được đưa đến trước mặt cô, cô nhanh lẹ lấy nó húp trọn hoi.

- Quyền Quyền.

Giọng nói vô cùng trầm ấm, hoàn toàn khác xa với "mặt một sắc thái" kia.

Người này không ai khác chính là Hạ Phong Diệp, anh trai của Hạ Quyền Quyền, dáng người cao lớn, ngũ quan cân đối, đôi môi mỏng vô cùng quyến rũ đang nhếch lên nhìn nàng.

Hắn lịch lãm trong bộ vest đen tuyền, chiếc cà vạt sọc trắng xanh chính là điểm nhấn.

- Đây là hồ sơ của anh.

Cô đưa tập hồ sơ đến trước mặt hắn, rồi tính quay trở đi.

- Em tính đi đâu? Em tính quay về bên cạnh hắn ta đúng không?

- Em...

- Em nghĩ hắn sẽ tha thứ cho hành động phản bội của em sao? Quyền Quyền à, em biết anh thích em mà, không mấy gả cho anh đi.

- Anh bị điên rồi! Chúng ta là anh em đó!

- Nếu như anh nói anh và em không phải anh em ruột thì sao?

- Sao? Anh đang nói cái gì vậy?

- Em có biết tại sao năm đó anh lại bị ba đuổi đi không?

-...

- Từ nhỏ anh đã luôn rất thích em, anh cứ tưởng đó chỉ là tình cảm anh em nhưng khi đến năm anh 16 tuổi anh thấy em nắm tay một thằng con trai khác, không hiểu sao lòng ngực anh rất đau, cảm giác độc chiếm lại trở dậy, năm 17 tuổi anh đã nghe lén được cuộc nói chuyện của ba mẹ, và biết họ đã nhận nuôi em vào lúc em mới sinh ra...

- Chuyện này...là thật sao?

- Đúng vậy, anh đã thử đi xét nghiệm ADN, đúng như anh nghĩ, năm ấy anh quyết định xin ba mẹ tác thành cho hai chúng ta, em biết không khi đó ba đã nổi trận lôi đình, phản đối rất kịch liệt, còn nói anh quá bông bột chưa hiểu chuyện, anh đã quyết định ra đi để chứng minh rằng bản thân đã trưởng thành.

-...

- Quyền Quyền, anh đã thành đạt rồi, đã có thể chu toàn lo cho cả đời sau này, em có đồng ý gả cho anh không?

- Không được! Em đã kết hôn với Thần rồi!

Hắn ta nheo mày lại, tức giận nắm lấy cổ tay cô kéo mạnh.

- Từ khi nào mà em và hắn trở nên thân thiết vậy.

- Anh mau buông em ra.

Cô xoay người định bỏ đi.

- Em đi đâu? Em không thoát khỏi anh đâu? Em định trở về bên cạnh tên đó phải không? Anh không cho phép, em nghĩ xem, hành động phản bội của em hẳn liệu có còn tin tưởng em như trước không, sẽ còn yêu thương em nữa không?

- Buông ra, em sẽ không về bên anh ấy, và cũng tuyệt đối không đi cùng anh.

- Đã quá muộn rồi.

Hạ Quyền Quyền hốt hoảng, đầu bắt đầu trở nên mơ hồ, đôi mắt lảo đảo không nhìn thấy rõ, có cảm giác rất buồn ngủ...

- Trong nước...có thuốc mê, anh...anh giờ trò...

Cô định giơ tay lên đánh vào mặt hắn nhưng vô dụng, Hạ Quyền Quyền ngất lịm đi ngã xuống hắn nhanh chóng đỡ nàng vào lòng, mỉm cười xoa xoa mái tóc đen nhánh, đắm chìm nhìn người con gái nằm trong lòng đang say giấc.

- Đêm nay em sẽ là của anh, Quyền Quyền.

Mới hắn khẽ nhếch lên điệu vẻ gian tà.

----- hết chap 26 ----

Trung thu vui về nha các reader ☐☐

☐ Nha!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vực*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Khách sạn Diamond plaza.

Chiếc xe Ferrari Enzo đẩy sang trọng tấp gọn vào cửa khách sạn. Một người đàn ông cao lớn, đôi chân dài thoăn thoát, gương mặt lạnh lùng không góc chết bước ra khỏi xe.

Trên đôi tay dài đầy rần chắc kia là bề một một nàng tiên đang say giấc, gương mặt nàng xinh đẹp, mái tóc dài đen mượt rũ xuống phần vai, đôi môi mọng nhìn vô cùng quyến rũ.

Tất cả nhân viên đều cung kính gấp đầu chào. Một người đàn ông đứng tuổi lạnh lẹ chạy lại.

- Ông chủ, phòng đã được chuẩn bị sẵn sàng mời ngài đi theo tôi.

Hắn chỉ gật đầu, rồi cúi xuống nhìn người con gái đang miên man ngủ kia, cười nhẹ rồi bước thẳng vào trong.

...

Phòng 171, đây VIP.

Hạ Phong Diệp chốt chặt khoá cửa, rồi nhẹ nhàng đặt Hạ Quyên Quyên xuống giường, dịu dàng cõng đôi chân cao gót cho cô.

Khách sạn này thuộc sở hữu của tập đoàn Hạ Thị nên chắc chắn sẽ không một kẻ nào có thể làm hỏng cuộc vui của ông chủ họ và cô.

Hạ Phong Diệp vuốt ve gương mặt nhỏ của cô, hắn cười thầm, tại sao tiểu mèo con này lại quyến rũ như vậy chứ.

- Quyên Quyên à, em có biết anh khao khát em như thế nào không?

Nhớ năm đó khi hắn mới 5 tuổi, cô được ba hắn mang về trong hoàn cảnh toàn thân dính đầy máu, hắn lúc đầu có chút kinh sợ, hắn biết ba hắn là sát thủ giết người, nhưng hình ảnh này có vẻ khó mà tiếp nhận được.

Nhưng mà có một điều lạ, mang tiếng là sát thủ giết người nhưng sao lại cứu một đứa bé chứ? Ngày hôm đó ba và mẹ hắn đã cãi nhau ầm trời, mẹ hắn cứ tưởng ông ấy ngoại tình rồi có con riêng, đúng là nực cười thật, mang tiếng là sát thủ giết người không chớp mắt mà lại rất "sợ vợ".

Nhưng mà lúc đó anh còn quá nhỏ, mẹ lại bảo đó là em gái ruột của anh, do từ nhỏ hay bệnh nên được gửi vào chùa, bây giờ lớn rồi chùa cũng không nhận nữa đành trả về, anh cũng ngây thơ mà tin theo những lời đó, thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua, anh cũng dần dần quên mất sự việc năm ấy, cứ coi em là em gái ruột của mình, nhưng từ khi thấy em lớn lên rồi trưởng thành trở thành một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, khiến bao nhiêu thằng đàn ông phải chết mê chết mệt, ánh mắt bọn họ như là muốn ăn tươi nuốt sống em vậy, làm anh vô cùng ganh ghét, tức giận, không hiểu cảm giác khi đó là thế nào, giờ thì anh đã hiểu rồi, cảm giác khi ấy là...cảm giác ghen tuông đồ kỵ của một người đàn ông đối với một người con gái mà mình yêu thương.

Hắn cười nhẹ rồi hôn lên trán cô một cái.

- Quyên Quyên, em càng lớn càng rất đẹp mê hoặc lòng người, không biết tên Trần Dương Thần kia đã hưởng thụ cơ thể em bao nhiêu lần nữa, nhưng giờ thì khác, cả cơ thể này sẽ là của anh.

Đôi tay dài miên man vuốt ve cặp chân dài trắng thon, ánh mắt nổi lên đã tâm cháy bỏng.

Khoé môi khẽ nhếch lên, đúng khựng người dậy.

- Đợi anh đi tắm sạch sẽ rồi sẽ làm thịt em, chờ anh xui nha!

Hắn đá nheo mắt rồi phẫn khởi đi thẳng vào phòng tắm, hắn biết năng rất ghét dơ dáy nên thôi đành hoãn lại 5, 10 phút vậy, từ từ rồi cũng được, hắn đã chờ được mấy năm chẳng lẽ mấy phút này mà chờ không nổi.

...

Rào...

Tiếng vòi hoa sen chảy dài.

Hạ Quyên Quyên vội vàng mở nắp, khi này may mà uống ít nước nên thuốc ngủ ít. Cô bật dậy chạy ngay ra cửa, cố gắng mở khoá cửa nhưng hoàn toàn vô dụng.

Khoá này phải dùng thẻ VIP mới mở được, cô suy nghĩ một hồi rồi chạy nhanh lại cái áo khoác vest đang treo trên giá kia, nhanh chóng lục lọi tìm kiếm thẻ, có điều kiểm mãi chẳng thấy đâu.

Tên này đúng là quá gian manh mà. Lòng nàng càng hồi hộp, hoảng sợ hơn, thời gian bây giờ không còn nhiều nữa.

Nhịp đập tim ngày càng mạnh hơn, đôi tay run rẩy sắp không thể kiềm chế được, chân bắt đầu loạn choạng.

Rầm.

Hạ Quyên Quyên luống cuống vô tình làm đổ rầm cái giá treo đồ rơi xuống đất, gây tiếng động lớn vang vào trong phòng tắm.

Vốn nhanh nhạy, hắn lập tức phát hiện ngay, nhanh chóng khoác áo choàng vào rồi bước ra.

Những bọt sóng lăn tăn trên mái tóc hắn, gương mặt góc cạnh liếc nhìn xung quanh, điểm dừng chính là chiếc giường.

Người đã biến mất, khe liếc ra cửa, cửa không mở, chắc chắn người vẫn còn trong đây. Hắn khẽ cười lớn.

- Quyên Quyên, anh biết em vẫn còn ở đây mà.

-...

- Quyên Quyên, anh xin lỗi nhưng mà anh rất yêu em, em có thể ra đây không?

-...

- Quyên Quyên, anh sẽ không làm hại em đâu, anh thả tay, bởi vậy...hãy ra đây đi.

-...

- Anh hứa sẽ nhẹ nhàng thôi, sẽ không làm em đau đâu.

-...

Hạ Quyên Quyên run sợ nhìn qua khe hở, người đàn ông cao lớn mà cô hết mực yêu thương, bây giờ đây lại đòi chiếm đoạt cô.

Từng tiếng của hắn rất rõ ràng, vang vọng khắp căn phòng, cô biết hắn đang nổi lên máu sói trong lòng, sẽ không kiềm chế lại được đâu, chỉ có con ngu mới tin lời hắn nói.

Thần ơi, cứu em với!

Thình thịch... thình thịch...thình thịch... lồng ngực đập mạnh mãi không thôi. Tiếng bước chân ngày một gần hơn, cách nhau chỉ còn...3 bước...2 bước...1 bước...

Kết...

Cánh cửa mở toang ra đồng thời là tiếng cười ngạo nghễ của tên đàn ông kia.

- Thấy rồi, em luôn thua anh trong trò chơi trốn tìm, bé con.

---- hết chap 27----

□ Ít quá các cậu ơi, cho tớ ít động lực đi, dạo này học nhiều quá vẫn cố gắng đăng truyện cho mấy cậu đọc nè □

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Hàng nước mắt chảy dài pha trong đó là sự sợ hãi tột cùng.

Hạ Phong Diệp kéo mạnh cô ra khỏi cái tù quần áo chật chội kia.

Hắn mỉm cười rồi hôn nhẹ lên trán nàng, gạt giọt nước mắt kia đi, ôn tồn nói.

- Đừng sợ, anh ở đây.

Giọng nói vô cùng rùng rợn cứ mãi vang vọng trong tâm trí cô. Cô sợ hãi bật thật chặt đôi tai lại.

"Thần ơi, cứu em với!"

- Quyên Quyên, mở mắt ra nhìn anh.

Cô tịt mắt lắc đầu lia lịa, hàng nước mắt không ngừng chảy.

- Quyên Quyên, đêm nay anh sẽ nhẹ thôi, em đừng như vậy nữa được không? Anh đau lắm, ngay chỗ này này, em có bao giờ từng cảm nhận nó thừ một lần chưa?

- Không! Anh điên rồi! Mau buông em ra trước khi mọi việc đi quá xa.

- Quyên Quyên!

Hạ Phong Diệp hét lên. Đôi mắt nổi đầy tia gân màu đỏ.

- Anh...

- Quyên Quyên, anh xin lỗi, anh không cố ý lớn tiếng..

- Em biết là anh rất yêu thương em mà phải không? Nhất định sẽ không làm hại đến em phải không? Anh à...đừng như vậy nữa, ba mẹ sẽ không yên tâm nơi chín suối được đâu...

-...

- Anh...em là em của anh mà...anh ơi...hu... hu... hu

-...

- Em...thật sự yêu tên khốn đó ư?

Hắn ta trầm giọng đột ngột, ánh mắt hắn về tức giận.

Hạ Quyên Quyên gạt đầu liên tục, ánh mắt vô cùng chán thực.

- Đừng, em yêu anh ấy, rất yêu, xin anh tha cho em..

Hạ Phong Diệp đen sầm gương mặt lại, khoé môi khẽ nhếch lên đầy ẩn ý.

- Hừm...vậy thì lại càng không...đêm nay anh sẽ không nương tay đâu, người phụ nữ của anh...

....

Hạ Phong Diệp ném mạnh cô lên chiếc giường, ánh mắt thèm thường liếc nhìn một loạt tư trên xuống dưới, cơ thể của tiểu nữ nhân này quả thực rất mê người, chả trách tên Trần Dương Thần kia ngày đêm sùng ái nàng.

- Đồ khốn!

Hạ Quyên Quyên hét toáng lên, đôi chân liên tục lùi về phía sau cho đến khi đụng trúng mép giường, cô rùng mình lấy tay che thân.

- Mặc kệ em gọi anh như thế nào? Điều đó anh không quan tâm, điều anh muốn nhất bây giờ đó chính là...được ân ái cùng em..Quyên Quyên à...

Hạ Phong Diệp như mãnh thú tiến lại gần con mồi không chút do dự.

Hắn nhào tới, như "chó nhào tới cục xương" ngấu nghiến gặm nó.

- Á! Buồng tôi ra... Đừng...đừng mà...

Cô khó chịu đẩy mạnh hắn ra nhưng bất thành, hắn liên tục hôn lên cổ cô một cách mạnh bạo, đôi tay tham lam vờn xuống chiếc lưng trắng nõn nà. Cô đập mạnh vào lưng hắn, đôi chân dài không ngừng đạp mạnh.

Nhưng mà như vậy chỉ làm hắn thêm kích thích thôi. Vật nam tính đã cương cứng lên lúc nào không hay, hắn mỉm cười, cảm nhận chân cô đang không ngừng chà xát nó, khiến hắn rất hài lòng...

- Không! Buồng tôi ra.

-....

- Không! Thần! Anh ở đâu?

Cô hét to lên, trái tim như sắp vỡ vụn, tâm thần này sẽ không còn trong sạch khi đứng trước mặt anh nữa, sẽ không còn đủ tư cách để nhìn anh nữa...

Hạ Quyên Quyên như sắp không khống chế nổi nữa rồi, cô quá yếu, nếu như...nếu như ông trời ban cho cô thêm sức mạnh thì tốt biết mấy...như vậy...cô có thể thoát khỏi nơi đây rồi...

Cô mệt rồi... không còn sức nữa...đôi chân cũng không còn đạp mạnh như trước nữa...

Em xin lỗi, nhưng mà em nghĩ...đã đến lúc mình đi gặp ba mẹ rồi..

Cô ngất lịm đi, phía khoé môi có chảy một dòng máu..

...

Đoànggggggg!

Tiếng súng vang khắp trời, như mảnh hổ kiêu ngạo hùng hồn nhưng cũng không kém phần bá đạo.

Phạch...phạch...phạch...

Một chiếc trực thăng đen tuyền như con cá kình lao ra từ màn đêm tối.

Một dáng người cao lớn, gương mặt vô cùng tức giận lao vào tẩm cửa kính trông cực ngầu.

Hắn mặt ngầu ra lệnh.

- Phá kính!

Rầm

Tầm cửa kính vỡ tung té, những mảnh vỡ trong suốt làm nền cho Trần Dương Thần ngạo mạn nhảy từ trực thăng vào, hắn nhếch môi, chuyện này đối với hắn chẳng là gì cả.

Gương mặt lãnh huyết nhìn tên đang đơ lên người con gái của hắn, lòng hắn lại nổi lên tia hờn ghen. Nhưng hắn vẫn cố kìm nén lại, chìa súng nhắm thẳng vào đầu Hạ Phong Diệp.

- Hay lắm, Trần Dương Thần cuối cùng mày cũng mò tới được đây, khá lắm.

Hạ Phong Diệp vỗ tay hắn hoan đón chào vị khách không mời mà đến.

- Cầm cái miệng chó mày lại, hôm nay sẽ là ngày giỗ của mày.

Hạ Phong Diệp mỉm cười, hắn biết Trần Dương Thần đâu chỉ nổi cái danh, tia bắn của hắn chỉ có trùng chứ không có lệch, hắn đã được huấn luyện từ tấm bé nên độ bắn chuẩn không ai có thể sánh bằng hắn, ngay cả thủ hạ thân tín của hắn - Nguyễn.

Có câu " Quân tử trả thù mười năm chưa muộn", hôm nay hắn lùi một bước, ắt tương lai sẽ tiến vạn bước...

Nếu muốn thoát khỏi cảnh này, chỉ còn một cách...

Vừa dứt lời, một màn bom khói lan khắp căn phòng, Trần Dương Thần vẫn rất bình tĩnh xử lí chỉ có điều...

Đoàng...doàng... doàng...

Hạ Phong Diệp quả ranh mãnh, đã kịp thoát cái mạng chó của hắn.

Đoạn tính đuổi theo nhưng tầm mắt lại dừng trên người cô, hắn tá hỏa giật mình, một dòng máu tươi chảy dài trên miệng cô.

Hắn run rẩy lập tức bế cô lên rồi chạy lên chiếc trực thăng một cách chuyên nghiệp.

- Đến bệnh viện, ngay lập tức!

Hắn hung dữ ra lệnh, đôi mắt không rời cô dù chỉ là nửa khắc, lần đầu tiên hắn có cảm giác hoảng sợ như thế này.

- Không được, tiểu Quyên, em không thể có mệnh hệ gì được...

Hắn đau đớn hôn nhẹ lên môi cô, liếm sạch chỗ máu, cô mơ màng mở mắt.

Bóng hình người con trai đó, sao mà quen thuộc quá vậy, không phải chắc là cô đang nhìn lầm thôi, đúng vậy, chỉ là ảo giác...

Hàng lệ lăn dài trên khoé mắt, chạm vào tay hắn.

Cô mỉm cười rồi chìm vào trạng thái hôn mê.

Nụ cười ấy vô cùng mãn nguyện, cô đẹp lắm, rất đẹp, chỉ là trái tim này...sao cứ mãi co thắt lại vậy...

Thật vui, ảo giác được nhìn thấy anh là em cũng mãn nguyện rồi, em yêu anh...chàng trai mà cả đời này em không thể có được...

- Không! Tiểu Quyên à! Em không được nhắm mắt, mở mắt ra nhìn anh đi, đừng mà, đừng...làm ơn...

Tại sao em lại chọn cách ngu ngốc vậy chứ...tại sao lại tự kết liễu đời mình nhanh như vậy, em không chờ anh sao... không còn yêu anh nữa hay sao...tiểu Quyên...

Đừng bỏ anh lại một mình mà!

----- Hết chap 28 -----

☐ Đi các nàng... không biết nên HE hay SE đây....

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Trụ sở chính của Hạ Phong Diệp.

Hắn lãnh huyết nhìn cảnh vật về đêm, những ánh đèn đường nhộn nhạp về đêm quả thực rất lung linh, mê người, bóng dáng cao lớn anh tuần phần chiếu qua tấm kính lớn kia, trên gương mặt đôi lúc lại nheo lại.

Không biết, Quyên Quyên có sao không nữa? Anh xin lỗi. Nhưng mà đêm nay anh lại không thể chiếm hữu được em rồi.

Chấn mảy Hạ Phong Diệp co lại, đôi tay lắc lắc ly rượu vang rồi đưa lên miệng khẽ nhấp một miếng, nhìn người phụ nữ uớt át nằm trên giường kia, thân hình uốn ẹo vô cùng gợi cảm, nhưng mà hắn lại chẳng hài lòng tí nào.

Tinh dục đối với hắn hiển nhiên rất bình thường, chỉ cần hắn gât đầu, bao nhiêu phụ nữ lại không chịu nổi mà đổ trước hắn chứ.

Năm đó lần đầu tiên hắn làm chuyện đó khi mới vừa tròn 20 tuổi, trong một cuộc tụ họp bạn bè, do quá chén hắn đã nhìn lầm một cô gái thành Hạ Quyên Quyên, thế là dục vọng chiếm hữu bèn nổi lên, đêm đó là lần đầu tiên hắn định nghĩa được hai chữ "ăn ái".

Nhưng tất cả bọn họ chỉ là thế thân, cái hân cần chính là bản gốc là người thật, là một Quyên Quyên xinh đẹp nét na mà hân ao ước, mơ tưởng...

Cuối cùng thì sao, lại bị kẻ thù cướp mất..

Hân lắc nhẹ ly rượu, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

Một tên thù hạ nhanh lẹ chạy vào, thì thầm vào tai hân.

- Ông chủ, có tin khẩn!

- Chuyện gì?

...

Dường như điều này rất quan trọng, hân đột ngột nhăn mày, ném thẳng ly rượu xuống mặt sàn vỡ tung toé.

- Cút!

Hân quát lên, đôi mắt đỏ ngầu tức giận tột độ.

Người phụ nữ đang trần truồng say giấc bỗng bị đánh thức. Mối cô à khẽ cong lên, đôi chân thon dài khẽ bám víu co co chân hân, bộ ngực đồ sộ cọ vô số lần, dáng người đẹp chuẩn khôi cần phải nói, gương mặt cũng vô cùng thanh tú, mũi miều, chỉ tiếc là...chỉ là một con điếm

- Diệp! Có chuyện gì sao? Sao lại tức giận vậy chứ?

Giọng nói vô cùng ngọt ngào khiến đàn ông nào cũng phải chết mê chết mệt, đôi tay xoa xoa cái lưng hân, nhụ hoa chạm lấy vòm ngực to lớn.

- Hửm...

Hân nho mày bẻ bóng cô ta lên ném thật mạnh xuống giường. Tự tay ném thẳng chiếc áo tắm đang mặc xuống giường, rồi rút cự long ra đâm mạnh vào trong cô ta.

Nàng ta khẽ rên lên yêu kiều.

- Ừm...a...a... Diệp...chậm...chậm thôi...

Hân vẫn im lặng, nhắm chặt hai mắt lại và tưởng tượng người đang ở dưới thân hân rên rì là Hạ Quyên Quyên. Người con gái đẹp hơn hoa ấy.

- A....a....a... Diệp...

Nàng ta rên rì trong sung sướng, của hân thực sự rất to, lấp đầy cơ thể nàng ta, khiến nàng ta vô cùng phấn khích, đôi chân dặng mờ rộng hơn, để vật nam tính kia dễ bề hành động.

Nàng ta co rút mạnh mẽ, đôi chân thon dài quấn lấy lưng hân, ưỡn ngực ngưỡn cổ lên mà rên la.

Hân động mạnh hơn, đâm vào nơi sâu nhất của cô ta, đôi tay không chịu yên phận bóp mạnh bầu ngực căng tròn kia, à đau dón rên lên.

- Á! Diệp...a...a....từ từ thôi...em...em cho anh mà...đừng vội...

- Nói yêu anh đi, Quyên Quyên...

Dù là ở đâu, hay làm gì thì hình bóng ấy vẫn rất sâu đậm trong lòng hân, sẽ chẳng bao giờ phai đi được...chẳng bao giờ...

- Em yêu anh, Diệp!

Nàng ta rên rì yêu kiều, hân lại càng động mạnh hơn, đồng tử co thắt càng làm hân tò mò muốn xâm phạm đến nơi sâu thẳm nhất của cô ta.

- Quyên Quyên!

Hân thở mạnh rồi ra một lẻo trong âm đạo của cô ta, mồn ân ái cứ thế tiếp diễn liên tục trong đêm

Trong khi đó, người thì đang hưởng thụ sung sướng, có người lại...đang đau khổ tột cùng..

Bệnh viện Hoàng Gia.

Khu phòng bệnh VIP.

Trần Dương Thần mặt mũi bơ phờ lặng lẽ ngắm nhìn cô. Có thể hân không để ý nhưng khoé mắt hân đang chảy nước.

Đừng bỏ anh mà...

Là anh sai rồi, là anh có lỗi với em...

Cả cuộc đời Trần Dương Thần này chưa bao giờ xin xỏ một ai cả, nhưng mà chỉ xin em hãy tỉnh lại...anh cầu xin em đó...

Hạ Quyên Quyên nằm im lặng trên chiếc giường bệnh, khuôn mặt trông nhợt nhạt vô cùng.

May mà đến bệnh viện kịp thời, chứ nếu không...e là khó mà bảo toàn tính mạng...

Trần Dương Thần mặt mày tái mét lặng nhìn người con gái đang ngủ say, đối đối với hân như một cực hình vô cùng lớn, cô cứ im lặng như vậy sao mà hân sống tiếp đây.

Hân đau lắm, vô cùng đau, nơi lồng ngực trái này, nó như ngàn dao đâm vào vậy, rất đau.

- Tiểu Quyên, anh cầu xin em, đừng ngủ nữa có được không, đã 1 tuần rồi, em giận anh đến như vậy ư, ghét anh đến như vậy ư, tại sao lại không chịu tỉnh lại chứ...tại sao...

Hân chà sát bàn tay trắng nõn nà của cô, tại sao nó lại lạnh đến như vậy chứ, không phải em bảo mình là người ấm áp nhất thế gian này hay sao...

- Tại sao...tại sao lại không chịu ấm thế này. Bàn tay này chắc là hư mất rồi, rõ ràng anh đã truyền hơi ấm cho em rồi mà...

- Tiểu Quyên à, em hạnh ha anh đủ chưa, anh nói cho em biết, em mà không tỉnh lại...anh sẽ...sẽ cả đời này không tha thứ cho em đâu...có nghe không...lão đại này đã nói thì nhất định sẽ làm đó...

- Tiểu Quyên, anh không muốn thấy em cứ mãi im lặng thế này nữa. Anh ra lệnh cho em mau mau tỉnh lại.

- Vay à, em mau tỉnh lại đi, còn lo cho con chúng ta nữa chứ...em không lo cho con sao?

----- hết chap 29-----

☐ Đi để nhanh ra chap nè ☐

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Hạ Quyền Quyền nửa tỉnh nửa mơ, mơ mơ màng màng, rung nhẹ hàng mi, đôi mắt lưu ly từ từ mờ ra.

Cô nhích nhẹ thân mình, một cảm giác đau đến thấu xương, chân hoàn toàn cứng đờ không thể cử động được, cô lao đảo cặp mắt vài vòng, nơi đây nhìn giống như bệnh viện vậy...

Hạ Quyền Quyền dụi mắt, nhắm chặt rồi mở lại lần nữa, đúng là thật rồi.

Nhưng mà, hôm đó...cô nhớ vì không muốn chịu đựng nỗi nhục nhã đó, nên cô đánh cắp lưới tự sát, nhưng vì đau quá chịu không được nên chỉ cần nhẹ, chấy ruom rướm, lúc đó, chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ rồi bất tỉnh nhân sự, sau đó cứ tưởng đi gặp diêm vương luôn rồi chứ, ai dè phúc lớn mạng lớn, sống sót qua cơn đại nạn.

Cánh cửa lớn mở ra, Hạ Quyền Quyền giật mình nhắm tịt mắt lại, nằm bất động diễn như thật.

Trần Dương Thần bước vào, trên tay là bó hoa lưu ly đẹp mê hồn, hần mỉm cười nhìn người con gái đang nằm trên giường bệnh, rồi đặt bó hoa vào trong cái lọ thủy tinh gần đó.

Hắn lại gần hôn nhẹ lên trán cô một cái ngọt ngào.

- Chào buổi sáng, vợ yêu!

Cô giật nảy mình, đôi mi khẽ rung lên.

Không phải là cô đang ở trong tay Hạ Phong Diệp sao? Sao Trần Dương Thần lại ở đây? Chuyện này rốt cuộc là sao?

Chỉ còn một cách đó là im lặng...lặng nghe.

Hắn ngồi xuống, tay nâng niu bàn tay trắng nõn nà của cô.

- Hôm nay là tròn 15 ngày em nằm ở đây rồi đó, em tính ngủ như vậy đến bao giờ nữa?

...

- Bác sĩ nói, con chúng ta phát triển rất tốt...

Hạ Quyền Quyền sững sờ, tay khẽ giật lại, không thể tin những điều cô vừa nghe được.

Trong bụng cô đang có một sinh linh bé nhỏ...

Cô làm mẹ rồi sao?

Hắn nghẹn ngào rồi nói tiếp.

- Không biết là con gái hay con trai nữa đây, nếu là con gái chắc sẽ rất xinh đẹp giống như em, nếu là con trai...thì anh sẽ huấn luyện nó trở thành một lão đại lạnh lùng, mạnh mẽ giống như ba của nó, sẽ dạy nó dùng súng điều luyện ngay từ nhỏ...

Hạ Quyền Quyền tức giận bật dậy, ánh mắt đủ để găm nát con người kia.

Trần Dương Thần bất động vài giây.

- Tiểu Quyền!

- Anh...thật xấu hổ khi có một người chồng như anh...

^...

- Tôi sẽ không để con mình bạo lực, xã hội đen như cha nó đâu!

Mắt nàng ruom rướm như muốn bùng trào cảm xúc ức chế, không thể tin nổi, lại còn dám nói dạy nó dùng súng...

- Tiểu Quyền, anh...xin lỗi!

Hắn mỉm cười ôn nhu ôm chặt lấy cô, bàn tay xoa xoa cái lưng Hạ Quyền Quyền, cái đầu ngo ngậy nghịch ngợm mái tóc cô, hít một hơi dài thưởng thức hương thơm trên người cô.

- Cảm ơn em đã tỉnh lại, cảm ơn...

Hạ Quyền Quyền khóc bù lu bù loa đầm mạnh mấy cú vào lưng hắn, gào lên khóc.

- Đồ khốn, biết vậy tôi không tỉnh lại nữa cho rồi.

- Đừng khóc nữa, tỉnh lại là tốt rồi, anh thực sự rất nhớ em, đừng bao giờ rời xa anh nữa được không?

- Em...xin lỗi...

- Không sao? Chỉ cần em bình an là đủ rồi...

^...

- Thần.

Cô gọi hắn, giọng nói hơi ngập ngừng, cô biết hắn cũng biết rồi nhưng mà vẫn nên thú tội trước thì hơn.

- Sao vậy?

- Em...

^...

- Em đã ăn cắp tài liệu mật của anh, giao nó cho anh hai của em, em đã phản bội anh...em không còn xứng đáng với anh nữa...em là một con người dè tiện phải không? Biết trước là sẽ bị anh hận nhưng em vẫn làm...em...xin lỗi...anh có quyền hạn em...có quyền giết em... bởi em biết mình đã phạm phải điều cấm kị...đó là sự phản bội...

Hắn chau mày, suy nghĩ một hồi rồi mới cất tiếng đáp lại.

- Tiểu Quyền à! Em có biết mình đang nói gì không? Sao anh lại giết vợ mình, giết mẹ của con anh được chứ?

- Nhưng mà...

Trần Dương Thần nhanh tay chặn miệng cô lại, đoán được rằng cô nàng sẽ nói điều không mấy tốt đẹp.

- Không sao! Anh sẽ vì em mà phá bỏ luật lệ một lần.

Hạ Quyên Quyên sững lại vài giây, hần đang nói gì vậy?

Người tôn trọng luật lệ như hần mà lại vì cô mà phá vỡ quy tắc sao?

Khác hẳn với con người mà cô đã gặp trong quá khứ, người mà giết người không chớp mắt, tàn sát người vô tội, coi thường mạng người như cỏ rác...

Hần đã thực sự thay đổi, thay đổi rất nhiều...trở nên ôn nhu hơn, dịu dàng hơn, không còn ép buộc cô như trước nữa...

- Thần...tại sao...lại đối xử tốt với em như thế chứ?

- Bởi vì em là người quan trọng nhất trong cuộc đời Trần Dương Thần này, nếu sau này anh có làm em phải chịu tổn thương thì hãy nhắm vào đây, ngay chỗ trái tim đang đập này, một góc 90° kết liễu cuộc đời anh.

- Thần...

Cô hạnh phúc, trái tim nhỏ không ngừng đập mạnh, giọt nước mắt sung sướng lăn dài trên gò má, cô mỉm cười, lòng đã nhẹ đi bớt phần nào...

Hần nhếch môi cười, hai tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô.

- Tiểu Quyên, anh chỉ có một thỉnh cầu nho nhỏ thôi.

Cô tươi tắn đáp lại ngay.

- Anh làm em nổi da gà quá đấy, lão đại của tôi à!

- Thật ra thì...

Hần nửa chữ nói, nửa chữ dừng, làm Hạ Quyên Quyên há hốc mồm ngồi nghe.

- Thì sao?

- Thật ra thì nửa tháng nay em cứ ngủ lì bì làm anh cảm thấy cơ thể rất khó chịu, chỉ là thiếu cảm giác có một người phụ nữ...

Cô xấu hổ đỏ mặt.

- Chúng ta làm bù nhè có được không? Một ngày 24 tiếng chúng ta chỉ làm 2 lần thôi, từ 12h sáng đến 12h tối và từ 12h tối lại đến 12h sáng, chỉ hai lần thôi, anh hứa sẽ nhẹ nhàng.

....

- Anh...anh rút ra khỏi đây cho tôi!

Hạ Quyên Quyên tức giận phang cái gối vào mặt hần, nổi con thịnh nộ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Từ ngày Hạ Quyên Quyên mang "long thai" đến giờ, vị "thiên tử" nào đó bắt đầu có những biểu hiện lạ vô cùng bất thường.

Đầu tiên là thỉnh thoảng túm tím cười vô vu, thứ hai đó là đi làm muộn và về nhà sớm bất thường, gương mặt cũng bớt phần nào vẻ lạnh lùng.

- Nhìn nè, tiểu Quyên, con nó đang động đấy!

Trần Dương Thần nũng nịu áp vào cái bụng nhỏ của Hạ Quyên Quyên, đám gia nhân đi qua muốn cười lắm nhưng cũng đành nhịn, thấy lão đại như vậy quả thực đến Nguyên cũng không quyên.

Hạ Quyên Quyên cười cười rồi trả lời.

- Anh sao vừa thôi, mới có 2 tháng thì làm gì có chân tay mà động đấy chứ!

- Chắc chắn nó là một tiểu công chúa xinh đẹp rồi!

Hạ Quyên Quyên thờ dài liếc nhìn căn phòng. Căn phòng màu hồng này được thiết kế rất tinh xảo, bốn bề là các đồ vật chuyên dụng cho trẻ con nào là thú nhồi bông đủ kiểu, nôi dùng để ru ngủ em bé, bình sữa,...v...v, trên tường có dán đủ loại hình nào là các nàng công chúa disney, lâu đài, ngựa thần...v...v Tất cả đều là đồ dụng dành cho con gái.

- Anh thật là...mua sắm đồ vậy...lỡ đứa trẻ là con trai thì sao?

- Anh chắc chắn đó là con gái!

Hần nhăn mặt từng chữ.

- Kì lạ! Tất cả đàn ông đều mong ước có con trai, anh thì lại khác. Tại sao vậy?

Hần đứng dậy nhắc bông cô lên đặt nhẹ nhàng lên cặp đùi săn chắc, hôn nhẹ lên môi cô rồi nói.

- Bởi vì nếu là con trai...sau này nó sẽ bám víu lấy em riết...kiểu gì em cũng sẽ yêu nó mà quên anh..

- ANH! Con chưa ra đời mà anh đã bắt đầu ghen với nó rồi...thật là một người cha tồi mà...

Hạ Quyên Quyên bật mạnh dậy đẩy hần ra, tức giận bước ra khỏi phòng.

Trần Dương Thần mặt ngơ ngác đuổi theo, không biết hần đã nói sai ở chỗ nào nữa, hần...hoàn toàn không biết..

- Tiểu Quyên, anh sai rồi...!

Vị lão đại nào đó mặt dày bám víu lấy vị phu nhân đang hăm hực bỏ đi kia, làm đám gia nhân tá hỏa cười.

- Chúc mừng anh, Trần tổng, thai nhi phát triển rất tốt.

Bác sĩ Daniel nổi tiếng là một người có kinh nghiệm lâu năm nhất trong nghề được Trần Dương Thần thuê từ Pháp về để thuận tiện việc chăm sóc đứa nhỏ.

- Vậy ông hãy mau kê mấy loại thuốc đường thai tốt nhất cho vợ tôi đi.

- Vâng

- Daniel, làm cách nào có thể biết đứa bé là con trai hay con gái?

Daniel mỉm cười, ông biết Trần Dương Thần xưa nay vốn rất ít nói, mặt lạnh như băng, nhưng hôm nay gặp lại...xém chút xấu là không nhận ra luôn.

Nhớ năm đó, ông gặp hần vào một buổi chiều mưa giông, lúc đó ông cũng gần 40 mươi rồi, mặc dù tính thông y thuật nhưng cũng chỉ khám lai rai trong các bệnh viện nhỏ, nhờ hần cứu vớt mà có thể sang Pháp du học, thành đạt như ngày hôm nay.

Daniel quay sang nhìn người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình kia, cô gái có đôi mắt hai mí to tròn sáng như lưu ly, gương mặt vui vẻ đang chờ kết quả từ ông.

- Trần phu nhân bữa nay có thêm ăn đồ gì không? Bây giờ thai nhi phát triển chưa rõ ràng nên đành chỉ còn xài tạm cách dùng được lưu truyền trong dân gian này thôi.

Hạ Quyền Quyền suy nghĩ một hồi rồi trả lời.

- Bữa giờ không hiểu sao tôi lại thích ăn bánh ngọt, chocolate,...v...nói chung là mấy đồ ăn mà có vị ngọt là tôi đều ăn tất, thành ra bây giờ tăng kí vù vù.

Bác sĩ phá lên cười, cuối cùng thì cũng có đáp án rồi. Trần Dương Thần nheo mày, không biết rốt cuộc ông bác sĩ này có câu trả lời gì mà lại cười lớn đến như thế, thật khiến một người cao ngạo như hần phải tò mò.

- Nói đi, có phải là con gái không?

- Chuyện này cũng chưa có thể kết luận được, phải đợi đến vài tháng nữa mới có thể xác nhận chính xác nhưng mà theo kinh nghiệm mấy mươi năm của tôi thì có thể là một...cậu nhóc...

Hạ Quyền Quyền vui mừng tính quay sang mở tiệc ai dè Trần Dương Thần phát điên đập mạnh vào chiếc bàn.

- Ông nói cái gì? Cậu nhóc ư?

- Cậu bình tĩnh lại nào? Không phải tôi nói chỉ là phỏng đoán tạm thời thôi sao, vẫn chưa chắc chắn mà.

- Hừm...không thể chịu nổi cái mùi bí bách của cái bệnh viện này, đi về thôi Tiểu Quyền!

- A! Gì vậy? Chưa khám xong mà, Thần!

Hần không quan tâm, lời mạnh cô ra khỏi phòng, gương mặt vô cùng hăm hực, hần đã quyết định là con gái là phải là con gái, không thể nào là con trai được.

- Em thấy con trai hay con gái gì cũng được, anh có thể huấn luyện nó trở thành một người mạnh mẽ giống với ba nó, không thích sao?

- Tiểu Quyền, cái vấn đề là anh sợ thằng nhóc hư đốn này sẽ quấy rầy "chuyện vui" của hai chúng ta.

- Anh! Đồ vô liêm sỉ! Cái gì mà chuyện vui của hai chúng ta chứ! Biến đi, em không muốn nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của anh nữa!

- Tiểu Quyền, anh chỉ nói đúng sự thật thôi mà!

Cô đập mạnh vào lồng ngực hần rồi bỏ đi, hần chỉ có thể lắc đầu, đúng là người ta nói đồ có sai "phụ nữ mang bầu thường khó tính, sinh chuyện phi lí."

-----hết chap 31 -----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Súng Vợt!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Đã 3 tháng kể từ khi vụ án cấp hồ sơ mặt của cô diễn ra, kể từ lúc đó Hạ Phong Diệp vẫn chưa liên lạc lại với Hạ Quyền Quyền, phải chăng điều này có liên quan đến Trần Dương Thần.

Trung tâm mua sắm.

- Được rồi, em sẽ cẩn trọng mà, anh đừng lo cứ tiếp tục họp đi!

Hạ Quyền Quyền cúp máy, sáng giờ hần đã quấy rối nàng rất nhiều lần rồi. Thực sự rất bức bối như kiểu bị giám sát ấy, làm cô không quen một chút nào.

- Đứng là vợ ông lớn, đi mua sắm mà không cần phải nhìn giá, cuộc sống bây giờ quả là thích thật!

Hạ Quyền Quyền tìm tìm cười xách một đồng đồ hiệu bước ra khỏi cửa hàng, nào là túi xách, áo quần, giày cao gót...đủ thứ.

- Nguyên! Dem giùm tôi cái này cắt ra xe với!

- Vâng! Thưa phu nhân.

Trần Dương Thần lo sợ cô có mệnh hệ gì nên đành giao trợ thủ đắc lực là Nguyên đẩy đi giám sát Hạ Quyền Quyền thay cho hần, tránh có tên đàn ông nào nhắm nhe cô, chỉ có "một đi không trở lại"...

Nguyên tuân lệnh mang hành lí ra xe. Sáng đến giờ hần luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý, nào là các cô nương xinh đẹp, cho đến các quý bà trung niên hay các bà lão cao tuổi...đều liếc nhìn hần không chớp mắt. Đứng là sức hút của đàn ông thật ghê gớm, có tự nhủ lòng mình....chẳng lẽ ai làm xã hội đen cũng đều đẹp trai....???

Cái bầu mới 3 tháng nên cũng chưa gọi là to lắm, vẫn có thể che đậy những bộ đồ sang chảnh được, đợi thêm mấy tháng nữa vác cái bụng to chình ình là khỏi đi đâu luôn, bởi thế nên hôm nay cô dành nguyên khoảng thời gian này để mua sắm, ước mơ này của cô cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực.

Định bụng ghé phòng vệ sinh rửa tay, vừa bước đến cửa phòng, Hạ Quyền Quyền giật mình sững sờ vì bất gặp người quen.

- Anh!

Cô hét lên nhưng lại bị bịt miệng lại một cách nhanh chóng, hần "suyt" một cái cố ý không muốn gây náo loạn.

Hạ Quyền Quyền nhìn hần, tức giận hất mạnh cánh tay ra.

Những việc mà hần làm hần nghĩ mình còn đủ tư cách đứng trước mặt cô hay sao chứ?

- Anh buông tôi ra! Chúng ta từ nay coi như không quen biết!

Hạ Quyền Quyền nhanh chóng xoay người đi nhưng lại bị một lực mạnh kéo tay lại.

- Quyên Quyên, em nghe anh nói đã.

- Từ lúc anh có ý định cưỡng bức tôi thì khi đó chúng ta đã không còn là anh em nữa rồi.

- Quyên Quyên, là anh sai rồi, là khi đó anh bị mất kiểm soát.

- Anh đừng nói nhiều nữa, mau buông tôi ra!

...

Hạ Phong Diệp nheo mắt, hôm nay hắn diện một bộ vest xanh đen, mái tóc vuốt ngược chải chuốt kỹ lưỡng, ánh mắt tha thiết nhìn cô.

- Quyên Quyên, nếu anh nói Trần Dương Thần đang lợi dụng em thì sao?

Hạ Quyên Quyên đứng hình, toàn thân như có một luồng điện kích qua, đôi môi rung rung quay lại, ánh mắt đầy sự nghi ngờ pha chút lo lắng nhìn hắn ta.

- Anh đừng lừa tôi! Anh nghĩ tôi là con ngốc ư?

- Những lời anh nói đều là sự thật, nếu có nửa lời giả dối chết không toàn thây.

Lời thề độc vừa rồi càng làm cô thấy hoang mang vô cùng, hắn liệu có đang lừa cô nữa phải không? Thần yêu cô như vậy mà...

~...

- Em có nhớ số tài liệu mà em đưa anh không?

~...

- Những tài liệu đó đều là giả, nhờ đó mà công ty anh thua lỗ nặng nề, em có biết không?

- Ý anh là sao? Em...vẫn không hiểu?

- Em ngốc quá nên mới bị hắn lợi dụng như vậy đây, hãy nghe rõ từng lời anh nói đây, Trần Dương Thần đã biết trước kế hoạch của chúng ta, hắn thừa nước đục thả câu, hắn lợi dụng em để dụ anh mắc bẫy, làm công ty anh tổn hại nghiêm trọng, tất cả là do người mà em gọi thân mật hàng ngày gây ra đây...hắn biết nhưng vẫn cố tình lừa dối em, lợi dụng em để đánh bại anh.

- Anh...em không tin...anh lại đang lừa em đúng không?

- Quyên Quyên à, nếu em không nhận người anh này, không tin người anh này thì hãy nhớ đến những việc thời thơ ấu mà chúng ta đã từng trải qua mà tin tưởng anh thêm một lần nữa được không?

- Anh...có bằng chứng gì mà vu khống cho anh ấy chứ?

- Quyên Quyên, không tin em cứ về trực tiếp hỏi thẳng hắn ta đi. Anh tin nếu đã là một lão đại thì ắt hẳn chuyện này đối với hắn chẳng là gì...hắn sẽ cho em câu trả lời...

~...

- Anh đợi câu trả lời của em

Hắn vỗ nhẹ vai cô rồi nhún nhui lời cuối.

- Gà thuộc hạ kia sắp quay lại rồi, anh không thể ở đây lâu, anh luôn mãi chờ em, anh tin có một ngày em sẽ hiểu được những thứ anh làm bây giờ đều là vì em.

~...

Hạ Phong Diệp nhanh gọn lẹ biến mất, Nguyên đã đến lúc nào không hay.

- Phu nhân nên về rồi, lão đại đang chờ ở nhà.

Hạ Quyên Quyên chân rung, tâm lý hoàn toàn mơ hồ, những điều vừa rồi đều là sự thật ư? Thần làm vậy với cô ư? Thì ra chỉ là lợi dụng...chứ căn bản làm gì tồn tại cái thứ gọi là tình yêu?

Thật nực cười mà!

Ngày từ đầu đã xác định chỉ là quan hệ trên thể xác, chứ làm gì tồn tại định nghĩa tình yêu?

Là tự cô đa tình nữa rồi!

Chắc câu "anh yêu em"...

Chẳng lẽ hắn làm tình với ai cũng đều nói câu đó sao?

Khoé mắt cay rung rung hàng lệ dài, sự thật còn chưa rõ ràng nhưng mà lòng cô sao lại đau thế này chứ?

Cô biết anh cô chỉ là lừa cô thôi! Thần...anh ấy thật lòng mà phải không?

Người ta luôn có câu "lòng dạ con người luôn khó đoán" đúng là thâm thật...

Nửa tin nửa ngờ, cô đành phải bước tiếp, chỉ có thể xác nhận chắc chắn mới có thể kết luận được...

...

-----hết chap 32 -----

Thắc mắc chỗ nào thì cứ hỏi nhé ♥ □

Dạo này ít sao, ít cmt quá □

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Chiếc cổng lớn của căn biệt thự dần mở ra, chiếc xe Bugatti Veyron màu đen tuyền chạy nhanh vào.

Hạ Quyên Quyên bồn chồn lo lắng, lòng đã không yên trên cả đoạn đường trở về, nếu sự thật là vậy thì cô...sẽ không biết đối mặt với chúng như thế nào đây.

Nguyên nhanh chóng mở cửa xe cung kính mời cô ra. Hạ Quyên Quyên xoa nhẹ cái bụng, ánh mắt không dấu nổi sự lo lắng.

"Ba con chắc sẽ không lừa dối mẹ con ta đâu phải không?"

...

Trần Dương Thần sang chánh một chân vắt lên nhau, trên tay là tờ báo tài chính, thỉnh thoảng lại nhấp miếng cà phê đang để bên cạnh kia.

- Thần..

Cô định gọi thì..

- Thần, em chuẩn bị xong đồ ăn rồi..

Một cô gái trẻ đẹp bước ra từ căn phòng bếp với chiếc váy trắng ngắn ngang đầu gối tựa thiên thần, khuôn mặt đẹp không góc chết, giọng nói thì ngọt ngào đầy mị hoặc.

Hạ Quyên Quyên chết lặng, không phải hẳn vốn ghét phụ nữ sao?

Trần Dương Thần định vội đứng lên thì thấy cô đang bắt thần đứng đó, sợ cô hiểu lầm bèn vội vã lên tiếng giải thích.

- Tiểu Quyên đừng hiểu lầm, cô ấy là Mỹ Tuyết, là con của người chủ kết nghĩa của anh, cô ấy từ nhỏ đã đi học nên mới về nước hôm nay đám ra chưa tìm được chỗ nghỉ ngơi nên anh cho cô ấy ở nhờ một hôm

...

Thực sự càng làm cô lo lắng nhiều hơn, những lời vừa rồi...có thật là chính miệng hắn nói ra không?

Không phải hẳn ghét nhất là phải giải thích cho người khác sao? Không phải hẳn ghét nhất là phụ nữ sao?

Mỹ Tuyết vui vẻ bắt tay cô, cười cười giọng ngọt ngào cất tiếng.

- Chào chị, em là Mỹ Tuyết, là vợ hôn thê của anh Thần.

- Cái gì! Vợ hôn thê?

Hạ Quyên Quyên hốt hoảng bật giọng. Trái tim ngay lúc này đây không ngừng đập mạnh, tự dằn lòng mình phải cố kìm nén.

Trần Dương Thần cười cười, rồi ôn tồn ôm vai cô nói.

- Em đừng chọc cô ấy nữa!

Hạ Quyên Quyên nén cơn giận nhìn hắn với ánh mắt hình dao găm.

Cô hoàn toàn bị thụ động trong hoàn cảnh này.

Mỹ Tuyết ồ ồ kéo tay hắn lại rồi cọ cọ cái đầu vào lồng ngực hắn.

- Anh Thần, đi ăn đi, người ta đói lắm rồi.

...

- Được rồi, tiểu Quyên mau đi thôi.

Hắn đẩy nhẹ cánh tay cô ta ra rồi nhanh nhẹn tiến đến cô âu yếm choàng lấy vai cô một cách tình tứ.

Nhìn ánh mắt nằng nằng là hắn biết nằng nằng nói mầu ghen tuông rồi nhưng lại cố nhịn, cô gái này thật không giống hàng ngày mà.

Cô chỉ mỉm cười cho qua chuyện, cô khẽ thở dài chắc chỉ là do cô quá đa nghi thôi. Nhưng mà còn chuyện đó thì sao...

Cô khẽ ngược lên chăm chăm nhìn hắn, ánh mắt hắn sâu thẳm không thấy đáy, ước gì cô có thể đọc thấu suy nghĩ của hắn thì tốt biết mấy...

Chuyện đó...chắc đề sau này rồi hỏi cũng được...điều cô lo lắng nhất bây giờ chính là...đứa con nhỏ này...mong mọi điều bình an tới nó...

Hạ Quyên Quyên mỉm cười xoa cái bụng nhỏ, Trần Dương Thần thấy vậy cũng liền bắt chước theo, khung cảnh bấy giờ như là cảnh một gia đình hạnh phúc khiến người khác nhìn vào phải bất giác mà ghen tị.

Mỹ Tuyết đứng từ xa ánh mắt căm phẫn nhìn Hạ Quyên Quyên, bờ môi mím chặt, tay cuộn thành nắm đấm không ngừng run lên, điều đó chứng tỏ á đang tức giận đến mức nào.

Rõ ràng á vẫn đang đứng ở đây mà sao hắn có thể âu yếm với một người phụ nữ khác như vậy chứ, cô ta thật đáng ghét và cả cái thai trong bụng cô ta nữa...

Khoé môi Mỹ Tuyết khẽ nhếch lên cười một cách ngạo nghễ.

Lại sắp có phim hay đề mà coi rồi

Cứ chờ mà xem

- Anh Thần, anh ăn cái này đi, cái này là do chính tay em nấu đó.

Mỹ Tuyết vươn người lên gấp cho hắn miếng thịt bò, Trần Dương Thần chỉ gật đầu rồi thôi. Hạ Quyên Quyên nãy giờ bắt mắt nhìn hành động của cô á đối với chồng mình mà bất lực chả làm được gì. Thật sự rất tức.

- Anh Thần cái này cũng ngon nè!

Cô ta ngọt ngào như đường cất giọng mê hoặc. Trần Dương Thần vẫn hiên ngang chưa bị khuất phục, quay sang gấp cho Hạ Quyên Quyên miếng ức gà thơm ngon.

- Tiểu Quyên, em mau ăn cái đi, đi chơi từ sáng tới giờ mệt rồi phải không?

- Thần..

- Anh Thần, anh xem kia chị ấy có tay chân mà, có thể tự gấp được mà. Anh xem người ta vì nấu đồ ăn cho anh mà phỏng hết tay rồi đây này.

Mỹ Tuyết dơ mười ngón tay lên, đúng là có bóng...một chút xiu ở ngón út...

Trần Dương Thần chỉ nheo mắt, tỏ ý không mấy quan tâm cho lắm.

Hạ Quyên Quyên nãy giờ đã rất chường tai gai mắt nhưng vẫn cố nhịn cho qua chuyện. Nếu cô tức giận sẽ hại đến đứa nhỏ trong bụng mất bởi thể chi có thể nhịn...nhịn...và nhịn...

- Thần, em no rồi, muốn lên phòng nghỉ.

- Tiểu Quyên, sao em ăn ít vậy, không sao nếu em mệt có thể lên nghỉ trước cũng được, anh sẽ lên cùng em.

- Thôi không cần, anh mau ăn đi.

Lòng nàng thực sự đang rất bức, rõ ràng là muốn hấn ở bên cạnh nhưng miệng lại nói dối, cảm giác khó chịu này là sao chứ?

Hạ Quyền Quyền bước nhanh lên cầu thang, gương mặt đột ngột tái mét nhưng vẫn cố cười. Trần Dương Thần phía sau bỗng gợn lên trên khoé môi một nụ cười mỉm

"Tiểu Quyền của anh cũng biết ghen rồi sao?"

....

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Súng Vợt!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

- Anh Thần, đêm nay em qua ngủ với anh được không? Em sợ ở một mình lắm.

Mỹ Tuyết ông ọo nắm lấy tay Trần Dương Thần, mỉm cười quyến rũ, bộ ngực lác qua lác đục đưa.

Trần Dương Thần chỉ lạnh lùng đẩy tay ả ra.

- Được rồi đừng nhõng nhẽo nữa, chị dâu em đang có thai đừng để cô ấy chịu đá kích.

- Anh Thần, anh thật quá đáng mà, người ta vì lo lắng cho anh mà từ Mi bay qua đây, anh không quan tâm người ta thì thôi hà có gì phải nạt nộ gì như thế chứ? Hức...hức...

- Cô ấy đang mang thai con của anh, đừng để anh nhắc lại lần thứ hai.

Trần Dương Thần tỏ ý nhắc nhở, ánh mắt đang không hài lòng.

- Anh Thần, anh vì cô ta mà to tiếng với em, anh thật quá đáng mà.

- Cảm miệng, đừng để anh phải nổi nóng.

- Anh...anh quá đáng, em sẽ méc ba cho mà xem...

Trần Dương Thần chỉ liếc một cái rồi tính bỏ đi thì vừa kịp Nguyên xuất hiện, hấn nhìn cô gái đang mít ướt kia rồi ngoảnh mặt bỏ đi.

- Lão đại, có chuyện rồi!

- Đợi tôi ở thư phòng.

- Vâng.

Ả ta tức giận lắm, ở đây mọi người hầu, thuộc hạ đều rất kính thường ả đâm ra tức tối lắm.

Ả nắm chặt váy tức tối bước lên phòng.

[Truyện chỉ được đăng trên Wattpad và Facebook chính chủ, vui lòng không edit dưới mọi hình thức, các bạn đang vi phạm luật bản quyền, hãy xin phép một tiếng]

Thư phòng.

Trần Dương Thần ánh mắt chìm ưng nhìn đồng hồ sơ đang nằm trên bàn.

- Lão đại tắt cả hồ sơ đều ở đây hết, bây giờ nên xử lí thế nào đây?

- Uống công tôi tin tưởng lão ta đã lâu, không ngờ lại "đem rắn cắn gà nhà" mà.

- VẬY...

Nguyên ngáp ngừng nhìn ánh mắt đang lạnh lùng kia, hấn có lẽ đã biết kết quả rồi.

- Giết!

- Vậy còn Mỹ Tuyết!

- Cô ta...tôi chỉ muốn dùng cô ta để làm tiểu Quyền ghen tí thôi, vậy là đủ rồi, cho cô ta đi theo bọn chúng luôn đi, bữa giờ thấy cô ta quá là chướng mắt rồi.

- Vâng, thuộc hạ hiểu rồi!

[...]

Trần Dương Thần cốt kết mở cửa, nhìn bóng lưng trần của người con gái đang nằm gọi cảm quyến rũ vô cùng, làm vật gì đó đang im lìm ngủ bỗng tỉnh giấc, căng cứng lên, hấn mỉm cười tiến lại, bàn tay chạm nhẹ vào cánh tay kia, thì thầm gọi.

- VỢ ƠI, NGỦ RỒI SÀO?

...

Hấn ngạc nhiên, đây đâu phải mùi nước hoa của Tiểu Quyền đâu.

Hấn đẩy mạnh cô ta ra, cầm súng chìa thẳng vào đầu cô ả.

- À?

Hấn hét lên.

- Anh Thần là em đây.

Cuối cùng thì cô ả kia cũng lên tiếng, bộ váy ngủ gọi cảm hờ hang hết chỗ nói càng làm tôn lên vẻ đẹp yêu kiều của Mỹ Tuyết.

- Tiểu Quyền đâu?

- Anh Thần đêm nay em nguyện dâng hiến cho anh.

- Ra ngoài!

- Anh Thần, em có chỗ nào không bằng cô ta chứ?

- Cảm ơn và ra ngoài ngay!

- Anh...hức...hức...

Mỹ Tuyết đau đớn nát lòng chạy nhanh ra ngoài, con người của Trần Dương Thần nổi đầy những vạch đỏ làm á cẳng hoảng sợ hơn, cây súng của hắn là không phân biệt phải trái, bất kể già hay trẻ đâu, tốt nhất nên tránh xa vẫn tốt hơn.

Ông quân gia thấy thế liền chạy vào, hấp tấp nói.

- Thưa ông chủ!

- Phu nhân đâu?

- Ban nãy phu nhân nói đi ngắm cảnh trên sân thượng.

Trần Dương Thần không nói lời nào chỉ nhanh chóng hành động, trong lòng bức bối khó tả.

Cái cô ngốc này, đúng là không biết giữ chồng mà.

Hạ Quyên Quyên hít một làn hơi dài cảm nhận khí trời trong lành khi về đêm, mái tóc dài xõa xuống bay phấp phới trong gió, gương mặt thanh tú chứa đựng đầy tâm sự.

Cô sợ khi biết sự thật, rồi chuyện này sẽ đi về đâu, có thật là anh ta chỉ lợi dụng cô để giết ba cô và đánh bại anh cô không?

Thật sự rất hoang mang, nếu ngày nào đó cô và hắn thật sự xa lìa nhau thì sao đây còn đứa trẻ này...

Còn chuyện Hạ Phong Diệp nói nữa, ba mẹ ruột của cô đang ở đâu, liệu họ có đang nhớ về cô không? Hay là đã quên mất có đứa con gái này rồi.

Tại sao họ lại bỏ rơi cô chứ? Tại sao lại không chịu nuôi cô hay là họ đã không còn tồn tại trên đời này rồi.

Rất rất nhiều điều mà cô muốn biết nhưng e là khó khăn.

Điều cô cần làm nhất là phải hỏi thẳng tên Trần Dương Thần kia, rốt cuộc là vì tình yêu hay tình dục...

...

Một bàn tay ấm khẽ vòng qua bụng cô, làn hơi ấm áp vô cùng quen thuộc phả vào gáy nàng.

- Làm gì mà ngẩn ngơ ra thế?

- Sao anh lại ở đây?

- Vạ đó, không lo giữ chồng là mất đấy!

- Không sao em có đủ điều kiện để lo cho con em mà, không có anh cũng chẳng sao!

- Sao lại không ở trong phòng?

- Ban nãy cô có hầu gái vào báo máy lạnh bị hư nên em ra đây hóng gió tí, có chuyện gì sao?

- Không có, chỉ là anh thấy nhớ em, xa em một tí là anh lại thấy lòng mình bất an rồi, sau này đứng đi đâu xa nữa nhé! Được không?

- Được.

Cô mỉm cười hôn trán hắn một cái. Hắn phần khích định lợi dụng hôn môi nàng nhưng lại nhanh chóng bị chặn lại.

- Em...có chuyện muốn hỏi anh... chuyện này vô cùng quan trọng...em muốn anh nói thật...đừng dấu diếm em điều gì nữa...

Trần Dương Thần tròn xoe mắt nhìn cô, ánh mắt của cô vô cùng nghiêm túc, chắc chắn là rất quan trọng rồi.

- Được, anh hứa sẽ nói thật, em hỏi đi!

...

Hạ Quyên Quyên chán chừ một hồi rồi cũng lên tiếng, chuyện này không thể dấu được nữa, cô cần phải biết.

- Có phải...anh đã biết hết mọi chuyện rồi phải không? Anh căn bản chỉ đang lợi dụng em...có đúng không?

- Đúng vậy!

Hắn thản nhiên thừa nhận ngay lập tức.

...

----- hết chap 34-----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Hạ Quyên Quyên chán chừ một hồi rồi cũng lên tiếng, chuyện này không thể dấu được nữa, cô cần phải biết.

- Có phải...anh đã biết hết mọi chuyện rồi phải không? Anh căn bản chỉ đang lợi dụng em...có đúng không?

- Đúng vậy!

Hắn thản nhiên thừa nhận ngay lập tức.

...

- Anh đã biết chuyện em giả mất trí nhớ, anh đã phát giác ra chuyện em và anh hai sẽ liên lạc với nhau, cả chuyện em sẽ lấy cấp hồ sơ mất nữa, tất cả anh đều nắm trong lòng bàn tay và điều khiển nó theo ý của anh, suy ra kẻ có lợi nhất trong vụ này không ai khác chính là Trần Dương Thần, và em...kẻ ngu ngốc chuyện bị lợi dụng lại trở thành con rối điều khiển giữa hai người.

- Tiểu Quyên, ngoài này gió thổi mạnh quá sẽ ảnh hưởng đến con đây, chúng ta mau vào nhà đi.

Hắn tìm mọi lí do cố ý né tránh như vậy càng làm cô tổn thương hơn, chứng tỏ điều cô nói hoàn toàn là sự thật.

- Có phải trước giờ anh chỉ lợi dụng em để như mỗi anh hai em và giết chết ba em phải không? Anh nói đi!

Hạ Quyên Quyên giờ đây đã không còn được bình tĩnh nữa, cô rất muốn biết người chung chăn gối với cô bấy lâu nay rốt cuộc là người như thế nào?

- Tiểu Quyên à, em bình tĩnh lại đi.

- Anh mau nói đi, đừng đầu em nữa có được không?

- Tiểu Quyên!

Trần Dương Thần bắt đầu mỉm lòng.

- Thần, em xin anh.

...

Ánh mắt cô tha thiết trong như lòng đại dương, hoà quyên từng đợt lệ dài càng làm đôi mắt bò câu này đẹp hơn, hắn nhìn cô một hồi lâu, cái nhìn chứa đựng bao nỗi xót xa, giọng nói trầm ấm vô cùng quen thuộc cất lên.

- Đúng vậy, tất cả anh đều biết hết. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh, đúng vậy, anh thừa nhận mình đã lợi dụng em, tập hồ sơ em lấy cấp cũng là giả, anh chỉ muốn thử lòng em, không ngờ...

...

Trái tim Hạ Quyên Quyên như muốn xé ra từng mảnh, xót đau vô cùng, hàng nước mắt này giờ vẫn có kiềm chế đành phải tuôn dài, lòng này đau muôn phần, ra vậy, chỉ là lợi dụng chứ làm gì có thể yêu nhau chứ, cô lại tự mình đa tình cho rằng hắn thật lòng yêu cô, giữ mạng sống của cô lại chỉ để như Hạ Phong Diệp sắp bày, đúng rồi hắn là một lão đại ngông cuồng cao cao thượng thượng mà, sao lại vì một kẻ bình thường như cô mà thật lòng chứ...

- Thật nực cười mà...lợi dụng tôi, tôi sinh ra chỉ là công cụ để các người lợi dụng trả thù lẫn nhau hay lắm...

- Tiểu Quyên, hãy bỏ qua những chuyện đó, nó đã là quá khứ rồi đừng quan tâm nó có được không?

- Anh có thấy mình nực cười không? Anh lợi dụng tôi, giết ba mẹ tôi, gián tiếp giết chết Long rồi lại dùng tôi đánh bại Hạ Phong Diệp, hay lắm, quá sức hoàn hảo, vậy mà tôi cứ nghĩ mãi nhưng mà nghĩ mãi vẫn không ra... giờ thì hiểu rồi...lí do anh giữ cái mạng này của tôi...

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook Thanh Hoài (chính chủ) vui lòng không edit, lấy cấp mạng đi bắt kì đâu cả, xin hãy tôn trọng lẫn nhau.]

- Tiểu Quyên, chuyện này không phải như em nghĩ đâu, anh thực sự...

- Anh im đi, anh định nói gì...yêu tôi sao? Tôi đã chán nghe những lời nói đó rồi.

- Tiểu Quyên, anh không biết nên giải thích như thế nào cho hợp lí nhưng tình cảm này đối với em là thật...

- Anh nghĩ sau bao nhiêu chuyện tôi còn tin tưởng anh sao? Anh nói đi tiếp theo anh sẽ giết ai, Hạ Phong Diệp hay Hạ Quyên Quyên tôi hay là đứa bé này...

Hắn chau mày lại tỏ vẻ khó chịu.

- Em có biết mình đang nói gì không?

- Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, tôi muốn ở một mình.

- Không được! Anh sẽ không đi đâu cả.

Trần Dương Thần biết cô sẽ nhất định tìm cách rời xa hắn, điều đó tất nhiên là không thể được, hắn không cho phép. Hắn biết mình lúc đầu đã lợi dụng cô nhưng tình yêu của hắn dành cho cô là thật, tại sao cô cứ nhất mực không chịu hiểu cơ chứ?

- Anh nhất quyết không đi phải không?

- Đúng vậy!

- Vậy thì để tôi đi. Chúc anh hạnh phúc bên cạnh người mới.

Hạ Quyên Quyên co chặt hàng chân mày, giọt nước mắt kia đi, cố gắng giữ bình tĩnh, lòng đau như cắt...

- Không được, anh không cho phép!

Trần Dương Thần nắm chặt cánh tay Hạ Quyên Quyên ôm chặt giữ nàng trong lòng mình.

- Mau buông tôi ra.

- Tại sao em lại không chịu hiểu chứ?

- Anh...đừng để tôi phải căm hận anh.

Ánh mắt hắn lên tia hận làm hắn giật mình, đây là lần đầu tiên hắn thấy ánh mắt đó của cô...và cũng là lần đầu tiên hắn thấy mình run sợ trước một người như vậy.

- Anh yêu em!

Cô cười lạnh một tiếng.

- Hừ...anh căn bản còn không biết ba chữ kia nghĩa là gì...buông ra...

Sau một hồi giằng co quyết liệt cuối cùng vì sợ cô bị đau nên hắn đành buông ra, hắn nghĩ từ từ cô cũng sẽ nguôi giận nếu làm cô tức giận thêm chỉ tỏ gây phiền, cũng không có ích lợi gì.

Hạ Quyên Quyên nhìn người con trai này lần cuối, gương mặt này, giọng nói này, và cả...tình cảm này mãi mãi không thuộc về cô...cô là cái thứ gì mà phải để một lão đại như hắn yêu thương, chiều chuộng mình chứ?

Trái tim này đau lắm, anh có biết không? Tôi thật là tự thấy mình nực cười mà...lúc đầu tiếp cận anh chỉ muốn giết chết anh để trả thù cho ba mẹ và em trai...vậy mà đã lỡ yêu anh từ khi nào không hay...

Anh đối xử với tôi tốt lắm, tôi đã ngỡ là thật...

Nhưng tất cả chỉ là lừa dối.

Tất cả nên kết thúc ở đây thì hơn.

Đã quá đủ rồi.

- Mình chia tay nhau từ đây...

- Không được, anh không cho phép.

Hắn đâm vào tường, cái cô ngốc này, sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ?

Hạ Quyền Quyền chạy nhanh xuống phía cầu thang mặc sức hắn đuổi theo phía sau.

- Anh còn đuổi theo tôi nữa, tôi sẽ từ từ cho anh xem, đằng nào cái mạng này anh cũng đâu cần nữa, phải không?

- Tiểu Quyền, anh...

- Tôi muốn yên tĩnh, xin anh đừng làm phiền nữa. Anh còn tiến thêm bước nữa là tôi nhảy xuống cho anh xem.

- Đứng, anh sẽ đứng ở đây, cho nên xin em đừng...

Hạ Quyền Quyền chớp cơ hội chạy nhanh xuống cầu thang...nhưng rồi...

- Đi chết đi, đồ tiện nhân.

- Á.....!

Một lực đẩy mạnh làm cô loạng choạng lăn xuống cái cầu thang, một giọng cười hả hê đứng trên nhìn xuống, nhìn vũng máu chảy dài từ phía chân cô, làm á càng sung sướng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Hạ Quyền Quyền nhanh chóng bước xuống cầu thang, nhưng đột ngột dừng lại. Bất gặp Mỹ Tuyết đang đứng đó ngang đường. Hạ Quyền Quyền hét lên.

- Tránh ra!

- Cô nghĩ mình là ai mà được anh Thần yêu chứ?

- Câm miệng và tránh ra, tôi không có thời gian để chơi với cô. Mau tránh ra.

Hạ Quyền Quyền không còn tâm trí để chơi với cô ta, nên nhanh chóng lịch vai, không thèm để ý đến cô à, tiếp tục bước xuống cầu thang.

"Khốn kiếp dám khinh tôi."

Mỹ Tuyết nhăn mày nhăn mặt, đôi môi đỏ chót khẽ cười lên vẻ gan tã. Á hét lớn.

- Đồ tiện nhân, đi chết đi.

Mỹ Tuyết đẩy mạnh Hạ Quyền Quyền, làm cô mất thăng bằng rồi lao đảo lăn xuống phía dưới cầu thang, bụng cô đập mạnh vào chân cầu, một dòng máu tươi chảy ra từ phía chân cô. Cô đau đớn ôm lấy bụng, bàn tay run rẩy đập vào vũng máu...Cô thờ hồn hèn cầu cứu...

- Á...đau...đau...quá...cứu...tôi...làm...on cứu con...tôi...

- Ha ha, không có đứa trẻ này thì coi như cô không còn giá trị lợi dụng gì, để xem anh Thần còn yêu thương cô nữa không?

- Làm ơn...cứu con tôi...tôi van xin cô...

- Ha ha tiện nhân, cô nghĩ tôi sẽ cứu cô sao, đi mà chết đi.

Nhịp thở của Hạ Quyền Quyền bắt đầu lạc nhịp, mồ hôi lấm tấm trên trán, bàn tay đầy máu run lẩy bẩy giờ lên để mong tìm kiếm sự giúp đỡ của người phụ nữ ác độc kia.

- Tôi đau quá...đau...

- Mặc kệ cô, anh Thần với tôi cũng coi như là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, yên tâm cô cứ chết đi, về phần anh ấy cứ để tôi lo.

Mỹ Tuyết hả hê nhìn dòng máu tươi chảy ngày một nhiều trên sàn, Hạ Quyền Quyền đau đớn ôm bụng, bên trong đau đớn làm cô càng khó thở hơn, mồ hôi hột chảy càng nhiều, tâm thức cũng bắt đầu mất dần. Cô mệt quá...sắp không chịu nổi rồi...

Con cô...đứng...xin đứng...

- Tiểu Quyền!

Trong ánh mắt lơ mơ của cô, một bóng hình con trai vô cùng quen thuộc, anh đẹp trai lắm...cũng ấm áp lắm...nhưng có lẽ chúng ta không nên gặp nhau...

Ước gì tôi được biến mất...ước gì hai ta chưa từng gặp nhau...

Tôi yêu anh...còn anh chỉ lợi dụng tôi..

Mẹ xin lỗi con...kiếp này hai ta... không có duyên rồi..

Tôi mệt rồi...ngủ đây...

....

Giọt nước mắt chảy dài trên khoé mắt, cô nhắm dần mắt, bên môi khẽ nở nụ cười...vô cùng hạnh phúc...

- Không, tiểu Quyền, mau tỉnh lại đi.

Nguyên vừa vận chạy đến, nghe tiếng hét của Hạ Quyền Quyền làm hắn phát hoảng mà chạy vô.

- Lão đại!

- Mau gọi xe cấp cứu cho tôi.

- Vâng.

Hắn thờ dốc, mồ hôi toát ướt đầm đau đớn ôm lấy cô, ánh mắt hắn lên tia giận dữ nhìn Mỹ Tuyết.

- Anh Thần không phải em làm đâu, là cô ấy tự té...hãy tin em..

- Cảm miệng, nhót cô ta lại cho tôi.

- Vâng.

Một tên thuộc hạ nhanh chóng ép cô à lại, Mỹ Tuyết vùng vẫy, hết mực van xin.

- Anh Thần hãy tin em, là cô ta, là cô ta tự té mà...em không có liên quan gì cả...anh Thần...

Giọng hét nghe chói tai dần dần biến mất trong quầng vắng.

Trần Dương Thần nắm chặt đôi tay nhỏ bé của cô đang dần lạnh ngắt đi.

- Tiểu Quyên sao em lại lạnh thế này, em nhất định không được có chuyện gì nghe không?

Cô mơ mơ hồ hồ đứng lặng im trong khoảng không gian mờ mịt, sương mù khói trắng ngầy một dày đặc, xa xa là một ngôi nhà nhỏ, cô thấy trong đó có ba, có mẹ và có cả Long, đứa em trai bé bỏng của cô, cô vui lắm, lâu lắm rồi mới được gặp họ, tính mở cửa đi vào thì đằng xa vang lên một tiếng gọi quen thuộc.

Nó quen lắm...rất quen...nhưng cô lại không thể biết được chủ nhân giọng nói đó là ai...bóng người đó xa xa, mờ ảo huyền diệu trong làn sương mù dày đặc kia, anh vẫy tay với tôi, nhưng tôi lại chẳng thể làm gì, vì trái tim tôi không cho phép mình phạm sai lầm lần nữa...

Xin lỗi..

....

Trần Dương Thần run rẩy, bàn tay lạnh ngắt đan xen vào nhau, mồ hôi không ngừng tuôn ra, lần đầu tiên hắn lại cảm thấy run sợ đến như vậy.

Nhìn phòng cấp cứu ánh đèn sáng, cánh cửa đóng kín đến ngột thở, hắn đã đợi ở đây 4 tiếng đồng hồ rồi, tại sao lại lâu đến như vậy chứ...hắn chỉ ước gì thời gian có thể quay trở lại...hắn sẽ không để chuyện này xảy ra...sẽ không..

- Lão đại, ngài đã chờ ở đây 4 tiếng rồi, cũng nên về nghỉ ngơi, mọi chuyện ở đây cứ để thuộc hạ lo.

Nguyên nhìn gương mặt xuống sắc của hắn cũng là lần đầu tiên thấy hắn có những biểu hiện như vậy.

- Tôi không sao, cô ấy còn chưa biết sống chết thế nào, sao tôi có thể nhón nhơ nghỉ ngơi chứ!

Nguyên chỉ gật đầu rồi lui về phía sau.

20 phút đồng hồ trôi qua, cửa phòng cấp cứu mở ra, hắn bật dậy lập tức xông thẳng đến vị bác sĩ vừa bước ra kia.

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

Vị bác sĩ kia chỉ lắc đầu, nhìn gương mặt người đàn ông nổi tiếng giết người không chớp mắt đang lo lắng cho một người phụ nữ, làm ông cũng thấy ngạc nhiên.

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức...

Câu nói vừa dứt, mọi thứ như sụp đổ, hắn ngã quỵ xuống đất, không thể nào, cô ấy... không thể nào...

---- hết chap 36----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Gã bác sĩ lắc đầu.

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức, do bệnh nhân xuất huyết quá nhiều cho nên...đứa bé đã không thể giữ nổi, mong gia đình đừng quá đau buồn, hiện tại tình trạng bệnh nhân cũng đang rất nguy kịch xin người nhà hãy giữ bình tĩnh.

Nói xong ông ta nhanh chóng đi trở vào phòng cấp cứu. Hắn nghe xong choáng váng mặt mày, đám thuộc hạ không dám nhìn thẳng đành phải quay mặt đi.

Trần Dương Thần gục xuống ghế, gương mặt thất thần, hắn nhắm chặt mắt vào, đôi tay không ngừng xoa xoa đầu.

Cả cuộc đời hắn chưa từng có cái cảm giác này, hắn thực sự rất sợ, rất sợ...

Con hắn...đứa bé mà hắn từng hằng mong ước...nó mất rồi..

Đúng...từ lúc đầu hắn chỉ muốn lợi dụng cô để trả thù cho ba mẹ hắn...lúc đầu ngay cả hắn cũng không hề nhận ra thứ tình cảm này...hắn chỉ thích sủng ái cô...chiều chuộng cô...hắn muốn cô toàn tâm toàn ý yêu hắn...hắn ghét nhất là sự phản bội, nhưng lại vì cô mà phá lệ một lần.

Hắn yêu cô...điều này là thật...nhưng hắn không biết phải bày tỏ làm sao...

Lòng hắn rối bời vô cùng.

Chỉ mong em bình an là đủ rồi.

...

Bóng tối lặng lẽ bao trùm căn phòng bệnh, người đàn ông mệt mỏi lặng ngắm người con gái đang ngủ say kia.

Gương mặt cô nhợt nhạt tưởng chừng như không còn một chút sinh khí gì cả.

Hắn đau lắm, nhưng có lẽ sẽ còn đau khổ hơn khi cô tỉnh dậy và sẽ hỏi "con cô đâu rồi..."

Hắn nên trả lời sao đây, hắn đau nhưng cô còn đau hơn.

Cạch.

Cánh cửa phòng mở ra.

Nguyên cùng với một bộ vest đen bước vào, gấp đầu thể hiện sự kính trọng.

- Lão đại.

- Chuyện gì nói đi, cô ấy không thích ồn ào.

Hắn khẽ vuốt ve gương mặt Hạ Quyền Quyền, ánh mắt hoàn toàn chìm đắm vào nàng.

- Mỹ Tuyết nên xử lý thế nào đây thưa lão đại.

Động tác điệu dàng bỗng ngừng lại, đôi mày khẽ chau lại, ánh mắt hằn lên những đường màu đỏ.

- Đưa cô ta trực tiếp đến gặp tôi. Tôi sẽ cho cô ta biết thế nào là sống không bằng chết.

- Vâng! Thuộc hạ đã hiểu, xin phép.

Nguyên gấp người rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Trần Dương Thần nhòm người đây, đôi môi khẽ chạm môi nàng rồi dừng đó một lúc lâu.

...

Cô thể em không biết, nhưng chúng ta đã từng gặp nhau từ rất lâu rồi...em có thể quên nhưng anh thì không...

Năm đó, khi anh vừa tròn 6 tuổi, tại đám tang của ba mẹ anh, một cô gái tựa thiên thần đến trước mặt anh, giọng nói như thiên thần đó làm anh mãi đến giờ vẫn không quên được.

- Sao anh lại khóc? Đã là đàn ông không nên khóc đâu hãy mạnh mẽ và đừng cảm lên.

- Em thì hiểu gì chứ...em có biết ba mẹ anh...hức...hức...

Bàn tay nhỏ đó khẽ vỗ vai anh, lặng lẽ ngồi xuống bậc thềm tâm sự với anh.

- Thôi đừng khóc nữa, anh đẹp trai vậy khóc xấu lắm có biết không?

Cô bé đó nở nụ cười toe toét trước mặt anh, anh đã say đắm ngay từ phút ấy, chỉ mong có thể gặp lại em.

- Em có phải trải qua chuyện như anh đâu mà biết? Bây giờ anh mở cõi cha mẹ rồi, sẽ không còn người thân nữa, sẽ không còn ai ở bên anh nữa, anh sẽ cô đơn chết mất thôi.

Cô bé đó lần lần một hồi rồi trả lời.

- Thôi thì em đánh gả tằm thân này cho anh nhé, mai mốt sẽ an ủi anh tiếp, ngày nào cũng vậy.

- Ủi, thân em ai thèm lấy chứ...có cho anh cũng không nhận.

- Anh...quá đáng lắm luôn á.

Em đột ngột hét toáng làm anh giật mình, khi đó anh chỉ muốn trêu chọc em một xíu thôi, ai dè làm em giận đến như vậy.

- Thôi, anh đùa đấy, em nói phải giữ lời đấy nhé.

- Lời gì thế?

- Thì sau này sẽ kết hôn với anh, ngày ngày an ủi anh...

- Nhưng anh bảo có cho anh cũng không thèm lấy mà.

- Đúng vậy nhưng mà anh không thích cho không, anh chỉ thích đi chinh phục thôi. Đợi anh lớn nhé.

- Lớn đi rồi tính tiếp.

- Ranh con lâu cá, thế em tên gì?

- Hạ Quyền Quyền!

- Anh là Trần Dương Thần, sau này hai ta sẽ còn gặp lại, chờ anh rước em về nhé.

Tạm biệt em.

[...]

20 năm sau.

Khoảng thời gian dài đủ để anh vực dậy mọi thứ, anh trở thành một lão đại mà khiến ai cũng phải khiếp sợ, anh luôn tìm kiếm em, cho đến một hôm.

Công ty L.A.

Trụ sở tập đoàn của anh trong chuỗi những tập đoàn lớn trải dài từ khắp nơi trên thế giới.

- Thưa boss, đây là Hạ Quyền Quyền sẽ là thư kí mới của ngài.

- Tôi tên là Hạ Quyền Quyền, sẽ là thư kí của boss, mong boss chiếu cố tôi. Tôi sẽ cố gắng hết mình.

Lúc đó em không biết đâu, cái cảm giác đó đâu, thực sự...

Tôi đã chờ em rất lâu rồi..

Nỗi nhớ nhưng ấy giờ đã nhẹ được phần nào.

....

Đêm đó tôi cố tình tạo ra một bữa tiệc để chào đón em, nhưng cái mục đích lớn nhất đó là... "ăn thịt em".

- Cho cô ấy uống cái này.

- Thưa sếp, thuốc này là...

Gã nhân viên ngập ngừng hỏi.

- Có tin tôi cho anh nghỉ việc không?

- Xin lỗi, tôi hiểu rồi, xin anh lượng thứ cho tôi lần này.

Tên nhân viên đó biết mình đã nhiều chuyện nên đã nhanh chóng tẩu thoát, hoàn thành đại sự mà tên "đại boss" kia giao phó.

Trần Dương Thần khẽ nhếch môi cười gian xảo.

Thuốc...kích...dục...

---- hết chap 37----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

- Cho cô ấy uống rồi đưa lên phòng tôi.

- Vâng, rõ thưa sếp.

Đồng hồ điểm 12h, cửa phòng mở ra, Hạ Quyên Quyên lao đảo bước về phía chiếc giường trắng kia, miệng thì cứ mãi than nóng.

- Nóng quá...nước...nóng...

Trần Dương Thần bước ra từ phòng tắm, hương thơm của sữa tắm vang khắp phòng, đám bọt nước bám trên cơ thể sần chần kia, hắn nhếch môi cười nhìn nữ nhân đang loạng choạng vì thuốc kích dục kia.

- Có cần tôi giúp một tay không?

Hắn mạnh mẽ giữ cô vào lòng mình, âu yếm nói.

- Boss, tôi nóng quá, cả cơ thể đều nóng.

- Vậy để tôi giúp em đỡ nóng nhé bé con.

Hắn gian manh nhìn con thỏ non trắng muốt mập mạp kia đang tự dâng mình kia cho loài sói hung ác đang đói khát thèm thường muốn nếm thử vị thịt kia.

- Boss.

Chưa để Hạ Quyên Quyên nói dứt câu, Trần Dương Thần đã hung hăng nhấc bổng cô lên ném thẳng lên phía giường, đôi chân dài thon gọn lộ một màu trắng nõn nà.

- Anh định làm gì vậy?

Cô mơ màng hỏi, cô lấy lại ý thức nhưng không được, ban nãy vì vui quá nên đã quá chén, đắm ra giờ say khướt.

Hắn nhừ từ trên xuống dưới một lần, dừng ngay cặp đùi thon dài kia, đôi tay biến thái bắt đầu rình mò. Hạ Quyên Quyên hoảng sợ rụt chân lại.

- Boss, anh đang làm gì vậy! Đây là phòng tôi đó, dù anh có là sếp tôi đi chăng nữa thì...

Con ma men làm gương mặt cô nàng trở nên quyến rũ hơn, đỏ đỏ lại hồng hồng, ngọt ngào khó cưỡng.

- Thì sao?

- Tôi muốn anh ra khỏi đây!

- Xin lỗi có lẽ điều đó, tôi không làm được rồi.

- Anh...

- Đêm nay hãy để tôi phục vụ em.

- Á! Không được.

- Im lặng nào bảo bối, vì em mà tôi phải dâng hiến tâm thân "trong trắng" giữ suốt mấy mươi năm đây này, em nên tự hào vì nó.

- Không được, cái đồ đáng ghét này.

Trần Dương Thần nhanh chóng ngậm lấy đôi môi mọng, cắn nát nó, chiếc lưỡi điêu luyện nhanh chóng treu ghẹo, chơi đùa trong khoang miệng cô, bàn tay không yên phận bắt đầu mò mẫm khám phá.

- Á!

Hạ Quyên Quyên khẽ rên lên tiếng yếu điệu.

- Đêm nay sẽ là một đêm ngọt ngào của chúng ta, em thích không?

Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook chính chủ Thanh Hoài, vui lòng không edit hay chuyển Ver, ăn cắp dưới mọi hình thức, kể cả ghi nguồn, tất cả lí do đều không chấp nhận.

Hạ Quyên Quyên cảm thấy nhịp thở bắt đầu mạnh. Bàn tay hắn ranh mãnh đang chạm vào nơi kín đáo của cô, làm cô càng xấu hổ, gương mặt ửng hồng như trái gấc. Cô như muốn bùng nổ.

- Đừng đụng vào chỗ đó.

- Xem này, không ngờ mới chỉ chạm nhẹ chút xíu mà nơi này của em đã ẩm ướt đến như vậy rồi, em thật là nhạy cảm quá đấy.

Hắn ranh mãnh treu đùa.

- Anh dám treu tôi, đồ sói già gian manh.

- Là em tự dâng mình, đã là sói thì tất yếu sẽ thèm thịt, mà con thỏ này hết sức là vừa mắt, lại trắng trẻo mập mạp, em nói xem con sói già này liệu không ăn có coi là bị ngu xuẩn không?

- Nóng quá...

- Vậy nên để tôi giúp em bớt nóng hơn nhé.

Thế là quá trình sói ăn thịt thỏ non bắt đầu.

[...]

Tiếng chuông điện thoại

Trần Dương Thần bình tĩnh, nhìn người con gái đang trần truồng nằm bên cạnh kia ngủ ngon lành cảnh đảo, hần chỉ mỉm cười, không uống công lần đầu của hần trao cô.

Hần vội tay lấy chiếc điện thoại trên bàn kia, một dây số quen thuộc hiện lên.

Hần nhấc máy.

- Có chuyện gì sao?

- Lão đại, đã tìm được kẻ sát nhân đã hạ sát ba mẹ ngài.

- Nói đi.

- Tên Long mà đã ăn cắp thông tin mật của tổ chức chúng ta chính là con của bọn họ, bọn họ cũng chính là cha mẹ nuôi của Hạ Quyên Quyên, hình như điều này cô ấy không hề biết, ngoài ra còn có một người anh trai tên là Hạ Phong Diệp, nghe nói đang mở công ty ma.

- Công ty ma sao?

- Vâng! Hình như hần cũng là một tay lão luyện trên thương trường.

- Được rồi, ngày mai tôi muốn nghe được tin tốt.

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

Nguyên lưỡng lự một hồi, tính nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi.

- Còn chuyện gì nữa sao?

- Thuộc hạ chỉ nghĩ nếu Hạ Quyên Quyên biết lão đại giết ba mẹ cô ấy ắt sẽ...hạ ngài...

- Tôi đủ sức để chờ cô ấy tha thứ, thời gian qua cô ấy sẽ hiểu thôi.

- Vâng. Thuộc hạ đã quá nhiều chuyện rồi.

- Được rồi, mau hành động đi.

- Rõ!

[...]

Trần Dương Thần ném chiếc điện thoại xuống ghế sofa, rồi tiến lại phía giường ngủ.

- Uhm.

Hạ Quyên Quyên khẽ rên lên một tiếng. Mối nàng bị hần khoá chặt lại.

- Uhm...ư...ư...

- Anh lại muốn em rồi, cô gái à!

Hần mỉm cười nhìn vật căng cứng phía dưới kia, rồi động mạnh vào hoa huyết nàng làm nàng đau đớn thét lớn, men say trong người càng làm họ hưng phấn hơn.

- Đau quá...đồ khốn...

Hạ Quyên Quyên hét toáng lên.

Trần Dương Thần bàn tay to lớn nắm chặt vào hai cặp mông căng tròn của cô di chuyển vào trong một cách nhẹ nhàng hơn, làm nơi ấy của cô ngày một co thắt lại, bao trùm lấy vật nam tính kia.

Hần bắt đầu thờ gấp, động càng mạnh hơn, cứ đâm rồi lại đâm cho đến khi chạm đến đáy, làm nàng càng cảm thấy toàn thân tê dại hơn. Nàng khẽ rên ri lên tiếng yêu kiều.

- U'...ư...a...đau...

- Thích không bảo bối.

- Thích...mà đau quá...

Dù gì đây cũng là lần đầu của cô, không đau mới lạ.

Nhiệt độ trong phòng nóng bất thường, thân thể người con gái và người con trai trần truồng quấn quýt lấy nhau mãi không rời, cứ thế cho đến sáng.

[...]

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Anh biết mình đã lợi dụng em nhưng anh biết lỗi rồi, Trần Dương Thần này cứ nghĩ sẽ nắm trọn được mọi chuyện trong lòng bàn tay...

[...]

Căn phòng lạnh lẽo, ánh sáng len lỏi vào từng góc, mập mờ yếu ớt, Trần Dương Thần lãnh đạm gác chân lên đùi, ánh mắt sắc lém nhìn người phụ nữ đang nằm vật vạ dưới sàn. À ta rũ rượi như một con rắn.

Nơi này không chỗ nào khác chính là tập đoàn L.A, công ty con của Trần Dương Thần trong chuỗi những tập đoàn trải dài trên thế giới.

Mật đạo này được thiết kế với những tầng khác nhau, mỗi tầng là một cánh cửa dẫn tới thế giới "địa ngục". Vô cùng đáng sợ với "một đi không trở lại" đã vào rồi thì khó lòng mà ra.

- Đợi nước cho cô ta tỉnh.

Nguyên ra lệnh cho đám thù hạ. Mỹ Tuyết yếu ớt nằm ịu xù trên mặt sàn đá, à đã bị nhốt ở đây 3 ngày 3 đêm rồi, không được ăn uống gì cả đâm ra cơ thể không còn sức sống, gương mặt trắng bệch như xác sống vậy.

Một tên áo đen nhanh chóng đem xô nước đến hung hăng tạt thẳng vào mặt cô ta, làm cô ta đang say giấc bỗng giật mình tỉnh lại, đầu tóc rũ rượi, lớp trang điểm đã trôi gần hết, nhìn gương mặt mộc của à mà buồn nôn hết chỗ nói.

À ta thấy Trần Dương Thần đang chăm chăm nhìn à, à mới hốt hoảng lết tới bám vào quần hắn, thất thanh kêu la, giọng vô cùng oan ức.

- Anh Thần là em sai rồi, em không cố ý đẩy chị ấy đâu, anh tha cho em đi.

Nguyên chương mắt lệnh cho đám thủ hạ lôi cô ta ra.

- Nói đi, mục đích cô tiếp cận tôi.

- Anh Thần anh nói gì vậy?

- Còn đeo miệng?

- Em thật lòng thật dạ để yêu anh mà, anh nỡ lòng nào hoài nghi em sao?

- Câm miệng lại!

- Anh Thần, anh sao vậy chứ? Sao anh lại vì một người đàn bà xa lạ mà hất húi em chứ? Ba em là huynh đệ kết nghĩa với ba anh mà...anh không nhớ ngày xưa chúng ta chơi thân với nhau như thế nào sao?

Giọng Mỹ Tuyết ngọt như mía đường, à mỉm cười nhìn ánh mắt Trần Dương Thần đang xiêu lòng kia, à nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

- Hừm vậy sao?

- Đúng vậy...còn nữa...

Trần Dương Thần cười lạnh làm à phát run, ngừng lại một chút, vẫn không dám cất tiếng.

- Đưa cho cô ta xem.

À hoảng sợ, rút cuộc hắn muốn cho à xem cái gì?

Một màn hình phẳng hiện lên trước mặt à, à run rẩy, đôi môi cắn chặt vào nhau, tay nắm mạnh xuống mặt đất.

- Lâm Mỹ Tuyết, con của ông trùm buôn lậu ma túy Nghiêm Mặc Huy, từ nhỏ vốn được đào tạo thành một sát thủ chuyên nghiệp, từng ám sát thành công những kẻ làm việc cho chính phủ, và mục đích cô đến đây, hắn cô hiểu rõ hơn ai hết.

Hắn lườm à, ánh mắt vô cùng sắc lẹm làm à phát hoảng, miệng hét lên cười.

- Ha ha ha...thì ra anh biết hết rồi...vậy mà anh vẫn giữ tôi ở bên cạnh...

- Câm miệng, mau khai hết đi.

- Hừ...tôi cứ tưởng anh sẽ thích tôi nhưng không ngờ mình đã quá tự tin rồi.

À chau mày nhìn hắn, giọng nói vô cùng dè dặt.

- Hừm...Có phải cái chết của ba mẹ lão đại có liên quan đến cha con cô đúng không?

- Ha ha ha...Trần Dương Thần ời là Trần Dương Thần, ba tôi là chú của anh đấy...anh nỡ giết sao? Đúng vậy, chính ba tôi đã sai ba cô ta giết ba mẹ anh đấy...nhưng cái không ngờ nhất cứ tưởng ông ta chết ba tôi sẽ lên nắm quyền không ngờ... không ngờ con ông ta còn giỏi hơn ông ta nữa...ha ha ha...

Đúng là mình tính không bằng trời tính mà.

- Chỉ tiếc là cô đã sai rồi.

- Sao cơ?

Hắn cười lạnh. À hốt hoảng.

- Con cáo già đó sắp lộ lưới rồi.

- Đồ khốn, anh đã nhận ra tôi ngay từ đầu, dùng tôi để làm ba tôi sa lưới...hay là Trần Dương Thần nổi tiếng là lão đại không có nhân tính vậy mà chỉ biết lợi dụng phụ nữ nếu tin này đồn ra ngoài thì sao?

- Cô nghĩ mình còn có cơ hội để nói hay sao?

- Khốn kiếp, ba tôi sẽ đến cứu tôi nhanh thôi.

- Chỉ e là mạng lão ta còn khó giữ.

- Đồ khốn, đồ dè dặt.

À hét toáng lên, định đứng dậy cướp lấy súng bắn Trần Dương Thần nhưng vô dụng. Nguyên đá một cước làm à lăn nhào ra mặt đất.

Trần Dương Thần đứng lên, cười nhạt nhẽo, giọng trầm lạnh cắt.

- Các anh em, đêm nay cơ thể cô ta là của các chú đấy. Nhớ! Khiến cô ta sống không bằng chết.

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu, xin lão đại yên tâm.

Đám thủ hạ đồng thanh tuân mệnh, nói xong hắn nhanh chóng bước ra ngoài, mặc sức những tiếng kêu la thất thanh vang vọng khắp mặt đạo.

Cường hiếp tập thể như vậy, chắc à thích lắm?

Dám khiến con tôi chết, tôi sẽ khiến cho kẻ đó phải sống không ra sống mà chết cũng không chết được, cả đời bị dày vò.

- Á! Khốn kiếp! Trần Dương Thần!

Giọng hét lạnh sống lưng vang ra từ mặt đạo, đám thủ hạ sung sướng khi được thưởng thức một nữ nhân nhan sắc tuyệt nữ như vậy, chắc hẳn rất kích thích.

...

[...]

Ánh trắng xuyên vào tấm rèm cửa, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ngắm cảnh vật qua tấm cửa kính kia.

- Lão đại tên cáo già đó nên xử thế nào đây?

- Đừng vội, dù gì ông ta cũng từng giúp ba tôi đạt được cái chức lão đại này chúng tôi hắn cũng ghê gớm không kém gì, sống được đến giờ này chắc hẳn cũng thủ đoạn lắm đấy, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

- Vâng, là thuộc hạ đã khinh xuất.

- Dụ hấn sa lưới.
- Chẳng lẽ, ngài định...
- Đùng vậy, không phải ta đang giam giữ con gái rượu của hấn sao.
- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.
- Được rồi, cậu cả ngày cũng mệt rồi nên về nghỉ ngơi đi.
- Vâng!

Nguyên nhẹ nhàng bước ra ngoài, giờ đây trong phòng chỉ còn mỗi hấn, đôi môi hấn khẽ nhếch lên cười về tà mị.

- Cũng nên kết thúc rồi! Ông chú à!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

1 tuần sau.

[...]

Trần Dương Thần sau khi họp xong ở tập đoàn đã tức tốc chạy về nhà liền, hấn không thể chờ đợi thêm một giây phút nào nữa, bởi vì...Hạ Quyên Quyên đã tỉnh lại...vợ hấn đã tỉnh lại...Hấn vui mừng khôn xiết, nghe bác sĩ báo sẽ rất lâu cô mới tỉnh lại, làm hấn ta nào lòng vô cùng, không ngờ kì tích đã xuất hiện.

Xe vừa tấp đến cổng, hấn lập tức ra lệnh cho dừng lại rồi nhanh chóng chạy thẳng vào trong nhà.

Không thể để lỡ mất một giây phút nào nữa.

- Tiểu Quyên!

Hấn hét lớn, mở mạnh cánh cửa ra. Đập vào mắt hấn là một người con gái với mái tóc đen dài, cô ngồi thẫn thờ trên giường. Phái mắt vài giây hấn mới định thần lại được những điều đang diễn ra, điều này là thật ư?

Hạ Quyên Quyên đã thực sự tỉnh lại!

Hạ Quyên Quyên u sầu ngồi lặng lẽ nhìn khung cảnh ngoài trời kia, gió trời hiu hiu làm mái tóc cô bay phấp phới, gương mặt tiêu tụy như không còn sự sống, hàng nước mắt chảy dài, càng làm vẻ đau đớn trong cô thấm đậm, rõ nét hơn.

- Tiểu Quyên, on trời là em đã tỉnh lại. Cảm ơn trời vì đã tỉnh lại, cảm ơn em

Hấn vui vẻ đến bên, vòng tay qua eo nàng, nũng nịu nói. Hấn vui lắm, thật sự rất vui, cảm xúc hạnh phúc của một gia đình là đây sao?

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook chính chủ Thanh Hoài. Vui lòng không edit hay chuyển Ver dưới mọi hình thức. Xin hãy tôn trọng chất xám của tôi.]

Cô vẫn im lặng. Làn hơi ấm áp truyền vào da cô, làm cô hơi run rẩy, đẩy mạnh bàn tay hấn ra.

- Tôi muốn ở một mình. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

- Không được.

Hấn hét lên, nhìn đôi mắt sưng húp lên của Hạ Quyên Quyên, làm Trần Dương Thần càng lo lắng hơn, lo ngại về một điều không hay sẽ diễn ra.

- Con tôi đã chết rồi đó, anh đã hài lòng chưa?

- Tiểu Quyên, sự việc đó là ngoài ý muốn, anh thật lòng cũng không muốn nó xảy ra.

Hấn giữ chặt hai bà vai cô, giọt nước mắt khẽ động rơi xuống bàn tay hấn.

- Anh im đi, chữ thật lòng của anh tôi có thể tin tưởng nổi không?

- Tiểu Quyên, em bình tĩnh lại có được không?

- Bình tĩnh ư? Hừ! Con tôi chết, người tôi luôn ấp ôm mỗi ngày đều lừa dối, lợi dụng tôi, anh nghĩ tôi có thể bình tĩnh lại được sao?

- Là anh không tốt khi đã lợi dụng em, nhưng xin em đừng nói những lời đó với anh có được không?

- Anh nghĩ mình còn đủ tư cách để cầu xin tôi ư? Đứa bé chết rồi, lòng tôi cũng đang dần chết theo nó đấy, anh có biết không? Chỗ này đau lắm, cái hạnh phúc khi được làm mẹ của tôi đã bị anh và á hồ ly tinh kia vùi dập hết rồi, tất cả đã hết rồi... không còn gì nữa, ba mẹ... em trai...và cả đứa bé nữa....tất cả đều đã bỏ tôi mà ra đi hết rồi...

Hạ Quyên Quyên gục xuống, đôi mắt vô hồn lao đảo xung quanh, miệng thì cứ lảm bảm trống vắng thương vô cùng, hai đôi mắt to tròn giờ lại thay bằng cặp mắt sưng húp lên, cô khóc rất nhiều, rất nhiều... không còn gì đau đớn hơn khi tỉnh dậy...mọi chuyện đã vượt tầm kiểm soát...đằng lòng cho cái câu "đứa bé đã không còn, xin phu nhân đừng quá đau buồn, đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn"

Thật nực cười, khen cho "sự cố ngoài ý muốn..."

Cô bắt đầu có những biểu hiện lạ làm hấn vô cùng đau đầu, hấn khuy người xuống, hai vòng tay to lớn bao trọn cả thân xác bé nhỏ của nàng, cảm nhận hơi ấm, cảm nhận nhịp tim đang đập rất nhanh khi hai thân xác chạm nhau.

- Tiểu Quyên, em đừng buồn nữa, mắt đứa này chúng ta sẽ lại có đứa khác hà có gì em phải tự dằn vặt bản thân như thế này chứ?

Giọng Trần Dương Thần nhẹ nhàng như sóng vỗ, trầm ấm lại truyền cảm, hấn lần lần một hồi rồi nói tiếp.

- Vực có muốn đi đâu chơi không? Hôm nay anh dành nguyên ngày cho vợ nhé. Chịu không?

- Buông ra! Tôi muốn ở một mình. Chỉ một mình thôi...làm ơn...để tôi yên tĩnh...làm ơn...xin anh...

Trần Dương Thần trù mày xuống, hấn thờ dài, rồi đứng dậy. Từ khi cô hôn mê đến giờ, đêm nào hấn cũng thức đêm để canh cô ngủ, đi làm thì đi muộn về sớm, có khi dành cả ngày để ở nhà ngắm cô ngủ, lần đầu tiên hấn vì một người phụ nữ mà phải đau đầu thế này, một Trần Dương Thần cao ngạo, tự tin, không vương bận điều gì đi đâu rồi...

- Được rồi, nếu em muốn ở một mình thì anh cũng không ép buộc nữa...anh sẽ quay lại với em sớm thôi...ngủ một giấc cho khỏe...đừng nghĩ ngợi nữa.

Giọng hấn trầm ấm lại pha chút đượm buồn, hấn rầu rĩ bước ra, trước khi đóng cửa, còn lo lắng nhìn cô một lâu rồi mới dám rời đi.

Chương 41

Hạ nhân ra ra vào vào tấp nập, Trần Dương Thần đang chuẩn bị mở tiệc ăn mừng vì vợ hắn đã tỉnh lại, mọi công tác đều phải đầu ra đó một cách hoàn hảo.

Daniel cười cười ngồi cầm tách trà, thỉnh thoảng hớp một miếng trông điệu nghệ vô cùng.

Trái lại Trần Dương Thần lại đang nhìn hắn với ánh mắt thiếu kiên nhẫn, gương mặt lạnh lùng như mọi ngày, chỉ có khi ở cùng vợ hắn hắn mới trở nên "trẻ con" thôi.

- Tiểu Quyên từ khi tỉnh dậy không chịu nhìn mặt tôi nữa là sao?

Hắn găm giữ hỏi, nhìn gương mặt Daniel làm hắn thấy nhột nhèo vô cùng.

- Haizzz, do cô ấy bị mất đứa con cộng với việc cậu lừa dối, lợi dụng cô ấy như thế, cậu nghĩ xem, cô ấy sẽ nhanh chóng tha thứ cho cậu sao?

- Nếu tôi là cô ấy tôi sẽ tha thứ cho mình, bởi vì tôi thấy mấy chuyện đó khá là nhỏ nhặt.

Trần Dương Thần tỉnh bơ thốt ra từng chữ, làm vị bác sĩ kia cạn ngôn, dơ họng chẳng biết nên nói gì.

- Trần Dương Thần ơi là Trần Dương Thần, cậu phải tự đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy chứ, một người mẹ mất con, lại bị người mình yêu thương bấy lâu lợi dụng, cậu có nghĩ cô ấy đủ kiên nhẫn để nhìn cậu dù một giây hay không? Cô ấy không làm việc gì đại dột đã là may mắn lắm rồi.

- Vậy giờ phải làm sao? Không thể để tiểu Quyên cứ suốt ngày rầu vậy được.

- Cái căn bản là cô ấy đang sốc vì chuyện đứa con, cậu nên đối xử tốt với cô ấy một chút, rồi khuyên nhủ cô ấy nên phấn chấn hơn, thứ cô ấy cần là tình cảm chân thật, thật lòng của cậu, cậu hiểu không?

Trần Dương Thần khẽ chau mày, ánh mắt có phần hơi khó hiểu, phụ nữ đúng là phức tạp thật.

- Tôi hiểu rồi!

- Cậu hiểu vậy là tốt.

Daniel thờ một hơi rồi dài, không biết tên lão đại này đã thức sự hiểu hết chưa nữa, nhìn mặt thần thờ kia là biết, đang còn lạc trôi đâu đó rồi.

Cốc Cốc.

Tiếng gõ cửa phát ra từ bên ngoài, Trần Dương Thần đang bận lo toan suy nghĩ bèn nheo mày.

Daniel đặt nhẹ tách cà phê xuống, ánh mắt dần chuyển hướng ra cánh cửa.

- Vào đi!

Giọng hắn vang vọng ra. Cánh cửa dần mở ra. Một gã đàn ông cao to bước vào.

- Lão đại.

Nguyên theo lễ gặp đầu chào hắn.

- Đã điều tra được nguyên nhân chưa?

- Rồi.

Nguyên e dè, định nói nhưng lại thôi quay sang nhìn Daniel. Trần Dương Thần dường như hiểu ý đành lên tiếng.

- Daniel là bạn thân của tôi có gì cậu cứ nói thẳng đi. Tôi tin cậu ấy.

Daniel chỉ nhếch môi cười, hắn sống cũng gần 30 năm rồi, lần đầu tiên nghe thấy Trần lão đại nói được câu nghe mát lòng mát dạ ghê.

- Vâng!

- Nói đi. Điều tra được những gì rồi.

- Quả thực như lão đại đoán, chuyện của phu nhân có một tay Hạ Phong Diệp nhúng vào.

Một nụ cười lạnh nở trên môi Trần Dương Thần.

- Chẳng lẽ một bộ hồ sơ chưa làm hắn tỉnh ra, đúng là quá u mê rồi.

Hắn lắc đầu, nụ cười sâu càng lúc càng bí hiểm hơn.

- Lão đại, chuyện đó đã làm công ty hắn thua lỗ nặng nề, chắc hắn trả thù chúng ta bằng việc này. Xin lão đại cho thuộc hạ một cách xử lý triệt để.

Daniel nghe loáng thoáng này giờ cũng hiểu được đôi chút chuyện bèn lên tiếng góp vui. Người đàn ông này gần 30 mà tính cách thì cứ như đứa trẻ mãi không chịu trưởng thành, thế nên đến giờ vẫn chưa tìm thấy được bóng hồng của đời mình, nhìn Trần Dương Thần hạnh phúc bên vợ mà lòng hắn cũng thấy GATO.

- Hạ Phong Diệp sao?

Ánh mắt chìm ưng khẽ chuyển hướng.

- Cậu biết hắn ta sao?

- Biết chứ sao không biết, hắn nổi tiếng là người thành đạt khi mới ở độ tuổi hai mươi, còn nổi tiếng là trăng hoa nữa, mới mấy tháng trước còn dẫn một cô gái đến phá thai, nghe loáng thoáng đâu đó thì hình như cô ta là con gái bộ trưởng thì phải, nhìn cũng tầm 18-20 mươi thôi...

Daniel thờ dài, sao giới trẻ ngày nay thật kỳ quặc, chơi xong lại bỏ, sao lại không có trách nhiệm với con gái người ta như thế chứ?

- Hừ! Nói vào trọng tâm!

Trần Dương Thần chìa ánh mắt sắc nhọn nhìn Daniel, hắn không đủ kiên nhẫn để ngồi nghe ba cái chuyện tầm phào này.

- Ấy...này giờ đùa chút thôi mà...đừng nóng

Daniel biết mình vừa chọc vào dòng nham thạch nên tự động rút, trở về trạng thái nghiêm túc, có chút...sợ hãi...ai mà dám đùa với Trần Dương Thần máu lạnh chứ?

- Hạ Phong Diệp rất thích chơi chứng khoán, hãy chớp lấy điểm yếu này của hắn, biết đâu...

- Chứng khoán sao? Hừm...! Lại có kịch hay để xem rồi.

Trần Dương Thần nhếch môi về gian tà, ắt hẳn những con người đang hiện diện trong căn phòng này đều biết hắn đang có mưu kế gì. Đứng là Trần Dương Thần, chỉ mới gợi ý như vậy thôi đã tự hiểu ra rồi. Quả thực bá phúc.

- Nguyên, cậu biết nên hành động như thế nào rồi chứ?

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

- Được rồi cậu mau thực hiện đi, tôi sẽ đợi một kết quả khiến tôi hết sức hài lòng đến từ cậu.

- Lão đại, thuộc hạ còn một chuyện nữa cần bẩm báo!

- Chuyện gì?

Chuyện gì mà khiến cánh tay phải của Trần Dương Thần lo lắng đến như vậy, hắn thực sự cũng đang muốn biết?

- Mỹ Tuyết...đã bỏ trốn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

- Mỹ Tuyết...đã trốn thoát rồi!

- Đứng là sát thủ, không hổ danh là con gái cưng của ông chủ tôi.

- Thuộc hạ e là...

- Hừm, để xem cô ta giờ trở về, một tuần không ăn không uống, bị cường hiếp tập thể đến chết đi sống lại đến như vậy mà vẫn có thể sống sót mà bỏ trốn, đúng là một người phụ nữ đáng để khám phục.

Daniel tiếp lời.

- Các người đã từng nghe câu "thà con giun bắt con cá chưa" mà con cá này không những to béo mà còn rất nhiều giá trị nữa.

- Ha ha ha đúng là thâm thúy!

Daniel phá lên cười lớn.

Nguyên xen vào.

- Lão đại còn nhớ con cáo già bên tập đoàn GT đã từng đối đầu với ngài nhưng rồi lại bị chúng ta truy sát, nghe nói hắn bị kẻ nào đó hạ sát ngay trên giường, con trai lão ta tưởng nhằm tổ chức chúng ta giết hắn để trả thù thế nên vì muốn trả thù nên đã có ý đồ liên thủ với lão già Nghiêm Mặc Huy - ba của à sát thủ Mỹ Tuyết kia.

- Trần Dương Thần ơi là Trần Dương Thần, sao cậu lại có nhiều kẻ thù đến như thế hả, sống một cuộc sống an nhàn như tớ có phải thích hơn không?

- Cậu im miệng, nói nữa là mai không thấy mặt trời đâu đấy!

Daniel dường như hiểu ngay, vội lấy tay hay bịt miệng lại, biết Trần Dương Thần đang khó ở nên thôi, để dành khi nào tâm tư hắn khá hơn rồi hắn chọc ghẹo.

Nói về Trần Dương Thần chắc cả ngày cũng chưa xong, bởi vì lai lịch tên này quá bất phân, bản tay thì đã nhuộm máu khi còn là một đứa trẻ 7, 8 tuổi, cả cuộc đời hắn quá đáng sợ, chỉ cần dám phản bội hắn thì cái kết khó mà ngờ được. Kẻ thù thì khỏi nói, đêm không xuê, ai ai cũng muốn giết hắn để lập công nhưng kẻ đó lại không ngờ rằng đây lại là cái mồi chôn, hắn mãi bắt tử, hắn mạnh, hắn là kẻ khiến người đời khiếp sợ, một ông trùm buôn bán ma túy và cả vũ khí, hắn tài giỏi, hắn đầy tiềm tàng, một con người hoàn hảo. Khiến ai cũng phải ái mộ mà thềm thường.

- Chuyện này càng lúc càng thú vị, những con cáo già cùng liên kết với nhau, để xem...ai mới là kẻ chiến thắng.

Hắn mỉm cười về đây tự tin ngạo mạn, Trần Dương Thần này chưa bao giờ thấy hứng thú như bây giờ.

[...]

Ánh chiều tàn rọi nắng nhẹ vào trong mảnh cửa, Hạ Quyên Quyên yếu điệu ngồi cầm cuốn sách đọc trông rất chăm chú, thoáng thấy dòng chữ trên sách "Đắc nhân tâm"...

Đôi khi đọc đến đoạn nào, nằng lại bắt gặp mỉm cười, có lẽ thú vui bấy giờ đây của nàng đó là việc đọc sách, ngắm hoa để quên đi nỗi đau buồn mất đứa con kia.

Hắn đắm say một hồi nhìn nàng tiên giáng trần trong bộ váy trắng kia, tựa nhẹ đầu vào thành giường, chuyên tâm đọc cuốn sách, hắn rất vui dường như nàng đã phần chần hơn những gì hắn tưởng, hắn tiến tới, nhẹ nhàng chàoàng lấy vai nàng, thủ thi nhỏ nhẹ.

- Đang đọc cái gì mà chăm chú vậy vợ?

Hắn rất thích gọi cô bằng vợ, hắn thích được cô gọi là chồng, thích được nũng nịu.

- Tôi cảm thấy hơi khó thở, làm ơn hãy buông ra!

Trái lại, cô lại đáp lại hắn một giọng lạnh như băng.

- Thôi đừng đối xử lạnh nhạt với chồng như vậy nữa, chồng dẫn vợ đi ngắm hoa nhé, có chịu không? Chồng biết vợ thích hoa oải hương nên đã sai người qua Pháp mang về những giống hoa thơm và đẹp nhất mang về đây cho vợ nè, vợ nhìn chắc sẽ thích lắm.

-...

Cô vẫn im lặng chăm chăm vào cuốn sách, coi lời hắn nói như là gió thoảng bên tai. Hắn chỉ mỉm cười rồi bế phốc nàng lên.

- Á! Anh làm cái gì vậy? Thà tôi xuống ngay lập tức!

- Thôi nào vợ! Ai mượn vợ lạnh nhạt với chồng quá làm chi, giờ chồng chỉ còn cách này thôi, không chịu cũng phải chịu.

Trần Dương Thần mạnh mẽ bế Hạ Quyên Quyên đi xuống dưới lầu trước sự ngưỡng mộ của bao nhiêu cặp mắt, bác quân gia nhìn thấy thế cũng cười. Họ còn đồn lời lên rằng.

"Nhìn ông chủ và phu nhân hạnh phúc chưa kia, thật gato quá đi!"

"Nhìn bà chủ được ông chủ cưng chiều kia."

"Thật giống một cặp tiên đồng ngọc nữ trời ban mà."

"Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của ông chủ kia, là lần đầu tôi thấy đấy."

"Đúng là bà chủ có khác, có thể thay đổi gương mặt lạnh của ông chủ, quả đáng khâm phục."

"Chúc hai người sớm có em bé nhé!"

"..."

Trần Dương Thần dường như rất hài lòng với những lời nói đó bên hào phóng tặng lương cho tất cả gia nhân trong căn nhà này, hôm nay tâm trạng của hắn khá là vui.

Một căn nhà nhỏ được đặt giữa cánh rừng hoa, mùi oải hương ngào ngạt khó cưỡng, Hạ Quyên Quyên như được mở mang tầm mắt, từ lúc tỉnh lại tới giờ cô chưa hề bước chân ra khỏi cửa phòng, giờ đây cảm thấy có chút hồi hân, khóe môi bất giác nở một nụ cười tươi.

Nàng hít hân một làn hơi dân, mùi hoa quyên vào gió, thanh thanh, man mát. Rất thích hợp cho việc tu tâm, đọc sách, nghỉ ngơi.

- Thế nào thích không?

Hắn hỏi đều, rõ ràng chữ thích đã hiện lên trên mặt cô, vậy mà hắn còn đi hỏi lại.

- Cũng...bình thường thôi!

Cô hơi lắp bắp.

- Nếu bình thường thì để chồng nhỏ hết đám hoa này rồi trồng loại hoa khác cho đến khi vợ chịu nói chữ "thích" mới thôi.

- Ấy...anh điên hả? Hoa đẹp vậy mà nhỏ đi sao? Thật là phí của trời mà!

Hắn mỉm cười, thỏa ý trêu ghẹo nàng.

- Thì tại vợ bảo không thích mà!

- Tôi thích! Tôi thích là được chứ gì! Anh thật là phiền phức.

- Phiền phức mới là chồng em!

- Có anh ở đây dường như không khí nặng mùi hơn thì phải?

- Ai đời có vợ nào đi nói chồng mình như vậy không chứ, phải chăng... tôi này em lại muốn "tình ngàn đêm" với anh!

Hắn nhe răng nanh, cười gian manh nhìn chú thỏ con trắng muốt kia. Máu sôi trong người hắn lại lên cơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

- Có anh ở đây dường như không khí nặng mùi hơn thì phải?

- Ai đời có vợ nào đi nói chồng mình như vậy không chứ, phải chăng...tôi này em lại muốn "tình ngàn đêm" với anh!

Hắn nhe răng nanh, cười gian manh nhìn chú thỏ con trắng muốt kia. Máu sôi trong người hắn lại lên cơn rồi. Cậu chủ nhỏ bữa giờ phải ăn chay giờ rất nóng lòng được ăn thịt đây.

Cô dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, còn lạ gì cái máu "chó điên" trong người hắn nữa.

- Anh đừng tưởng làm vậy tôi sẽ động lòng.

- Anh tin em sẽ tha thứ cho anh.

Hắn rất tự tin bởi vì hắn là ai chứ, hắn là Trần Dương Thần đứng đầu tổ chức, không có việc gì mà hắn không làm được cả, ngay cả việc chiếm đoạt trái tim của cô.

- Được cứ chờ xem.

Hạ Quyên Quyên nhếch miệng cười. Để xem tên ngao mạn đó đắc ý được bao lâu.

Trần Dương Thần tiêu khiển thời gian bằng cách đọc báo, lâu lâu lại khẽ liếc nhìn trộm Hạ Quyên Quyên một cái, hắn không dám làm phiền cô khi nàng đang ngắm hoa, thế nên thỉnh thoảng lại cười như một thằng dớ hơi, cười vì một lão đại như hắn mà phải ở đây canh chừng một người phụ nữ, không dám lại gần cô ấy, lại còn đứng xa xa nhìn trộm người ta. Nếu dám thuộc hạ biết được chắc sẽ cười thúi ruột cho mà xem.

Trần Dương Thần khẽ liếc đồng hồ, đã gần 5h chiều rồi, hắn đã ở đây cùng cô 2 tiếng rồi, thời gian thấm thoát trôi đi cũng nhanh thật, hắn đứng thẳng dậy tiến về phía chỗ Hạ Quyên Quyên đang ngồi. Từ đằng sau âu yếm choàng lấy cô.

- Tiểu Quyên của anh đã đói chưa nào?

- Chưa!

Cô lạnh lùng đáp. Nhưng rồi...

Rột rột

Tiếng bụng đói kêu nghe mà não lòng, nó đã bị bỏ đói cả ngày nay rồi, Hạ Quyên Quyên đó tia mặt lên, cô xấu hổ ôm chặt bụng lại, nhưng nó lại còn phát ra những tiếng còn lớn hơn ban này. Cô thầm chửi.

"Cái bụng đáng chết này, sao lại đói đúng lúc vậy cơ chứ, thật xấu hổ mà."

Trần Dương Thần nhìn thấy biểu cảm ngại ngùng của cô mà phá lên cười.

- Đói thì nói đói, sao phải dẫu?

- Ai nói tôi đói cơ chứ, chỉ tại cái bụng tôi nó mắc bệnh về đường ruột thôi.

- Được rồi để anh vào trong nhà lấy cái gì đó cho vợ ăn nhé!

- Đã bảo không cần rồi mà...

Hạ Quyền Quyền càng đỏ mặt càng làm Trần Dương Thần thích thú, hần xoa xoa đầu cô rồi đôi chân dài thoăn thoắt đi vào trong nhà.

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và facebook, vui lòng không edit hay lấy dưới mọi hình thức khi chưa có sự cho phép của tui.]

[...]

Trần Dương Thần đã vào nhà hơn 15" mãi không thấy ra, bảo là đi lấy đồ ăn mà tưởng đi Mĩ cơ. Hạ Quyền Quyền ngược lên nhìn ngắm bầu trời, hình như trời sắp mưa rồi, nhìn đám mây đen kịt kia mà cô lại ví như lòng của mình, chỉ một màu u ám. Cô cũng rất muốn tha thứ cho hần nhưng bây giờ thì không được, chưa đến lúc thích hợp.

Hạ Quyền Quyền lấy trong túi váy ra một khẩu súng lục đen, ánh mắt lạnh lùng nhìn nó.

Từ hóm ở trung tâm thương mại, Hạ Phong Diệp đã đưa cho cô, chỉ dặn dò đúngm một câu "Sẽ đến lúc em cần đến nó."

Cây súng lục lạnh lẽo như lần đầu tiên cô gặp Trần Dương Thần vậy, hần lạnh như tảng băng trời, mở miệng ra toàn chết chóc, một tên đàn ông đáng sợ còn hơn từ thần, nhớ lúc trước cô đồng ý kết hôn với hần chỉ vì cứu em trai cô giờ thì nó đã mất rồi, cô cũng đã tự hứa với lòng mình sẽ rời xa hần, nhưng rồi thật nực cười, cô vẫn mãi không thể làm được.

- Phu nhân!

Một cô hầu gái đi đến trên tay là một đĩa thức ăn. Hạ Quyền Quyền nhanh chóng cất khẩu súng xuống phía dưới váy, ánh mắt có chút nghi ngờ nhìn cô ta.

Rõ ràng là Trần Dương Thần cấm tất cả người hầu bước vào khu vườn hoa này rồi mà, sao cô ta lại cá gan dám chống lệnh như vậy chứ, và lại chân tay cô ta trầy xước rất nhiều, gương mặt thì cúi gằm xuống, mái tóc dài rũ rượi che nửa khuôn mặt làm cô không thể nhận ra đây là ai, nhưng có một điều, giọng nói của cô ta lại vô cùng quen thuộc.

- Có để đồ ăn ở cái bàn kia rồi có thể rời đi, tôi muốn ở một mình.

~...

Cô gái kia chỉ im lặng đặt đĩa thức ăn xuống rồi nhếch mép cười. À luôn trong ngực mình ra một con dao rồi nhanh chóng nhắm đến Hạ Quyền Quyền.

- Đi chết đi đồ hồ ly tinh!

Phập!!!! Con dao găm thẳng vào cánh tay Hạ Quyền Quyền, cô hoàn toàn bất ngờ, may mà cô đã nghi ngờ rồi, nếu không...chỉ có con đường chết.

Hạ Quyền Quyền trợn tròn mắt nhìn, cô ta không ai khác chính là Mỹ Tuyết, người đã đẩy cô xuống cầu thang khiến cô mất đi đứa trẻ.

Không ngờ lại gặp đúng lúc này, nhìn dòng máu chảy dài dưới cánh tay kia, Hạ Quyền Quyền thờ phào, may mà cô phản ứng kịp không là bị cô ả đâm thẳng vô chỗ hiểm rồi.

Mỹ Tuyết như nửa điên nửa dại, ánh mắt hần lên những vằn đỏ ngầu như máu nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

- Cô phải trả giá cho những túi nhục mà cô đã gây ra cho tôi!

Mỹ Tuyết hét lên dồn hết lực đâm thật mạnh xuống.

- Á!!!!!!!!!!!!!!!

Một tiếng thét kinh trời vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 44

Mỹ Tuyết đâm mạnh xuống, lần này may mắn Hạ Quyền Quyền lại thoát khỏi lưỡi hái tử thần, cô ả hung hăng nắm đầu Hạ Quyền Quyền không ngừng rầm rú lên hét, cô ta thực sự bị điên rồi, điên đến nỗi không thể kiểm soát được bản thân, diễn một cách mau quá quắt.

- Mỹ Tuyết cô điên rồi, mau buông ra ngay.

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook chính chủ vui lòng không edit hay chuyển Ver dưới mọi hình thức. Xin hãy tôn trọng tôi]

Cô ta giựt mạnh mái tóc Hạ Quyền Quyền xuống, ánh mắt như dao găm như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, thật đáng sợ.

- Điên sao? Ha ha ha! Đúng vậy tôi vì cô mà bị bức cho tới điên đây! Cô có biết chuyện gì đã xảy ra với tôi hay không? Anh Thần anh ta ném tôi vào một cái hầm lạnh lẽo, cả tuần bị bỏ đói, còn nữa..hàng đêm còn bị bọn thuộc hạ họ bắn đó hăm hiếp đến thế thảm như muốn chết đi sống lại. Cô có hiểu cái cảm giác đó không? Anh Thần...là từ nhỏ anh ấy đã rất chiều tôi, yêu thương tôi, giúp đỡ tôi, cái gì anh ấy cũng sẽ đứng về phía tôi dù đúng hay sai... giờ thì sao? Vì một kẻ xa lạ như cô mà anh ấy ruồng bỏ tôi, coi tôi như kẻ thù, làm nhục tôi...Cái giá này thực sự quá đắt...

À ta cười khinh rồi nói tiếp.

- Cô có biết không cái ngày mà tôi được nhận nhiệm vụ cuối cùng đó là giết chết Trần Dương Thần, cô có biết lúc đó tìm tôi đau thế nào hay không...tôi yêu anh ấy...đã yêu từ khi còn rất nhỏ...tôi yêu tất cả mọi thứ của anh ấy...nhưng mà phải làm sao bây giờ đó là mệnh lệnh của ba tôi...mà ba tôi lại là một người rất đáng sợ...nhưng mà thôi chẳng nào cũng chết...tôi thà hủy hoại cô còn hơn, rồi sau đó giết chết Trần Dương Thần rồi tự sát...để linh hồn này có thể trọn vẹn ở bên anh ấy...Tôi chỉ mong được có như vậy thôi...Nhưng rồi vì cô mà mọi ước mơ đó đều tan biến, hàng ngày bị bọn khốn đó tra tấn thân thể cô có biết thế nào là sống không bằng chết không, cô có từng cảm nhận nỗi đau này không?...Cô có hiểu không...

Từng giọt, từng giọt lệ của Mỹ Tuyết rơi xuống, ánh mắt cô ta u sầu, đau đớn nhìn những vết bầm tím ở tay chân kia Hạ Quyền Quyền cũng hiểu được phần nào nỗi đau mà cô ta đã phải gánh chịu.

- Tôi hiểu mà...bởi vì chúng ta đều là phụ nữ...đều là những người bị bọn đàn ông trêu đùa, lợi dụng...Thế nên có gì cô thả tôi ra rồi chúng ta cùng ngồi lại tâm sự có được không?

Hạ Quyền Quyền nhanh trí giờ thì "hình hót" nhắm đánh lạc hướng cô ta, làm cho cô ta quên đi chuyện này, chỉ có những người phụ nữ mới hiểu rõ nhau, Hạ Quyền Quyền rất thông minh khi đánh trúng đòn tâm lý này.

Nhưng không may rồi, cô ta không những không bị mắc bẫy mà lại còn nổi điên hơn, ánh mắt ngập tràn thù hận nhìn cô.

- Không! Cô cần bản không hiểu được, bởi vì cô có anh Thần, có tất cả, có mọi thứ, cho nên cô không giống tôi, chúng ta lại càng không hiểu nhau!

- Không! Cô mau tỉnh lại đi, đừng u mê nữa, như vậy chỉ khiến cô đau đớn thêm thôi!

- Ha ha ha! Cảm ơn! Hạ Quyền Quyền! Ngay giờ nói chuyện như vậy đã quá đủ rồi, giờ thì mau đi chết đi!

Hạ Quyền Quyền vùng vẫy, căn bản hai cánh tay bị cô ả giữ chặt lại, không thể nhúc nhích được chút nào cả. À ta quá mạnh, lực cô tay rất chắc, là do từ nhỏ đã được huấn luyện trở thành sát thủ nên chuyện này đối với ả không là gì cả.

- À! Trước khi chết cô có muốn nghe một chuyện không? Nó có liên quan đến em trai cô đấy! Dù gì hai chị em cũng sắp đoàn tụ dưới địa ngục rồi.

Hạ Quyền Quyền xanh tái mặt, người mà Mỹ Tuyết vừa nhắc tới là...

- Nói mau! Cô biết gì?

Hạ Quyên Quyên hét lên, tư thế nằm úp khiến cô khó trở mình, hai cánh tay đau nhức nhối, Mỹ Tuyết thấy vậy càng nhấn mạnh đầu cô xuống dưới mặt bàn kính.

- Ha ha ha! Sắp chết còn mạnh miệng gớm ta! Thời thì cũng sắp đoàn tụ rồi thì tôi bật mí một chút cho biết nhé! Thằng em trai bé bỏng của cô bị chính tay tôi hạ sát đấy, cô có biết lão già GT* kè mà đã mua chuộc em trai cô phản bội Trần Dương Thần không? Hắn ta chính là người mà đã nhờ tôi hạ sát thằng em trai bé bỏng của cô đó, còn cái cô gái mà cô đã tát ở công ty, cô ta chính là vợ bé của lão ta, hôm đó cô ta cũng đã uất ức chạy đến chỗ tôi la í ó, mong tôi sẽ giết cô...

Ai muốn hiểu xin đọc lại chap 10

Hạ Quyên Quyên sùng sốt, nhớ lại ngày hôm đó.

Hôm đó Hạ Phong Diệp có gọi cho cô, bảo là có một người phụ nữ chính là vợ bé của lão già GT, nếu tiếp cận và gây thù với cô ta ắt lão ta sẽ xuất hiện, một khi xuất hiện việc trả thù sẽ thành công hơn, bởi vì lão ta rất sùng có vợ bé này.

Mỹ Tuyết nói tiếp, giọng càng đanh đá chua ngoa hơn.

- Nhưng mà vài ngày sau khi em trai cô chết thì tôi cũng nhận được tin lão ta đột ngột nhảy từ tầng 80 xuống, não óc văng tung tóe, máu chảy lênh láng, đầu thì nát bét, không còn nhìn rõ mặt... Cô có biết hung thủ giết hắn là ai không?

Là ai? Trong lòng Hạ Quyên Quyên cũng đang rất muốn biết. Phải chăng lại là...

---- hết chap 44----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vực!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

- Ha ha ha, chắc cô đang nghĩ tới Trần Dương Thần đúng không? Hừ! Tôi nói cho cô biết kẻ đó không ai khác chính là Hạ Phong Diệp, anh trai cao quý của cô.

Thì ra là anh ấy đã trả thù giúp Long, coi như nó đã được nhắm mắt nơi suối vàng. Hạ Quyên Quyên bốt đi được phần nào nỗi lo.

Điều mà cô muốn nhất bây giờ đó chính là...

Giết chết Mỹ Tuyết, trả thù cho Long và đưa con vô tội chưa thành hình hài kia.

Từ lúc sống với Trần Dương Thần, Hạ Quyên Quyên đã học được vài ba món võ để tự vệ bản thân và giờ đây là lúc áp dụng nó rồi.

Mọi chuyện đã quá rõ ràng không cần phải nhiều lời, nên kết thúc rồi.

Đôi chân thon dài đạp mạnh vào bản chân Mỹ Tuyết, ả đau đớn kêu lên lơ là cảnh giác buông lỏng cánh tay ra ngay lúc này Hạ Quyên Quyên dùng chân trái mình đá một cước vào tay ả làm bay con dao ra xa hai mét, mọi việc diễn ra quá nhanh làm cô ả không kịp trở tay, tâm vẫn đang còn thất thần.

- Khốn kiếp Hạ Quyên Quyên không ngờ cô chỉ núp sau cái vô bực yếu đuối đó, khai mau đi cái lòng dạ ác độc đó của cô giờ mới lộ rõ bản chất đúng không?

Hạ Quyên Quyên chỉ nhếch môi cười, rồi nhanh tay rút ra trong túi khẩu súng lục đã cất giấu rồi tư thế chuẩn ngắm thẳng vào trán Mỹ Tuyết. Mỹ Tuyết hoàn toàn bị động, cô ta căn bản không hề biết Hạ Quyên Quyên biết sử dụng súng, đó giờ chỉ nghĩ rằng cô ta yếu đuối, mỏng manh, không làm được cái tích sự, trở trống gì cả.

Hạ Quyên Quyên cười khinh, cuối cùng những lời Hạ Phong Diệp cũng đúng, kẻ thù bên cạnh Trần Dương Thần quá nhiều, vẫn nên học cách tự bảo vệ bản thân mình thì hơn.

Giờ ngắm nghĩ lại những lời đúng là có ích thật.

Hạ Quyên Quyên nhếch môi cười nhạt.

- Trước khi chết có muốn nói gì không?

- Khốn nạn thì ra bấy lâu nay cô giả tử bi.

- Ha ha ha! Không phải giả mà là đây mới là con người thật của tôi, đồ tiện nhân, mau xuống dưới đó mà xin lỗi những người vô tội mà cô đã giết hại đi.

- Không!!!!

Đoàngggggg.

Tiếng súng nổ vang âm trầm, viên đạn nhanh như chớp gim thẳng vào chính giữa thái dương của Mỹ Tuyết, ả tròn tròn con người rồi gục xuống, miệng chữ O cứng đơ, ả nằm gục xuống mất lảo đảo nhìn bầu trời đen kịt kia.

Tóc tách...tóc tách...

Mưa rồi...mưa thật rồi...cả cuộc đời ả nổi tiếng là sát thủ chuyên nghiệp nhưng lại bị kết thúc một cách thảm hại ngay tại nơi này.

Ả cũng không thể cãi lại số mệnh, kiếp này ả gặp được Trần Dương Thần coi như kiếp này ả cũng được mãn nguyện rồi, ả yêu anh, cả đời yêu hắn, nhưng hắn cũng chỉ là một tên đàn ông bạc tình bạc cảm, lợi dụng ả để mưu đồ...thật đáng buồn mà...kiếp sau mình đừng gặp nhau nữa nhé anh Thần...kiếp này đã quá đủ rồi.

Máu từ vết thương chảy dài xuống hoà quyện cùng với những dòng nước mưa, nguyên một vùng máu nhạt nhòa như cái tình cảm mà Mỹ Tuyết dành cho Trần Dương Thần mãi mãi không thể hoà quyện được mà chỉ có thể nhạt dần rồi quên lãng theo thời gian.

Ả cố gắng nhìn lại bầu trời mưa lần cuối, kiếp người này ả cũng mệt rồi cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Một nụ cười nở trên môi Mỹ Tuyết, chỉ tiếc là lần cuối này vẫn không thể thấy Trần Dương Thần...

Đôi mi dài cong vút dần dần khép lại, hàng nước mắt lăn dài trên khoé mắt.

Chúc anh hạnh phúc, kiếp này em gặp anh cũng đã đủ rồi, kiếp sau xin đừng gặp nhau nữa.

Mỹ Tuyết!

Sau tiếng nổ súng Trần Dương Thần giật bản mình hét hãi chạy tức tốc ra ngoài. Hắn hoảng hốt khi nhìn thấy Mỹ Tuyết đang nằm trên vùng máu, ánh mắt nhắm tịt lại, lại càng bất ngờ hơn khi hắn quay sang nhìn Hạ Quyên Quyên, đôi tay cô run rẩy cầm khẩu súng lục, đôi môi cắn chặt vào nhau đến nỗi ri máu tươi.

Bộp!

Khẩu súng rơi tự do xuống mặt đất, tà áo trắng đã bị mưa nhuộm ướt, tóc tai Hạ Quyên Quyên rũ rượi như thể không còn sức sống nữa vậy.

Trần Dương Thần không thể tin nổi vào cô gái đang đứng trước mặt hắn kia, một cô gái ngây thơ, hiền lành sao lại có thể ra tay tàn độc như vậy chứ? Nhắm ngay huyết thái dương, chỉ có chết ngay lập tức chứ đừng nói đến tia hy vọng sống.

- Tiểu Quyên!

Hắn khẽ gọi, bàn tay to lớn chạm vào vai cô.

Hắn biết bây giờ tâm lý cô đang chịu đựng kích thích rất nặng nề nhưng không ngờ hôm nay cô lại ra tay giết người.

- Tiểu Quyên!

Hắn lại gọi tiếp hai bàn tay to lớn cố giữ chặt bàn tay nhỏ bé đang run rẩy kia.

- Không! Buông tôi ra! Tất cả đều do cô ta tự làm tự chịu! Tôi hoàn toàn không có lỗi gì hết! Đừng vậy! Ha ha ha!

Hạ Quyên Quyên nửa điên nửa tỉnh hét lên, điều đó càng làm cho Trần Dương Thần càng đáng suy nghĩ hơn.

- Tiểu Quyên, bình tĩnh nghe anh nói!

- Không, tôi không bình tĩnh được! Tôi không thể!

- Không! Em có thể! Em nghe cho kĩ đây! Cô ta là do anh giết! Không phải em! Em hiểu không?

- Không được, cô ta là do tôi giết, là do tôi, hai bàn tay này đã dính đầy máu tươi.

Hạ Quyên Quyên run rẩy nhìn ngắm bàn tay mình, đôi tay này đã dơ rồi không còn trong sạch như trước nữa.

Hạ Quyên Quyên không ngừng lẩm bầm câu "Mỹ Tuyết chết rồi, cô ta chết là do tôi..."

Trần Dương Thần như phát tiết, không thể chịu đựng nổi sự u mê của cô nữa, hắn ảm lên như mãnh thú.

- Hạ Quyên Quyên! Em nghe rõ cho tôi!

...

---- hết chap 45----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Đoàngggggggg

Tiếng sấm nổ ầm trời nghe mà chói tai, một cảm giác khó chịu trong người. Trần Dương Thần nheo nheo đôi mắt, hắn tựa lưng vào thành sofa, nhắm mắt lại chống vài giây gì đó, như thể đang ngẫm nghĩ một điều nào đó.

[...]

15 năm trước.

Trần Dương Thần vẫn chỉ là một đứa trẻ, vẫn chưa thể hiểu được thế nào là đạo lý làm người nhưng có một điều mà hắn nắm rất rõ, ngày đêm tự răn dạy mình đó là "Muốn tồn tại trong cái thế giới tàn ác này nhất định phải có một trái tim sắc đá, một cái đầu lạnh, và một khuôn mặt không bao giờ bộc lộ cảm xúc, nếu để kẻ thù nhìn thấy được gương mặt sợ hãi thì khi đó chắc chắn xã hội này sẽ thẳng tay giết chết ta".

Cánh cửa phòng mờ hé hé, bên trong là một người đàn ông trạc tuổi tứ tuần và một người đàn ông khác cũng cùng độ tuổi trung niên. Họ đang nói chuyện gì đó vô cùng quan trọng nhưng lại vô tình quên khoá cửa, từ đó cũng dẫn lộ những bí mật động trời.

- Giờ ngai tính sao với thằng nhóc đó đây? Hay là giết?

Người đàn ông trung niên kia ngập ngừng, dường như hắn đang có ý đồ xấu xa, Trần Dương Thần cố ghé sát tai vào cửa, để xem có nghe thêm được những điều gì thú vị không.

- Đừng gấp Sâm, đừng quên nó chỉ là một đứa trẻ có thể làm được gì to lớn cơ chứ?

Người đàn ông này tên là Nghiêm Mặc Huy - cha ruột của Mỹ Tuyết đồng thời cũng là chú nuôi của Trần Dương Thần, từ khi dựng công ty, ông ta đã giúp ba của Trần Dương Thần rất nhiều từ đó hai người mới có quan hệ mật thiết đến như vậy. Cho nên khi ba mẹ Trần Dương Thần bị ám sát, tất cả mọi hoạt động đều do một tay gã này nắm quyền và chỉ phối, mang tiếng là đứng đầu tổ chức nhưng mọi quyền hành lại nằm trong tay Nghiêm Mặc Huy.

Nghiêm Mặc Huy cười lộ rõ bản chất ti tiện.

Gã Sâm này chính là cánh tay trái của Nghiêm Mặc Huy, một trợ thủ đắc lực có một không hai.

- Thuộc hạ chỉ sợ "huôi rần cần gà nhà".

Nghiêm Mặc Huy nghe xong phá lên cười làm Sâm vô cùng hoang mang.

- Hừ! Nó chỉ là một thằng oắt con còn hỏi sửa mẹ, làm được cái trò trống gì chứ, lo đi!

- Thuộc hạ chỉ nghĩ đến tương lai, huống hồ gì...ba mẹ hắn là do chúng ta...hạ sát...

Trần Dương Thần như muốn gục xuống, hắn có đang nghe lầm không đây, bàn tay hắn nắm chặt vào cánh cửa, hắn cũng đã nghi ngờ ông ta từ lâu rồi, không ngờ đều là thật.

Hắn cố giữ bình tĩnh, tỉnh tâm nghe tiếp cuộc đối thoại.

Nghiêm Mặc Huy khẽ nheo mày, hắn đang tỏ vẻ không vui.

- Hừ! Chuyện này nếu ngươi còn nhắc thêm lần nữa thì đừng mong ngày mai được đoàn tụ với vợ con.

Lão ta đe dọa, làm gã Sâm choáng váng mặt mày rồi rít tạt tội.

- Là thuộc hạ ngu xuẩn, không giữ kín miệng, xin ngài trách phạt.

- Được rồi Sâm, đây là lần đầu cũng như lần cuối ta mong ngươi đừng phạm phải sai lầm gì ngu ngốc này nữa!

- Vâng, thuộc hạ đã hiểu.

- Sao bữa giờ không thấy Hạ Phong Đằng vậy?

Hắn thắc mắc hỏi.

Hạ Phong Đăng được mệnh danh là sát thủ mặt sẹo, nổi tiếng là giết người không chớp mắt, là cánh tay phải đắc lực của Nghiêm Mặc Huy.

- Từ lúc ám sát cả nhà Trần Dương Minh đến giờ hắn dường như không hề xuất đầu lộ diện thêm lần nào cả, dường như hắn muốn ẩn cư, rửa tay gác kiếm.

- Hay lắm, hay cho một Hạ Phong Đăng vì vợ, vì con mà rửa tay gác kiếm. Thời được rồi dù gì hắn ta cũng đã theo tôi mấy mươi năm rồi, cũng đã đến lúc cho hắn được nghỉ ngơi.

- Thuộc hạ chỉ bán khoán một điều, tại sao ngài lại để Trần Dương Thần sống chứ, sao lại... không..

- Ha ha ha thì tại đưa con gái Mỹ Tuyết này của ta quá yêu thích nó, thôi thì để nó sống vài ba bữa để mua vui cho con gái diệu này của ta.

...

Trần Dương Thần nghiêng rặng, ánh mắt lộ rõ vẻ căm phẫn, thì ra lí do hắn sống chỉ là để mua vui cho con gái lão ta, thật là không thể chấp nhận được.

Hắn cố giữ bình tĩnh từ từ bước chân nhẹ rồi đi khỏi căn nhà đó.

Dừng chân tại một gốc cây, hắn lặng lẽ ngồi xuống, ánh mắt vô thức nhìn bầu trời xanh thẳm kia.

Hắn chỉ ước "Ba mẹ hắn còn sống thì tốt biết mấy, bây giờ đây hắn đang thực sự rất bế tắc..."

Rầm

Trần Dương Thần đâm mạnh vào thân cây to lớn kia, hành động đó đủ để biết hắn đang tức giận cỡ nào.

[Truyện chỉ được đăng trên wattpad và Facebook chính chủ: Thanh Hoài. Vui lòng không mang truyện đi bất cứ nơi nào khác cả, xin hãy tự trọng.]

Rầm...rầm...rầm..

Lần hai, lần ba...rồi lần bốn...cho đến khi bàn tay hắn rướm đầy máu. Hắn chỉ nhìn rồi cười nhạt.

"Nhiều đây đã thấm thía gì đâu?"

Hắn không cho phép mình được rơi lệ vì khi đó hắn đang bộc lộ bản chất yếu đuối, ắt sẽ bị kẻ thù nắm điểm yếu.

Hắn tự thề với lòng mình, nhất định hắn sẽ tiêu diệt từng người, từng người một...tất cả đều phải chết dưới tay hắn..

Hạ Phong Đăng, Nghiêm Mặc Huy...tất cả chỉ là mới bắt đầu thôi. Thù này không trả quyết không làm người.

Hắn đã tự hứa với chính mình, một lời hứa đầy chính chắn của một người đàn ông. Lời hứa không bao giờ quên được. Nhất định phải thực hiện.

- Anh Thần!

Một giọng nữ ngọt ngào vang lên. Hắn nheo mắt thốt lên.

- Mỹ Tuyết!

---- hết chap 46----

...

Mấy bạn thi học kỳ thế nào? Tui tách Toán rồi huhu!

Tính bữa thì xong đăng rồi mà thấy sao ít quá nên lùi giờ mới đăng nè. Còn ai coi không?

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vơ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47

- Anh Thần!

Trần Dương Thần nheo mày, theo bản năng giấu bàn tay rướm đầy máu kia đi, hắn thực sự không muốn để bất kì ai nhìn thấy bộ dạng yếu đuối đó của hắn.

Mỹ Tuyết thấy vậy liền làm vẻ không vui, đều là người thân trong nhà mà còn tỏ vẻ ngại ngùng. Cô gạt tay hắn lại, nhìn những giọt máu hãy còn tươi, cô thút thít.

Trần Dương Thần bối rối, lần đầu tiên hắn thấy cô bé này khóc.

- Sao lại khóc?

Hắn thực sự vô tội, nếu để người khác nhìn thấy chắc sẽ nghĩ hắn là một tên du côn thích trọc ghẹo con gái.

- Anh Thần ngốc quá, sao lại tự làm đau mình vậy chứ?...Em.. Em ghét anh!

Mỹ Tuyết òa lên khóc rõ to, làm Trần Dương Thần càng thêm khó xử.

- Đừng khóc nữa, anh biết lỗi rồi...là anh sai được chưa?

Hắn vỗ vỗ vai cô bé, thực sự đây là lần đầu tiên hắn dỗ dành con gái.

- Vậy anh hứa nhé! Sau này đừng tự làm đau bản thân nữa, em sẽ không chơi với anh nữa đâu!

Vừa nói, Mỹ Tuyết vừa nâng bàn tay Trần Dương Thần lên thì nhè nhẹ, hơi thổi êm ru như tiếng gió nhẹ mùa hạ, đôi môi chúm chím không ngừng chu lên.

Trần Dương Thần cười nhạt, lòng lại thấy hồ thẹn. Không ngờ hắn lại có thể ung dung đứng đây mà nói chuyện với con gái đã giết chết ba mẹ hắn.

Nhưng mà...

Nếu lợi dụng con bé này thì sao? Hắn thực sự là một con người xấu xa như thế sao?

Nội tâm hắn đang giằng co rất quyết liệt, giờ đây mạng sống của hắn còn chưa dám đảm bảo nữa huống chi việc trả thù cho ba mẹ là điều quá xa vời, thứ hắn cần nhất bây giờ đó là quyền lực, có quyền lực hắn sẽ có tất cả, có mọi thứ, thao túng chúng trong tầm tay hắn.

Nếu sau này người đời có chê trách hắn, hắn cũng sẽ làm lơ, bởi vì Trần Dương Thần yếu đuối của năm đó đã chết rồi, giờ đây chỉ có một Trần lão đại tung bá năm châu, quyền lực cao cao thượng thượng, khiến kẻ nào cũng phải khiếp sợ.

Hắn sẽ khiến những kẻ phản bội hắn phải chịu một cái kết thảm hại.

Hắn đã nói được và cũng sẽ làm được.

- Anh Thần! Sau này Mỹ Tuyết có làm gì sai thì anh Thần cũng đừng phạt Mỹ Tuyết nha!

-...

- Nha! Nha! Nha! Có được không?

Mỹ Tuyết bịn mồm, gương mặt trắng hồng vô cùng dễ thương, hai cái má phồng phồng như bánh bao, đôi khi lại lấp ló hai cái lúm đồng tiền, ánh mắt to tròn long lanh như hai hòn bi ve nhìn hắn, hắn tất nhiên phải...xiêu lòng rồi.

- Được, đợi lớn lên tính tiếp nhé!

Hắn chỉ có thể trả lời vậy thôi, bởi vì hắn không thể hứa hẹn một điều gì cả, và hắn cũng không muốn làm tổn thương cô bé này.

[...]

Chiều mùa hạ nắng gắt, Trần Dương Thần tựa mình trên bãi cỏ xanh mướt, đánh một giấc thật dài.

Bỗng tiếng chuông điện thoại réo lên.

Hắn lười nhác, thò tay tìm chiếc điện thoại, nheo nheo cặp mắt xem là ai gọi đến.

Hai chữ "Mỹ Tuyết" hiện lên trên màn hình.

- Có chuyện gì sao? Anh đang hơi bận có gì nói sau nhé!

Trần Dương Thần giờ đây cứ như muốn tránh né Mỹ Tuyết vậy, hắn chỉ cười lạnh định dập máy thì..

- Hu hu hu...anh Thần ơi giúp em với...em phải làm sao bây giờ đây...

Trần Dương Thần nghe vậy lòng cũng thấy sốt ruột, hắn bật dậy rồi theo địa chỉ Mỹ Tuyết đưa nhanh chân chạy.

Chiếc xe Ducati monster tấp ngay bên vệ đường. Bóng người con trai cao lớn kéo dài dưới mặt đất, hắn liếc nhìn xung quanh, thì ra là một trường tiểu học bị bỏ hoang lâu năm, rêu xanh phủ kín cả ngôi trường, một cảm giác lạnh lẽo khó tả.

Hắn bước vào hiên ngang như một vị thần, ánh mắt đảo dác khắp nơi, đầu đầu cũng là đồng tàn tro, bụi bặm, không hiểu sao cô bé kia lại đi vào đây được.

Hắn đi tiếp, gặp một cái cầu thang hắn nheo mày, sao cầu thang này lại có nhiều dấu chân dính máu vậy? Lại còn mới như in, lòng hắn có chút hoảng loạn, nhanh chóng chạy lên trên.

Trần Dương Thần chạy đến cuối hành lang thì bất gặp một căn phòng mở cửa, hắn bước vào. Nhìn cánh cửa mục nát như sắp rớt ra, bàn ghế thì ngổn ngang bần thiu, nếu ở đây mà quay phim kinh dị thì cũng thú vị đấy.

- Hức... hức...hức...

Tiếng khóc thút thít nghe mà quen thuộc, nó vang vọng sau cánh cửa kia.

- Mỹ Tuyết!

Hắn kêu lên, toan định chạy tới thì phía giày đụng trúng phải thứ gì đó.

Mỹ Tuyết nghe thấy tiếng hắn liền nhanh chân chạy tới ôm chặt hắn vào lòng, oà lên khóc nức nở.

- Anh Thần ơi! Mỹ Tuyết...Mỹ Tuyết...giết người rồi...

Hai con người Trần Dương Thần trợn tròn lên, nhìn cái xác phía dưới chân, máu từ đầu đang chảy lênh láng khắp sàn kia, hắn mới giật mình rút chân lại.

Không thể tin nổi...một cô bé nhỏ nhắn như vậy mà lại có thể giết người...

Bàn tay hắn có chút run, cảnh tượng máu me này làm hắn nhớ về cái chết thương tâm của ba mẹ hắn...mối thù hắn nhất định phải bắt bọn họ phải trả cái giá đắt nhất...

- Đừng sợ, chuyện này cứ để anh lo.

- Anh Thần, em...em chỉ muốn bảo vệ anh thôi...mày con khốn đó nó nói ba em sẽ giết anh vì anh là cái gai trong mắt ba em, sẽ giết luôn cả em, em hận chúng nó vì dám đặt điều xằng bậy, chúng mang súng...và...và...hức...hức...

- Đừng khóc nữa, anh hiểu mà, còn cái xác này cứ để anh giải quyết, em không cần phải lo, có biết không?

Trần Dương Thần ôn nhu ôm lấy Mỹ Tuyết, dỗ dành như em gái, hắn thực sự không nỡ ra tay với cô bé này, nó thực sự vô tội, hà có gì việc ba nó làm mà nó phải gánh chịu cơ chứ.

- Em hãy tưởng tượng rằng mình đang ở nhà, và hãy quên hết mọi chuyện vừa xảy ra đi.

- Hức...hức...vâng... nhưng mà còn hai con nhỏ sợ hãi quá nên đã bỏ chạy...bọn chúng nhất định sẽ báo cảnh sát, nhất định sẽ giết chết em mất...em phải làm sao bây giờ...hức..

Mỹ Tuyết nức nở khóc, làm Trần Dương Thần càng thêm mùi lòng. Hắn cười nói.

- Chuyện đó để anh lo.

- Anh Thần...em yêu anh nhất...rất yêu đó...

Mỹ Tuyết mỉm cười rạng rỡ, hôn trộm lên má Trần Dương Thần một cái chụt rồ to rõ dài, hắn cũng chỉ cười cho qua chuyện.

- Được rồi nên về thôi, mọi chuyện sẽ có kẻ khác lo.

Trần Dương Thần chủ động nắm lấy tay Mỹ Tuyết, bàn tay to lớn bao trọn đôi tay bé nhỏ của cô bé, cô mừng rỡ nhìn hắn rồi mỉm cười thật tươi.

- Vâng ạ!

Có lẽ Trần Dương Thần không để ý nhưng vừa bước ra khỏi cửa, trên môi Mỹ Tuyết đã nở một nụ cười gian xảo, à quay lại nhìn cái xác chết đầy máu me.

"Cảm ơn mày nhiều nha, vì nhờ có cái xác của mày mà anh Thần đã tin tưởng và yêu thương tao hơn, xuống suối vàng mà yên tâm yên nghỉ đi nhé...hử..."

---- hết chap 47----

Sao đi các bạn, từ giờ đến ngày cuối cùng của năm 2018 tui sẽ up lên 1 chap nữa, bởi vậy sao với cmt đi

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vờ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Màn đêm buông xuống, ánh đèn mập mờ trên các con đường bắt đầu sáng lên, tiếng cười nói tấp nập trên khắp các cung đường ngõ hẹp. Đêm nay cũng lại là một đêm quan trọng.

Bóng người đàn ông cao lớn đứng sừng sững, ánh mắt tựa ác quỷ đang soi sẫm những thứ ngoài kia. Hắn im lặng như tờ giấy, làm cho căn phòng trở nên ngột ngạt, căng thẳng.

Một tên thuộc hạ đi vào.

- Thưa ngài, lão ta đã tới, hiện đang chờ ở ngoài phòng khách.

Hạ Phong Diệp mỉm cười, hắn không biết phải nên đón tiếp bị khách này ra sao đây, quả là quý hoá quá.

Nụ cười đầy thâm sâu của hắn khiến gã thuộc hạ ngơ ngác, rốt cuộc thì người đàn ông này đang suy tính điều gì?

...

Mendoza nổi tiếng là khách sạn một sao hạng sang nhất của thành phố S này, nơi đây chỉ tập trung những thương gia lắm tiền nhiều của, và tất nhiên sống trong cái xã hội có tiền là có tất cả.

Người đàn ông trạc tuổi trung niên này đang nâng trong tay mình ly rượu vang được sản xuất vào những năm 1890 vô cùng quý giá, mùi nho hoà quyện tạo nên một cảm giác đầy đặn, tuyệt hảo khi vừa chạm vào lưỡi, một sự ngọt ngào khó cưỡng như thân thể đàn bà vậy, cuốn hút nhưng lại không kém phần ngọt ngào.

- Nghiêm lão gia, Hạ Phong Diệp đã tới.

Tên thuộc hạ này không ai khác chính là Sâm, kẻ luôn luôn hết mực trung thành với Nghiêm Mặc Huy.

- Sâm, người nói xem, tên Hạ Phong Diệp này có gì thú vị nào?

Sâm chỉ suy nghĩ một hồi rồi mỉm cười, dường như hắn đã đoán được người đàn ông này đang nghĩ điều gì.

- Có phải ý lão gia là...

Sâm định nói nhưng lại bị lão ngăn lại, một động tác vô cùng quý tộc, Nghiêm Mặc Huy đưa một ngón tay lên che miệng, tỏ ý nên giữ im lặng thì hơn.

- Suyt! Bí mật thì không nên bật mí..

Gã thuộc hạ dường như hiểu ra bèn vội vàng ngừng lại.

Hạ Phong Diệp từ trên cầu thang đi xuống, hắn khoác trên mình một bộ đồ vest đen, nhìn thấy Nghiêm Mặc Huy liền nở một nụ cười chào đón nồng nhiệt.

- Sao hôm nay "rồng lại đến nhà tôm" vậy? Thật là quý hoá quá.

- Ha ha ha!

Nghiêm Mặc Huy phá lên cười.

- Lâu rồi không gặp, Hạ tiên sinh.

- Mời ngồi, Nghiêm tiên sinh.

Hạ Phong Diệp vẫn chậm rãi trong lời nói và cả trong hành động, hắn biết mục đích hôm nay lão gia Nghiêm Mặc Huy đến đây là gì rồi.

- Thế nào, Nghiêm tiên sinh, rượu vang này vừa miệng ngài chứ?

Nhìn chai rượu vang 1890 mà Hạ Phong Diệp đã cất công sang tận Pháp chọn lựa, không biết có làm hài lòng vị khách khó tính này hay không đây?

- Ha ha ha! Rất vừa là đằng khác, Hạ tiên sinh đúng là rất có khiếu chọn rượu, rất ngon!

- Vậy thì tốt rồi, tôi chỉ sợ không vừa miệng ngài thì thất lễ rồi..Vậy hôm nay ngài đây đây là vì..

Hạ Phong Diệp cố tình ngập ngừng để xem tâm ý lão gia này thế nào.

Nghiêm Mặc Huy đã từ lâu nổi tiếng là con cáo già trong "ngành", ông ta là một trong tam đại tài phiệt nổi danh bậc nhất thành phố S này, chỉ xếp sau ba của Trần Dương Thần và một người đàn ông bí ẩn, nhưng giờ là thời đại nào nữa rồi, tất cả đều đã lạc hậu lỗi thời rồi, cáo già cũng phải nhường chỗ cho những con cáo khác thôi.

- Hôm nay ta đến đây đúng là có chuyện để nói với Hạ tiên sinh đây.

Lão ngừng lại một chút, nhìn ánh mắt của Hạ Phong Diệp vẫn không thay đổi.

- Ta biết cậu và ta đều có chung một kẻ thù...đó là Trần... Dương... Thần.

Hạ Phong Diệp khẽ nhếch môi, chân phải gác lên, tay trái nâng cao ly rượu, một tướng ngồi vô cùng quý tộc.

- Sao ngài biết kẻ thù của tôi là Trần Dương Thần chứ? Có phải ngài đã quá tự tin rồi đúng không?

- Con gái ta đã bị Hạ Quyên Quyên giết chết.

Hạ Phong Diệp chỉ mỉm cười rồi điệu nghệ nhấp miếng rượu.

- Ta biết đó là em gái của cậu nhưng mà...

Không khí trong phòng đột ngột căng thẳng, Hạ Phong Diệp vẫn giữ nguyên một kiểu cảm xúc, hắn vẫn rất bình thản khi nghe Nghiêm Mặc Huy nhắc đến ba chữ "Hạ Quyên Quyên".

- Cậu không phải rất yêu cô ta sao? Nếu chúng ta hợp tác đánh bại Trần Dương Thần thì đương nhiên...Hạ tiên sinh đây sẽ đường đường chính chính rước em gái mình về làm vợ... Không phải một công đôi việc, vừa có mỹ nhân lại vừa loại bỏ được một cái gai trong mắt...

Cáo già thì vẫn là cáo già, những lời ông ta vừa dùng miệng thốt ra vô cùng lí lẽ và hợp lí.

Đáp lại những lời đó vẫn chỉ là một nụ cười đầy thâm thúy.

- Nói thẳng ra thì...Nghiêm tiên sinh đây không đủ sức để đánh bại Trần Dương Thần.

Một câu nói của Hạ Phong Diệp khiến bao kẻ phải giật mình, thái độ cao ngạo thái quá của hắn làm Nghiêm Mặc Huy có chút không nhẫn nại.

Sâm tức giận, gương mặt nổi những đường gân xanh, nhanh chóng rút súng chìa thẳng vào đầu Hạ Phong Diệp.

- Khốn kiếp, tên tiểu tử nhà ngươi dám ăn nói hỗn xược với lão gia.

- Bỏ súng xuống.

Nghiêm Mặc Huy đang rất nhẫn nại.

- Nhưng mà...

Sâm có vẻ không chịu khuất phục, ông ta vẫn nắm chắc khẩu súng trong tay.

- Ta kêu ngươi bỏ súng xuống!

Nghiêm Mặc Huy hét lớn ra lệnh, ánh mắt lão nổi đầy tia giận dữ.

Sâm cũng chỉ biết tuân mệnh mà cất súng mặc dù lão vô cùng không phục.

Không khí đột nhiên căng hết sức, Hạ Phong Diệp chỉ nói một câu thôi mà đã làm bầu không khí trở nên khó thở đến như thế này.

Hắn vẫn ung dung, tự tại, đặt ly rượu xuống bàn.

- Nghiêm tiên sinh nên "dạy dỗ" lại thuộc hạ của mình thì hơn, không nên chia súng lung tung như vậy được. Kiểu thuộc hạ này...thật sự là quái ngông cuồng rồi.

---- hết chap 48---

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Súng Vợt!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

- Nghiêm tiên sinh đây vẫn nên dạy dỗ lại thuộc hạ của mình...

Nghiêm Mặc Huy vẫn rất kiên nhẫn chỉ cười cười cho qua chuyện.

- Thất lễ, thất lễ rồi, mong Hạ tiên sinh đây không nên chấp nhất làm gì!

- Ha ha ha! Tại hạ không dám quên.

Từng câu từng chữ mà Hạ Phong Diệp thốt ra như một lời châm chọc, đá xoáy Nghiêm Mặc Huy vậy.

Lão già này đã hết thời rồi, cần gì phải e ngại, dè chừng lão ta chứ! Hôm nay lão còn mặt dày đến tận đây để xin hợp tác với hắn, cũng đủ biết độ thất thế của lão ra sao rồi, ông trùm ma túy nổi tiếng một thời là đây sao, nghe danh mà chưa biết mặt, giờ thì rõ rồi.

- Nghe nói Hạ tiên sinh đây đang rất chú trọng thị trường chứng khoán.

- Đúng vậy! Vậy thì sao?

Nghiêm Mặc Huy đột ngột mỉm cười đầy ẩn ý.

- Ta có thể giúp cậu!

- Hừ...đa tạ Nghiêm tiên sinh đã chiếu cố...nhưng mà tại hạ e rằng...đánh phải thất lễ rồi.

Hạ Phong Diệp dương dương tự đắc, thử thăm dò lão ta xem.

- Hừm...nói đi, cậu muốn gì?

Rốt cuộc, lão già Nghiêm Mặc Huy này cũng đã hiểu ra.

- Ngài cũng biết mà, ta rất có hứng thú với chứng khoán, đương nhiên cũng sẽ cần một người tài giỏi như ngài đây phụ tá nhưng mà ta...cũng rất có hứng thú với cổ phần của ngài...

Rầm.

- Cổ phần của ta sao?

Nghiêm Mặc Huy đập mạnh vào bàn, hai chân không tự chủ liền bật dậy, ánh mắt dao găm nhìn Hạ Phong Diệp. Lão đang tỏ thái độ, này giờ lão đây đã chịu nhục đủ rồi, không còn đủ kiên nhẫn để thương lượng nữa.

- Ấy! Nghiêm tiên sinh bình tĩnh, những lời tôi nói có phần hơi ngạo mạn nhưng chung quy lại cũng chỉ muốn giúp cho ngài mà thôi. Tất cả chỉ vì lợi ích chung thôi mà.

Lão ta dần dần kiểm soát được lý trí, đánh phải ngồi xuống, kiên trì đàm đạo với Hạ Phong Diệp. Lão thực sự chỉ muốn rút súng bắn thẳng vào đầu của tên xác xược này, nhưng...bây giờ lão lại đang cần sự giúp đỡ của hắn, tức giận chỉ làm lão đi sai đường.

- Nói đi! Cậu muốn bao nhiêu?

- Ít thôi! 20% cổ phần trong tay ông.

Hừ!

Ông ta hừ lạnh một tiếng, ánh mắt bọn họ như hai con mãnh thú đang vờn nhau.

- Cậu đang nói đùa phải không?

- Hừm...nếu như tôi nhớ không nhầm thì Nghiêm tiên sinh đây sở hữu 50% cổ phần, nếu chia cho tôi 20% thì số cổ phần còn lại là 30%, ông vẫn có thể nắm quyền, vẫn có thể giữ được vị trí chủ tịch hội đồng quản trị, thế nào?

Hạ Phong Diệp quả thật đứng là một kẻ rất thông minh nhưng cũng đầy mưu mô, xảo trá, không kém gì Trần Dương Thần.

- Tôi sẽ được quyền lợi gì?

Nghiêm Mặc Huy từ tư thế chủ động trở thành bị động, bị tên khốn Hạ Phong Diệp này nắm thóp, lão quả đã khinh thường tên nhóc này rồi.

- Như ngài nói, kết giao với tôi, ngài sẽ có thêm đồng minh và loại bỏ được rất nhiều kẻ thù...đặc biệt là Trần Dương Thần...thế nào thành giao chứ?

- Vấn đề này ta cần thời gian để suy nghĩ, không thể làm bừa được.

- Bây giờ, ngài không có quyền lựa chọn nữa rồi, một là đồng ý cuộc giao dịch này, hai là... người đầu tiên khách.

Hạ Phong Diệp thẳng thừng đứng lên, mặc kệ Nghiêm Mặc Huy đang đỏ đẫy mồ hôi, căng thẳng suy nghĩ, ông ta không có quyền lựa chọn nữa, thật sự thế lực của Hạ Phong Diệp đang ngày một "bành trướng", hẳn là một kẻ tài giỏi không kém gì Trần Dương Thần, nếu Nghiêm Mặc Huy điều khiển được con rối này thì tất cả mọi quyền lực chắc chắn sẽ trở về tay lão, tên này rất thông minh nhưng lại quá cao ngạo, thông minh sẽ lại bị thông minh hại.

Truyện chỉ được đăng trên wattpad:@hoaipink2002 và Facebook chính chủ Thanh Hoài. Vui lòng không edit hay mang đi bất kì nơi đâu, có ghi nguồn thì cũng mặc kệ, hãy tôn trọng chất xám của tớ.

Hừ!

Lão lại hừ lạnh một tiếng.

- Khoan đã!

Lão đứng dậy, hét lớn.

- Sao nào? Thành giao hoặc ông sẽ mất hết tất cả trong tích tắc?

Hạ Phong Diệp nở một nụ cười ngạo mạn của kẻ chiến thắng, lão già này liệu có chịu khuất phục.

- Được, tôi đồng ý với cậu! 20% cổ phần của tôi sẽ được chuyển ngay cho cậu, giờ cậu là cổ đông có nhiều cổ phiếu nhất chỉ sau tôi.

Nói đoạn, Nghiêm Mặc Huy quay sang gã thuộc hạ Sâm.

- Sâm! Cậu biết nên làm gì rồi chứ?

- Nhưng mà thừa lão già, chuyện này không thể được đâu.

Sâm quyết ngăn cản cho bằng được, hẳn biết Nghiêm Mặc Huy cũng đã phải đắn đo cơ nào mới chọn kế sách này, nhưng mà chuyện này quá phi lí, không thể đồng ý được.

Căn phòng mặc điều hoà chạy vẫn rất bình thường nhưng khi bước chân vào lại cho ta cái cảm giác khó chịu đến ngạt thở, chỉ muốn ra chứ không muốn vào, cuộc thương lượng hết sức gay cấn và khốc liệt giữa một con cáo già lâu năm và một con sói hung mãnh, liệu kẻ nào mới chính là kẻ chiến thắng và cho kẻ còn lại một kết cục đầy bi thảm.

Nghiêm Mặc Huy hai bàn tay đan xen nhau, ánh mắt có chút đắn đo nhưng rồi lại cất giọng lạnh.

Triết lý của lão là "Lùi một bước tiến vạn bước".

- Sâm!

- Có thuộc hạ!

- Từ khi nào mà cậu lại nhiều chuyện đến như vậy hả?

- Thuộc hạ không dám.

- Vậy còn không mau làm việc.

- Nhưng...

- Sao? Muốn chống đối tôi sao?

- Vâng! Thuộc hạ hiểu rồi.

Dứt câu, gã đàn ông này mặc dù không can tâm nhưng vẫn phải tuân mệnh răm rắp.

Hạ Phong Diệp đứng ngoài cuộc nhìn chủ tớ bọn họ tranh cãi nhau vì hắn, mà lòng hắn vô cùng hả hê, giờ lão mới biết ai là kẻ mạnh ư? Rồi sẽ có một ngày Trần Dương Thần cũng phải quỳ phục hắn thôi. Cứ chờ mà xem.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sừng Vờ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

- Diệp, anh thấy lão ta như thế nào? Có đáng để tin cậy không?

Ánh mắt của Hạ Phong Diệp vẫn dán chặt vào Nghiêm Mặc Huy thông qua tấm kính cửa sổ, hắn nhíu mày cười một cái.

Ánh mắt lộ rõ vẻ ngạo mạn đầy tự tin, hắn quay sang người đàn bà kia, đứng là phong thủy hữu tình, rất đầy đủ diện nước, nhất là cặp bông đào quyền rũ kia đang e ấp dưới lớp áo ngủ mỏng manh, à mỉm cười, đôi môi hình tim càng quyền rũ hơn.

- Tất nhiên rồi, tiểu bảo bối.

Bàn tay to lớn khẽ chạm môi à, ánh mắt dán chặt vào vòng một đồ sộ kia.

- Thật mê người!

Hắn khen ngợi làm cô gái kia càng sững hơn.

- Ày da! Kì quá à! Người ta cũng theo anh mấy năm rồi, giờ anh mới biết sao? Thật giận quá đi!

Cô gái kia làm nũng, bàn tay khẽ đẩy Hạ Phong Diệp ra, ánh mắt chứa đầy sự hờn dỗi.

- Thôi mà, Ngọc Khanh, anh biết tiểu bảo bối xinh đẹp mà, đừng giận anh nữa, đêm nay phải trừng phạt em mới được.

Nói đoạn, hắn bế Ngọc Khanh ném thẳng lên chiếc giường trắng, lửa tình thật sự đang bùng cháy trong hắn, dục vọng, sự chiếm đoạt thân xác, tất cả đều đang trỗi dậy.

- A ~ Diệp ~ Anh kì quá ~

Ngọc Khanh như con rắn uốn cong thân mình tạo ra một đường cong chữ S đầy sexy, quyền rũ, hai tay à ôm lấy cổ Hạ Phong Diệp, ngẩng đầu lên hôn hắn một cái, rồi tình tứ nói.

- Em yêu anh! Diệp.

Hắn vẫn rất bình thản, vờ như chưa nghe gì hết, nếu đã là người thân thuộc của hắn nhiều năm đến như vậy thì nên biết chữ "yêu" là điều tối kỵ, tình yêu này hắn chỉ mãi dành cho Hạ Quyền Quyền.

- Đêm nay hãy chứng minh em yêu tôi nhiều như thế nào đi, bé con!

Lời người đàn ông như thuốc kích tình, à vui vẻ ôm chặt lấy hắn, hắn vỗ nhẹ vào mông Ngọc Khanh, rồi đâm thẳng cự long vào trong, à sung sướng rên lên. Hắn lại càng động mạnh hơn.

- A...Diệp...chậm...chậm...thôi...a...sướng...sướng...

Tiếng rên ri hòa cùng hơi thở gấp kìa, thật sự là một thứ âm thanh mê hoặc.

- Thích không người đẹp?

Hắn dừng mảnh tiến vào sâu hơn, nơi đó của Ngọc Khanh bắt đầu co thắt lại, một cảm giác tê dại đang diễn ra phía dưới cổ ta.

- Thích...thích...lắm...thêm...nữa đi...sâu nữa...đi...Diệp...em chịu...hết nỗi rồi...A...

- Đứng là tiểu yêu tinh, thôi thì đêm nay tôi để tôi chiều chuộng em vậy.

Hắn vỗ vỗ mông ả, ả quấn quýt ôm chặt lấy hắn, bộ ngực căng tràn cọ xát nhau không ngừng rung theo từng chuyển động của người đàn ông to lớn kia, đôi chân thon dài trắng ngần quấn lấy cái eo đầy rắn chắc kia, và cái miệng nhỏ không ngừng phát ra những âm thanh gọi tình.

- A...thật thích...

[...]

Trong khi đó, tại nhà Trần Dương Thần, hắn dường như đã lường trước được mọi việc, vẫn ung dung nhâm nhi tách trà, hai chân gác chéo lên nhau, trên tay là một tờ báo, thoáng chống cặp chân mày lại nhếch lên, khóe môi khẽ nhếch cười.

Nguyên đứng đó cũng dường như đã hiểu được ngụ ý của nụ cười kia.

- Lão đại, đúng như dự đoán, tên Hạ Phong Diệp đã bắt đầu hành động.

Hừm!

Hắn cười nham hiểm.

- Bắt đầu tung cổ phiếu ra thị trường!

- Vâng!

- Về phía Nghiêm Mặc Huy, lão thật sự thất thế rồi. Không ngờ tam đại tài phiệt vang bóng một thời giờ lại khốn khổ như vậy.

Trần Dương Thần đặt tờ báo xuống, rồi lại nâng tách trà đang dở dang.

- Lão đại có sáng kiến gì hay? Phải chăng là...

- Cứ từ từ, rồi tóm gọn một lũ.

Ánh mắt người đàn ông vô cùng nham hiểm.

- Vâng! Thuộc hạ đã hiểu.

Trần Dương Thần toan cầm tờ báo lên nhưng lại nhớ ra chuyện gì đó vô cùng quan trọng.

- Chuyện tôi nhờ cậu đã làm được chưa?

- Chuyện đó thuộc hạ đã sai người điều tra rồi, cô gái đó cũng sắp đến đây rồi.

- Theo như lời Daniel nói thì mong cách này có hiệu quả.

[...]

Thành phố S lệ hoa, đầu đầu cũng là một phố, ồn ào và tấp nập, cảnh vật thì nên thơ hữu tình.

Khắp nẻo đường là các khu trung tâm thương mại hay các công ty lớn trải dài khắp nơi. Hạ Uyên Nhi lần đầu nhìn thấy mà choáng cả hai mắt, nào là xe hơi, nhà máy, xí nghiệp, rồi các bảng hiệu toàn diễn viên nổi tiếng, quả thật lần đầu được tận mắt nhìn, ngưỡng mộ, quả là ngưỡng mộ.

Hạ Uyên Nhi từ nhỏ vốn sống ở dưới quê nên đâm ra chuyện thành phố chẳng biết được bao, đây là lần đầu được bước chân lên đây, đúng là rất thích.

Cô gái nhỏ mặc một chiếc quần Baggy đen, một cái áo thun trắng in, trên vai là một cái túi xách đeo chéo.

Cô gái nhỏ đi đến đâu cũng chu mỏ lên, cái miệng nhỏ hồng hồng trông dễ thương làm sao. Mặc dù sống ở quê nhưng cô lại mang một làn da trắng ngần, một đôi mắt bồ câu lung linh, cái mũi dọc dừa chính là điểm nhấn trên khuôn mặt.

- Đúng là được mở mang tầm mắt, quả thật thành phố khác xa với những gì mình tưởng tượng, thôi kệ nên làm việc chính thì hơn.

Loay hoay một hồi cũng đến nơi cần đến, Hạ Uyên Nhi vượt trên trần giọt mồ hôi, sao mà đường thành phố quanh co, lắm ngõ thế không biết, làm cô chạy đôn chạy đáo đi tìm, thật mệt hết sức.

Cô chính chàng lại quần áo rồi nhún chuông.

Căn nhà to như lâu đài này chính là địa điểm cần đến của cô.

Một người hầu chạy ra, nhìn cô gái nhỏ nhấn với ánh mắt đầy kì lạ.

- Xin chào! Có cần gì?

- Xin chào chị, tôi là Hạ Uyên Nhi, em gái của Hạ Quyên Quyên.

--- hết chap 50---

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vơ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Chủ nhân của căn nhà lộng lẫy đầy uy nghi tráng lệ này không ai khác chính là Trần Dương Thần, hảo soái ca trong lòng phụ nữ.

Miệng cô tím tím cười lộ rõ hai cái lúm đồng tiền sâu ời là sâu.

- Xin chào! Tôi là Hạ Uyên Nhi - em họ của chị Hạ Quyên Quyên.

Cô hầu gái hơi bất ngờ nhưng rồi cũng mở cổng ra.

- Cô ngồi đây đợi một chút, để tôi vào trong báo cho phu nhân.

- Vâng! Cảm ơn chị.

Hạ Uyên Nhi xưa nay nổi tiếng thông minh, lễ phép, nói chuyện với ai cũng đều rất đáng hoàng. Cô ngồi một hồi rồi đôi chân vốn quen chạy nhảy bỗng thấy khó chịu, đành lòng đứng lên đi vài vòng, đi loanh quanh một hồi, cô phát hiện ra một khu vườn vô cùng rộng rãi, nó đẹp như tranh vẽ vậy, cứ như đang bước vào thế giới cổ tích, cô mê mẩn ngắm nhìn khu vườn hoa.

Cô ngỡ ngàng như một loại thôi miên cô vô thức tiến đến, khu vườn này toàn là hoa Lavender, xa xa chỉ thấy một khóm hoa hồng Bungari, nói chung khi nhìn vào cũng đủ biết chủ nhân của vườn hoa này rất thích loại hoa đặc trưng của nước Pháp này.

Mùi hương của loài hoa này khá là dễ chịu, tạo cho người chơi hoa một cảm giác thoải mái sau một việc căng thẳng.

Định bụng cúi xuống chỉ chạm nhẹ vào cánh hoa một chút vì tính tò mò quá cao ai dễ bàn tay bé nhỏ của cô bị nắm chặt rồi kéo mạnh lại.

- Không được đụng vào đó!

Lòng ngực bé nhỏ của cô đập mạnh vào người đàn ông kia, cô hơi choáng, ngược mặt lên nhìn người đàn ông thô bạo kia, bọn họ mắt chạm mắt, Hạ Uyên Nhi thốt lên trong đầu "Ông chủ này nhìn đẹp trai quá đi".

- Tôi...tôi...xin lỗi..

Hạ Uyên Nhi có phần hơi lúng túng, bởi vì từ nhỏ đến giờ chưa từng chạm mặt gần như vậy với đàn ông.

- Đây là nơi cấm, ông chủ đã căn dặn không cho bất kì ai vào đây mà, sao cô lại vào đây được.

- Tôi xin lỗi...tôi không biết...đây là cấm địa...

Hạ Uyên Nhi bắt đầu run rẩy, nhìn cặp mắt sắc lẹm kia như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô gái nhỏ vậy, vô cùng đáng sợ.

- Được rồi! Nếu cô là lần đầu thì cũng không phải là lỗi của cô.

- Vâng! Thành thật xin lỗi anh.

Hạ Uyên Nhi cảm thấy vô cùng xấu hổ, vì mình đã tự tiện đi lung tung, còn lại bị ông chủ xấu tính này bắt được, thật sự muốn kiếm một cái lỗ nào đó để chui vào mà.

Nguyên rồi đi, trạng thái rất ung dung tự tại, còn hàng tá công việc đang chờ đợi hắn.

Đôi chân thon dài thoắt thoát lướt ngang bãi cỏ, Hạ Uyên Nhi mê mẩn đắm say nhìn theo nó. Lần đầu tiên trong cuộc đời cô thấy được một người đàn ông có sức cuốn hút kia lạ đến như vậy và cũng là lần đầu tiên cô...không thể rời mắt khỏi một người đàn ông.

[...]

Hạ Uyên Nhi vẫn như thường lệ, chăm sóc và tưới cây cho hoa. Khi thấy cô bé này đến thì vô cùng bất ngờ, nhưng đồng thời cũng hiểu được vì sao cô bé này tới đây.

- Chị Uyên Nhi, chỗ hoa này đều do một tay chị trông nên hay sao? Quả thực rất khéo nha.

Hạ Uyên Nhi lắc đầu.

- Chỗ này đều do Thảo một tay vun trồng.

- Ủ ôi, vậy quả thực anh rể rất yêu thương chị nha.

Hạ Uyên Nhi cười tươi nhất từng đóa Lavender vàng và tím xếp thành một bó hoa tuyệt sắc rồi nhẹ nhàng đặt nó vào chiếc lọ thủy tinh kia. Hạ Uyên Nhi chỉ mỉm cười.

- Làm sao mà em biết được là anh ta yêu thương chị chứ? Biết đâu đó chỉ là cái vô bực bên ngoài thì sao?

- Chị đó! Quả thật cảm ơn, nếu anh ấy không yêu thương chị thì có nhất thiết phải tự tay mình trồng từng đóa hoa oải hương đủ sắc này cho chị không, có cần phải tận mắt mời em lên đây để bầu bạn nói chuyện với chị không? Chị nghĩ xem, những chuyện mà chị từng trải qua cùng anh ấy, anh ấy đã làm gì vì chị? Chị đã từng nghĩ chưa?

- Chị...

Hạ Uyên Nhi ấp úng, thực sự thì cảm xúc hiện tại của cô rất hỗn loạn, như đang đứng giữa một sa mạc lớn và không bao giờ tìm thấy được lối ra.

Hạ Uyên Nhi vỗ nhẹ vào tay cô, khẽ bấu chặt môi.

- Chị à! Quá khứ đã là quá khứ rồi, bây giờ cái quan trọng nhất là chị phải sống cho hiện tại và cả tương lai, chị hiểu không?

-...

- Em nghĩ trong lòng của chị chắc đã có câu trả lời sẵn rồi.

Hạ Uyên Nhi vỗ vai cô rồi bước vào nhà, cô chỉ mong rằng chị mình sẽ hiểu ra phần nào đó, anh ấy đối với chị quan trọng đến dường nào.

...

Tí tách...tí tách...

Từng giọt mưa rơi thấm đẫm chiếc đầm trắng của cô, cô chỉ bấu môi, dòng nước nóng chảy dài từ khoeo mắt, cô tự hỏi, thời gian qua mình đã đánh mất bao nhiêu điều rồi, đánh mất chính bản thân mình, chỉ ước thời gian quay trở lại.

Một bóng hình cao lớn đứng sừng sững trước mặt cô, nhẹ đưa chiếc ô lên che cho cô, cô run rẩy từ từ ngược mặt lên.

- Vội ơi! Mưa rồi!

Mưa ngày càng lớn và âm ỉ, tựa như nỗi lòng của hai con người kia, số phận đã đẩy đưa họ đến với nhau, kết thành một cặp.

Rốt cuộc thì người đàn ông này đã hi sinh bao nhiêu điều cho cô rồi? Và cũng lấy đi bao nhiêu điều của cô rồi? Đúng là mỗi câu hỏi khó mà trả lời được.

Đúng! Ta sống là sống cho hiện tại, là sống cho tương lai, đâu phải sống cho quá khứ.

Khoe miệng Hạ Uyên Nhi khẽ nở nụ cười. Ánh mắt hắn vẫn rất dịu dàng, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh. Cô tự hỏi lòng mình. Tất cả...

Có nên kết thúc ở đây không?

- Thảo!

Cô khẽ kêu tên hắn, đôi mắt chìm ửng lặng im lặng nghe.

----- hết chap 51-----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

- Tiểu Quyên, đừng như vậy nữa có được không? Anh biết là mình có lỗi với em rất nhiều, nhưng xin em cho anh cơ hội để sửa chữa và bù đắp những tổn thương mà anh gây ra...có được không?

Từng hạt mưa rơi lộp bộp trên đầu hấn, hấn đứng lặng nơi đó, cô đứng dậy vừa mỉm cười vừa lắc đầu.

- Không! Cuộc sống đầu phải ai cũng hoàn hảo, ai ai rồi cũng sẽ có lúc mắc phải lỗi lầm, chúng ta đều không ngoại lệ.

Nụ cười trên khóe môi hấn dần dần nhích lên, cuối cùng thì vệt hấn cũng đã chịu mở lời với hấn, hấn biết cô ấy vẫn còn rất yêu hấn mà.

- Đứng ngoài mưa không tốt đâu, chúng ta mau vào nhà có được không?

- Được!

Hấn mỉm cười rồi tiến tới bế cô vào thẳng trong nhà. Mưa tầm tã cũng bắt đầu dứt, chỉ còn để lại những hạt nước nhỏ lấp lánh như ánh ngọc trai đậu mỏng manh trên những phiến lá, cuối cùng thì cầu vồng cũng đã xuất hiện. Sau cơn mưa trời lại sáng.

[...]

Có cảnh 18+ đề nghị ai có đầu óc "chong xáng" xin đừng lướt tiếp, mà chắc vô đây đọc rồi thì chắc cũng không còn ai "chong xáng" nữa phải không?

Trần Dương Thần đặt Hạ Quyên Quyên xuống phía bên tấm một cách nhẹ nhàng. Nhìn chiếc đầm ướt nhẹp của cô mà hấn xót.

- Để anh giúp em thay đồ.

Hấn vỗ tư định chạm tay vào cổ áo cô thì liền bị cô hất mạnh sang một bên rồi đưa hai tay lên che ngực. Nhìn gương mặt đang đỏ ửng lên là biết là cô đang xấu hổ tới mức nào, sao tên này có thể ngang nhiên nói như vậy cơ chứ?

- Tiểu Quyên của anh ngưng sao? Thôi nào! Anh còn lạ gì cơ thể em chứ?

- Anh...đồ lưu manh...

- Cho ông xã giúp bà xã được phép thay đồ nhé.

Gương mặt hấn tựa hồ điệp, mê hoặc trái tim nhỏ của cô. Cô dần dần bỏ hai bàn tay xuống. Trần Dương Thần như cá gặp nước liền chớp lấy thời cơ nhanh gọn lẹ.

Bàn tay to lớn mở chậm rãi từng cúc váy một, có lẽ đây là lần đầu tiên hấn phục vụ người khác tắm.

- Tiểu Quyên, anh yêu em.

- Em biết...

Cô hơi e thẹn, chiếc cúc váy cuối cùng cũng được tháo ra, để lộ một thân hình vô cùng gợi tình, với đường cong hình chữ S quyến rũ. Hấn khẽ nuốt nước bọt, rồi tháo từng lớp áo lót đầy vướng víu trên người cô ra, quăng chúng sang một bên.

Hấn rất nhẫn nại cố gắng kiềm chế dục vọng rồi từ từ bế cô vào bồn, rắc một ít cánh hoa hồng lên trên mặt nước, xả vào bồn một ít tinh dầu thơm, làn nước nóng hoà quyện làm một tạo một cảm giác vô cùng thoải mái.

Cơ thể Hạ Quyên Quyên như được lạc vào một chốn bồng lai tiên cảnh, rất dễ chịu.

Hấn mỉm cười nhìn vẻ mặt của cô nàng mà chịu không nổi. Trần Dương Thần lấy một ít sữa tắm lên cơ thể cô rồi nhẹ nhàng xoa xoa khắp cơ thể trắng nõn của cô, lúc đầu cơ thể cô có bất ngờ nhưng rồi cũng quen.

- Tiểu Quyên, dễ chịu không?

- Ừm...có...

Hấn mỉm cười, lâu rồi mới thấy cô cười hạnh phúc như vậy, sau khi tắm lưng đã được xoa đầy sữa tắm, hấn dần dần đưa cái dục vọng tham lam đến khắp nơi trên người cô.

Bàn tay hấn chạm nhẹ vào ngực trái của cô, tình nghịch đùa đùa chúng. Hạ Quyên Quyên giật mình đẩy ra, gương mặt lại ửng hồng vì xấu hổ.

- Anh làm gì thế?

Cô hét lên.

- Nhìn cơ thể em mà dục vọng của anh nó lại tỉnh giấc.

Hấn thì thào vào tai cô rồi cắn mút nó, cô khẽ rên.

- Anh...đồ đại biến thái này...

- Tiểu Quyên, cho anh nhé! Anh thực sự rất muốn em, muốn chiếm hữu em, cả thể xác lẫn trái tim này.

Không đợi cô trả lời, hấn đã mạnh bạo bóp nắn hai ngực cô, rồi ngấu nghiến mút lấy chơi đùa nó.

Hạ Quyên Quyên run rẩy lên, cô ôm lấy đầu hấn, mặc sức cho hấn đang chơi đùa cô.

Hấn cắn nhẹ lên xương quai xanh của cô một cái rồi quay sang mút lấy nú hồng cho đến khi nó căng cứng lên, một tay xoa nắn một tay tham lam rình mò đường cong của cô, làn nước ấm trong bồn càng thêm sự hưng phấn.

Hấn rò mò chiếc bụng phẳng lì của cô, chiếc lưới đã xoáy rồi ngấm lấy nú.

Hạ Quyên Quyên khẽ run lên, ưỡn cặp ngực về phía hấn, cặp lưng dài trắng nõn nà tạo một đường cong vừa vặn, đầu óc cô như bị bỏ bùa, mơ hồ và ảo diệu, chỉ cảm thấy cơ thể nóng lên bất thường, dục vọng trong người lại trời dậy.

- Ừm...Thần...

- Tiểu Quyên, cơ thể em thật sự rất nắn cảm nha, nhìn xem...

Hấn chạm nhẹ vào hoa huyệt của cô, chỗ đó đã ẩm ướt lên từ bao giờ rồi.

Hấn mỉm cười khoái chí còn cô thì xấu hổ muốn độn thổ.

- Tiểu Quyên, anh bế em ra ngoài nhé.

Hạ Quyền Quyền chi ngượng ngùng gật đầu.

Trần Dương Thần bế cô lên rồi đặt cô trên đùi mình, ánh mắt chìm ưng ngắm nhìn cặp ngực tròn kia, hân hân nhẹ lên nó.

- Nhìn tư thế này cũng không tồi phải không?

Hắn vỗ nhẹ vào hai mông cô, cặp ngực tròn đầy gợi cảm cũng rung rinh theo.

- Thần...em yêu anh...

Cô thì thào hôn nhẹ lên môi hắn, hắn chau mày tỏ vẻ không đủ.

Đôi môi mọng ngay lập tức bị hắn khoá trái, một tay nâng đầu cô lên, một tay giữ chặt eo cô lại, Hạ Quyền Quyền nhanh trí hiểu ý phối hợp với Trần Dương Thần, hai cô cô ôm lấy đầu hắn, cuồng quyết hôn, thật là một cảnh tượng đẹp đẽ, cơ thể người con gái ôn nhu quấn lấy người con trai mãi không rời.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vịt!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Xôi thịt

Cảnh báo có cảnh 18+ Vui lòng dừng đọc khi chưa có sự cho phép của Phụ huynh ☐

- Ừm...a...a...a...

Tiếng rên yếu ớt của Hạ Quyền Quyền khi Trần Dương Thần cố ý trêu chọc chỗ mẫn cảm của nàng, làm cơ thể nàng không ngừng rung lên.

- Vịt à, mới chạm nhẹ mà sao chỗ này của em đã ẩm ướt rồi vậy, thật là...

Dứt lời hắn đưa hai ngón tay đâm thẳng vào hoa huyết, làm cô sướng run mà rên rỉ lên.

- A...a...um...ư...ư...m...

Hắn mỉm cười cúi đầu nơi đó của cô, những động tác thoăn thoắt của Trần Dương Thần làm cô không tự chủ được mà banh hai chân ra rộng ra càng lộ rõ vẻ mê hoặc.

Nơi hoa huyết bị trêu ghẹo đã hồng tấy lên, những ngón tay cứ đưa vào rồi lại đưa ra, như một luồng điện chạy qua người nàng vậy.

- Thần...em...muốn...ư...ư...a...

Cơ thể cô nóng bừng lên, bên dưới lại còn liên tục bị kích thích đến như thế thì sao mà chịu nổi được, hắn nhoen miệng cười.

- Cầu xin anh đi vịt! Cầu xin vợ muốn chồng đi!

Hắn dù trên cương vị nào, dù trong hoàn cảnh nào đều cũng sẽ có đủ mọi cách để sai khiến người khác tuân mệnh lệnh của hắn.

- Ừm...vợ...ư...muốn...chồng...

Hắn rút tay khỏi nơi đó, kèm theo đó là một loạt chất nhầy màu trắng, Trần Dương Thần dương dương đắc chí nếm thử mùi vị, Hạ Quyền Quyền thấy vậy đỏ bừng khuôn mặt vì xấu hổ.

- Ngon thật, cơ thể vợ chỗ nào cũng ngon cả!

Hắn phán một câu khiến mặt nàng càng nóng ran hơn.

- ư...um...nóng...nóng quá...

Như một liều thuốc kích dục, Hạ Quyền Quyền mơ mơ màng màng chạm lấy nơi "dũng mãnh" của hắn. Hắn hơi bất ngờ nhưng rồi cũng mỉm cười.

- Hôm nay vợ bạo quá nha!

Được thể thuận tay cô đi vào trong hắn, bắt đầu rình mò thứ đang cương cứng kia.

- Làm gì mà đã cương lên thế này rồi, thật hư hỏng mà.

Cô chỉri yêu, rồi bóp lấy chỗ đó, xoa xoa rồi lại nắn nắn, làm Trần Dương Thần hân hân mắt thể chủ động bỗng dưng chuyển thành thể bị động, hắn chồm lấy hôn ngấu nghiến môi cô, bàn tay không ngừng xoa nắn hai bầu ngực. Một màn kích thích đỉnh cao chưa từng có.

- Hôm nay vợ bạo hành chồng quá!

- Ừm...Đây là sự trừng phạt...

- Tại hạ xin lĩnh tội!

Từng nhịp thờ, nhịp đập bọn họ đều có thể cảm nhận nhau, ngay lúc này đây, cả cơ thể dường như hoà quyện lại với nhau, tạo nên một hương vị ngọt ngào khó tả.

Cơ thể trần trụi quấn lấy nhau mãi không rời, từng nhịp di chuyển của hắn trong cô làm cô phát ra những tiếng kêu yếu ớt.

Mồ hôi hột toát ra ướt đẫm cơ thể, vẫn là cái tư thế ngọt ngào đó, đôi chân dài quấn quýt ôm chặt lấy eo người đàn ông vạm vỡ kia. Hắn thờ gấp nắm lấy eo cô rồi nháp nhô từng nhịp ra vào đều đặn, bên trong co rút dương vật, hắn càng tỏ mò đam sâu hơn.

- Ừ...ư...um...Thần...chạm lại một chút thôi...

- Được... vợ yêu...

Hơi thở gấp, hắn điều tiết một chút rồi chậm rãi di chuyển, đôi bầu ngực căng tròn không ngừng rung lắc theo nhịp của hắn, Hạ Quyền Quyền bấu chặt lấy vai Trần Dương Thần, mái tóc xù rối che nửa khuôn mặt, nhiệt độ căn phòng càng tăng lên cao.

...

Đêm nay cũng thật dài.

[...]

Một đêm đầm nồng cháy để hâm nóng lại tình cảm của hai vợ chồng. Một buổi sáng mới lại bắt đầu, ánh nắng rọi sáng lấp lánh các góc ngách khe cửa của căn phòng, Trần Dương Thần say giấc nồng bên Hạ Quyền Quyền, đôi

tay họ đan xen vào nhau trông rất tình tứ.

Thật ra thì đêm qua do sinh lực của Trần Dương Thần quá mạnh hành hạ cô khiến cô giữa chừng đã bỏ cuộc chơi, mệt đến nỗi thiếp đi lúc nào không hay, còn Trần Dương Thần thì như một chú ong thợ siêng năng cần cù vẫn tiếp tục công việc thỏa mãn nhu cầu.

Nếu tính ra thì cũng gần 4 tháng hần ăn chay rồi đâm ra đêm qua hần được ăn thịt nên quyết ăn sạch con "thỏ non" này không còn mảnh xương nào.

Trần Dương Thần mỉm cười vuốt ve nghịch tóc mái Hạ Quyên Quyên, cô khó chịu khẽ nhăn mày. Đêm qua là hần đã có lỗi khiến cô phải chịu một mẻ như thế này, thật sự hần rất hổ thẹn, nhưng biết sao được bây giờ, con mẻ này quá thơm tho trắng trẻo, mà sói ta cũng đã lâu rồi không được ăn thịt, nên thôi kệ, sau này hần sẽ bù đắp sau cho cô vậy.

Đôi tay nhỏ vòng qua eo hần rồi ôm chặt nít mãi không buông, điều mà hần lo nhất bây giờ đó là...

Hai cơ thể này đang trần truồng lại còn dính sát vào nhau nữa...

Đôi môi mông khê nhếch lên gian xảo, tiểu yêu tính mê hoặc lòng người có ý gì đây, phải chăng lại đang định câu dẫn hần lần nữa.

- Ừm...

Hần tỏ mò muốn đắm chìm một lần nữa nên tham lam cắn mút môi cô. Hạ Quyên Quyên đang say giấc bỗng giật mình tỉnh giấc, đôi mắt tròn tròn nhìn kẻ trộm sắc kia. Lúng túng đẩy hần ra.

- Đồ sắc lang!

Cô hét lên, gương mặt đầy ửng hồng, cơ thể khẽ di chuyển thì cảm thấy khó chịu đau nhức vô cùng, đặc biệt là phần thân dưới cảm thấy vô cùng khó chịu, chắc là tên Trần Dương Thần kia đêm qua đã rất mạnh bạo nên hại cô nắng sáng ra toàn thân tê liệt như thế này, cô cắn môi thầm咒.

- Vợ đang nghĩ gì thế?

Hần âu yếm sà sà lại gần ôm hôn thân thiết.

- Biết vậy tôi đã không bỏ qua cho anh rồi!

Cô giận dỗi hất tay hần ra, cái thân hình đau nhức này càng khiến cô thấy khó chịu hơn.

- Không phải đêm qua vợ câu dẫn chồng sao? Ăn sạch người ta rồi giờ chối bỏ trách nhiệm là sao?

- Anh!

- Tấm thân này đều nhờ vợ khai phá đấy chứ!

Hạ Quyên Quyên đột nhiên cười gian tà, ánh mắt nhìn hần chằm chú.

- Vậy chứng tỏ là Trần Dương Thần lão đạo này giữ tâm thân "trong trắng" suốt 30 năm, chưa từng một lần nào qua đêm với phụ nữ.

Trần Dương Thần đột ngột xoay mặt rồi bật dậy, dường như hần muốn lảng tránh vấn đề này.

Hạ Quyên Quyên nhanh tay giữ hần lại rồi kéo mạnh về phía mình, Trần Dương Thần lão đạo rồi té xuống giường, một màn nam đề nữ hiện rõ ngay trước mắt, đặc biệt hơn cả là có thêm một nụ hôn ngoài ý muốn.

Hạ Quyên Quyên ngất ngây, tròn tròn mắt nhìn, tên gian xảo thừa dịp cơ thể câu dẫn lấy môi cô nắng rồi từ tốn thưởng thức. Bàn tay bắt đầu mò mẫm nơi ẩm ướt của cô mặc nhiên trêu đùa nơi e thẹn đó.

Và rồi...

[...]

----- hết chap 53-----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đạo Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54

Hạ Uyển Nhi mò mẫm ngắm nhìn từng món đồ sang trọng trong căn nhà này, đáng lẽ ra hôm nay cô tính sẽ qua thăm sự nói chuyện phiếm với chị mình - Hạ Quyên Quyên, nhưng ai dè vừa tính mở cửa phòng lại bị tên xấu xa kia chặn lại, rồi lại còn nhục nhã hơn khi bị hần nhấc bổng một cái lên rồi nhẹ nhàng rồi kiêu ngạo như kiêu ngạo bao tài, khiến bao người nhìn vào xía xối, thật mất mặt.

Hất xì!

Cái mũi ngứa ngoáy khó chịu, dường như có điều gì đó không ổn.

Hoá ra cái tên xấu xa mà Hạ Uyển Nhi đang thăm chửi trong bụng kia là một người rất quen thuộc - Nguyên, cánh tay phải đắc lực của Trần Dương Thần. Tên này nổi tiếng máu lạnh nhưng được cái đối xử với phụ nữ rất phong tình, nhẹ nhàng.

Cô lờm hần, hần quay phắt đi, tò mò không hứng thú với cô nhóc, làm cô lại càng thêm tức, chỉ muốn đá một cái vào cái bàn thờ trên kia nhưng điều đó chỉ có thể làm trong mơ thôi, ngoài đời chỉ có thể như lấy trứng chọi đá.

Tính ra thì cô đã ở đây được 2 ngày rồi mà vẫn chưa quen được ai trong nhà này cả, với lại thời gian cô lên thành phố này chỉ được có 1 tháng, quá ngắn, khi đi ba mẹ cô dặn dò đủ điều nhưng rồi cô cũng chẳng nhớ được cái gì, ở nhà Hạ Uyển Nhi vẫn luôn bị gọi là "đàn gấu tai trâu", ý nói cũng như không.

- Này cô, cô xem đủ chưa?

Nguyên đứng dậy, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn cô.

- Tôi xem gì thì liên quan tới anh? Tránh ra đi đồ phiền phức?

Cô âm ỉ cửi chửi nũa trong bụng, nhìn đẹp trai mà tính nết kì ghê, đàn ông gì mà nhiều chuyện. Lần đầu gặp mặt đã thấy không ưa nhau rồi. Nếu không phải vì Trần Dương Thần đích thân cho người gọi cô lên cái thành phố xa lạ này, thì chắc có lẽ cô đã không thêm đặt chân lên đây rồi.

- Cô còn đi học?

Hần hỏi, ánh mắt có chút nghi ngờ, nhìn cô gái nhỏ nhắn này chắc cũng tầm 16-17 tuổi rồi.

- Mất anh có vấn đề không? Tôi tốt nghiệp gần 1 năm rồi nhè, hiện tại đang đọc thân và sắp có việc làm.

- Về sau không cần trả lời cũng được, vì tôi không có hỏi.

- Anh!

Cô tức ói máu, điên cả người lên mà chẳng thể làm gì được cả. Hần ta nhếch môi cười, vẻ đẹp hiện hữu trên gương mặt kiêu ngạo kia. Nếu nói Trần Dương Thần 10 điểm về độ hoàn hảo, phong lưu, đa tình thì Nguyên cũng đã

chiếm gần 8, 9 phần rồi, hẳn cũng thực sự không kém cạnh gì.

- Nhìn cô xinh đẹp như vậy chắc cũng đã có bạn trai?

Hắn ta lại cong cong cái vành môi mỉm lên, không hiểu sao hẳn rất thích chọc cô nàng này, thích cái vẻ cô nàng này xấu hổ, ngốc nghếch và giận dữ khi đầu vô mồm với hẳn.

"Quả là rất thú vị!"

Đó giờ kẻ khác đều nhìn hẳn với con mắt đầy sợ hãi, mong lung, phụ nữ đến gần hẳn đều bị ghê lạnh, từ chối, hẳn cũng khá dè dặt, làm việc gì cũng đều có chừng mực hết, vậy nên trong mắt Trần Dương Thần hẳn cũng rất được coi trọng, còn đối với những kẻ dưới trướng hẳn đều gọi hẳn là một "hệ lão đại".

Đáng sợ vậy đó, ghê gớm là vậy đó, vậy mà cô gái này lại không biết sợ trời sợ đất là gì, hay là Hạ Uyên Nhi vẫn chưa nhìn thấy cảnh hẳn tận tay bắn chết một ai đó...

- Tôi có rồi hay không có đó là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm!

- Biết ngay là không có mà, nhìn vẻ mặt đanh đá đó thì ai dám quen cô!

- Anh! Còn anh thì sao gần 30 tuổi đầu rồi mà vẫn lẻ bóng, phải chăng là bị yếu sinh lí nên không phụ nữ nào dám vây quanh.

Hắn vẫn rất bình tĩnh, nhơn nhơn cười, lần này là để lộ nguyên hàm răng trắng sứ, hẳn tiến lại gần Hạ Uyên Nhi, dùng bàn tay lạnh lẽo đó khống chế cái eo nhỏ của cô, một tay nâng cái cằm nhón.

- Có yếu sinh lí hay không thì thử mới biết được?

- Anh! Mau buông ra!

Cô nàng đây dựa trong vô vọng, ngay bây giờ đây cô chỉ ước có một cú đấm mạnh mẽ của superman để đánh bay cái bộ mặt "yêu râu xanh" của Nguyên đi, thực sự lực bất tòng tâm. Hắn ta áp gần mặt cô, hơi thở nam tính phả vào làn da trắng ngần mịn màng kia, khiến cô thật sự rất bối rối, trái tim đập loạn nhịp, ngấm nhìn vẻ điển trai lại Tây kia, hẳn thực sự có máu sát gái.

- Thích không?

Hắn nam nhón hơi, càng siết chặt eo cô hơn. Phải mất ít nhất vài giây Hạ Uyên Nhi mới định hình thức tình kịp thời, quyết không để sắc dục mê hoặc.

- Buông ra! Dám dờ dờ lưu manh với tôi! Anh chết chắc rồi!

Đôi chân nhỏ thoăn thoắt đập mạnh vào "vật nam tính", khiến Nguyên rú lên đau đớn, buông đôi tay ra khỏi người cô, rồi mỉm cười nhàn nhạt, vẻ mặt bình tĩnh kia vốn không dấu nổi đau đớn.

- Thế nào? Có thích không?

Lần này người nắm thế chủ động là Hạ Uyên Nhi, cô cười trong vẻ chiến thắng.

Nguyên cố giữ phong độ, đứng thẳng người, điều bộ khoanh hai tay lại, ánh mắt thâm tình nhìn Hạ Uyên Nhi.

- Thích chứ! Rất thích là đằng khác!

Hắn nhìn vẻ mặt lúng túng của con thỏ non trắng mũm mĩm đầy mà lòng đầy khát vọng, rạo rức khắp người.

- Tôi không có thời gian chơi co với anh nữa, đằng nào mấy hôm nữa chúng ta sẽ không còn gặp nữa, tôi muốn sống yên ổn!

- Có sẽ về sao?

Hắn ta nheo đôi mắt lại.

- Đừng vậy! Mẹ tôi vừa mới gọi báo rằng đã sắp xếp một cuộc hôn nhân tốt cho tôi, đằng nào lệnh cha mẹ khó cãi nên...đánh phải thuận theo ý thôi.

- Mới tí tuổi đã cưới chồng rồi! Cô không sợ hẳn ta không đem lại hạnh phúc cho cô sao?

- Hừ! Còn đỡ hơn con "trâu già" nhà anh! Chuyện của tôi tự khắc tôi lo được.

- Đảm bảo lấy về cũng không hòa hợp rồi lại ly hôn nhau cho xem

- Anh! Cái mồm xui xẻo này!

Một màn đầu vô mồm khác lại bắt đầu, mờ đầu cho một cuộc tình đẹp...

---- hết chap 54----

Còn ai đọc truyện của Hoài không ta?

Chăm đăng lắm rồi ☐

☐☐☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực*! được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 55

Chiếc xe BMW màu đen tuyền chạy băng quá các con đường lớn, khiến ai nấy đi đường cũng phải trầm trồ tán thưởng. Thực sự giá trị của nó cũng không hề nhỏ đâu, nếu là người bình thường chắc sẽ chẳng bao giờ dám mơ ước tới.

Kitttt!

Chiếc xe dừng chân tại một trung tâm thương mại lớn, tên của nó là Bigworld. Nhìn các thương gia, những người phụ nữ đi vào đây mà khiến Hạ Uyên Nhi được mở mang tầm mắt, họ thật sự rất sang trọng và là những kẻ lắm tiền.

Hạ Quyền Quyền mỉm cười nắm lấy tay cô bé đang còn ngẩn tò te kia.

- Đi thôi!

- Dạ!

Họ đi dạo quanh một vòng rồi quyết định dừng chân tại một cửa hàng quần áo, nhân nhả đi vào trong. Đám nhân viên chạy lại nhao nhao cúi đầu chào, không phải họ là khách sộp có nhiều tiền hay gì cả, mà là người phụ nữ ăn mặc sang trọng đây là phu nhân của Trần Dương Thần, một người rất quan trọng, hẳn năm 45% cổ phần ở đây, cũng coi như là một nửa cái trung tâm thương mại này thuộc về hẳn, nên ai ai là không biết vị khách nữ xinh đẹp này.

- Trần phu nhân, chúng tôi có thể giúp gì cho bà?

Quản lý cửa hàng chính chu lại quần áo một cách gọn gàng rồi nhanh chóng chạy ra tiếp, hần sợ bọn nhân viên lỡ có làm việc gì phạm lỗi thì coi như cái cửa hàng này đi tong, và hần cũng sẽ thất nghiệp, khó khăn lắm hần mới kiếm được một việc làm nhân nhâ lại tốt như vậy, đại đột gì để mất cơ chứ?

Hạ Quyên Quyên liếc ngang dọc một vòng rồi mỉm cười.

- Đây là em gái tôi.

- Vâng, tiểu thư quả là rất xinh đẹp.

Hạ Uyên Nhi ngại ngần dụi dụi mắt vén tóc mái lên.

- Cảm ơn anh!

- Tối nay, nhà chúng tôi có một bữa tiệc mong anh chọn giúp cô bé này một bộ đầm đẹp nhất, ok?

- Vâng! Nhìn dáng người tiểu thư chuẩn thể này thì ắt hẳn ướm bộ nào cũng đều đẹp, đều tôn vinh thừa thừa phu nhân.

Tên quản lý mỉm miệng lạnh lợi, giờ chút mánh khỏe làm ăn, nịnh nọt khách hàng là điều đầu tiên cần có của một người tiếp thị sản phẩm, cũng không ngạc nhiên gì hần ta leo lên được chức vị quản lý như ngày hôm nay. Khéo ăn khéo nói đôi khi lại là một lợi thế.

[...]

Tại biệt thự Trần Thị.

Vẫn là căn phòng lạnh lẽo ngày nào, vẫn là người đàn ông bạc tình ngày nào, hần vẫn rất ung dung chấp hai cánh tay nheo mắt nhìn xung quanh qua tấm kính cửa sổ. Gương mặt góc cạnh được ánh trắng rọi tựa vị thần đang tỏa sáng, một nụ cười của hần thôi khiến bao nữ nữ say mê đắm chìm, hần đứng mảnh nhưng cũng đầy hào hoa, nếu không gặp được Hạ Quyên Quyên thì có lẽ bây giờ đây hần cũng không thể xác định được hần là ai và hần đang tồn tại trong xã hội này để làm gì? Hần thích giết người, hần muốn trả thù, hần không khác gì một con quỷ khát máu? Nhưng rồi cô đến, cô như một vị thiên sứ lúc nào cũng diện trong mình một bộ váy trắng tinh khiết, hần như con quỳ đứ muốn xâu xé, nghiền nát, chiếm hữu cô, hần là vậy, độc đoán, chiếm đoạt và cũng rất ảm áp.

Hạ Quyên Quyên mở nhẹ cửa phòng rồi chậm rãi đi vào, thấy người đàn ông kia đang suy tư vẫn vợ gì mà tập trung thế không biết, cô mỉm cười chạy lại ôm chầm hần thật chặt ở phía sau lưng.

Đôi tay nhỏ siết siết chặt eo Trần Dương Thần, hần chỉ cười rồi quay lại hôn sâu trên tóc cô.

- Đi mua sắm về rồi đó hả?

- Ừm! Làm gì mà thờ thần người ra vậy?

Hần xoay người lại, thân mình to lớn ôm trọn vẹn lấy cô.

- Không có gì! Đêm qua anh có làm em đau quá không?

Hạ Quyên Quyên búng đỏ cả khuôn mặt, nhớ lại những khoảnh khắc đêm qua, đúng là đêm qua hần đã quá thô bạo rồi, nhìn hần cứ như sói đói ba năm chưa được ăn thịt vậy.

- Đêm qua thì...đúng là có chút quá đáng...nhưng mà biết được lần đầu của anh thuộc về em thì em lại thấy vui, may mà người đàn ông em yêu chưa từng qua tay một người phụ nữ nào cả.

Hần thấy hơi ngượng ngượng, chuyện đó cũng không có gì đáng phải tự hào, thì lần đầu của hần là phải trao cho người con gái hần yêu thôi, cũng chẳng có gì lạ.

- Không nhắc đến chuyện đó nữa! Một chút nữa anh chờ em đi mua đầm dạ tiệc, chi hai chúng ta thôi!

Hạ Quyên Quyên như sáng bừng đôi mắt, cười tí mắt đáp lại, lộ hai cái lúm đồng tiền duyên vô cùng.

- Thật sao? Chi hai chúng ta...không có bảo vệ nào đi theo cả!

Hần cười cười, gật đầu, giọng trầm ấm đáp ngay.

- Đúng vậy! Chi riêng chúng ta, vợ có thể gọi nó là "buổi hẹn hò riêng tư của hai người".

Cô nàng vui sướng nhảy cẫng lên, chop thời cơ hôn lên má Trần Dương Thần một cái "chụt". Hần ngại ngại nhưng cũng thấy thích lại muốn được nhiều hơn.

Cuối cùng thì cô cũng có một buổi hẹn hò lãng mạn rồi, lần trước vì Hạ Phong Diệp mà cô bắt buộc phải rời xa Trần Dương Thần giờ thì khác rồi mọi chuyện đều là quá khứ hết rồi, giờ cô và hần sẽ bắt đầu một khởi đầu mới,chi hần và cô.

Cất ngang niềm hạnh phúc là tiếng gõ cửa của Nguyên, giọng hần lạnh như băng báo cáo chuyện gì đó rất hệ trọng, Hạ Quyên Quyên như hiểu được liền hôn tạm biệt Trần Dương Thần rồi ra ngoài chuẩn bị những thứ còn thiếu sót trong bữa tiệc tối nay, ắt hẳn đó sẽ là một bữa tiệc linh đình.

Trần Dương Thần ngồi xuống ghế, ánh mắt vô cùng nguy hiểm

- Chuyện đó sao rồi!

Hần trầm giọng hỏi

- Đúng như lão đại dự liệu, bọn họ đã mắc câu. Tất cả chỉ còn đợi lệnh của lão đại thôi.

- Không được phép sai sót.

Hần vẫn rất cẩn thận, vẫn biết Hạ Phong Diệp rất nguy hiểm, giờ đây lại thêm một Nghiêm Mặc Huy, ai biết hai kẻ này sẽ gây sóng gió gì cho hần, hần vẫn nên đề phòng thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Biệt phủ của Hạ Thị.

Hạ Phong Diệp như một ác quỷ im lìm hòa cùng bóng tối lạnh lẽo, hần ngồi dựa lưng vào sofa nhắm mắt suy nghĩ điều gì đó.

Một tên thuộc hạ nhanh chóng chạy vào bẩm báo.

-Thưa chủ tịch, chúng ta vẫn mua tiếp cô thiếu ả, ờ...

Từ "ờ" tên thuộc hạ vừa thốt ra chưa kịp đóng miệng lại đã nghe một tiếng xoảng lớn.

Hạ Phong Diệp hung hăng đứng dậy, đã mấy tháng rồi hần vẫn chưa gặp được Hạ Quyên Quyên, hần thực sự rất nhớ cô, rất nhớ mùi hương của cô, đến khi nào cô mới có thể thuộc về hần cơ chứ?

- Tiếp tục mua!

Hắn chỉ lạnh lùng buông ba chữ, hẳn đang có âm mưu gì? Một câu hỏi lớn được đặt ra.

- Vâng! Tôi đã hiểu rồi.

Hắn phá lên cười, cười như một kẻ điên, một kẻ điên đắm chìm trong tình yêu, mất hết lí trí lẫn trái tim, chỉ tiếc chỉ là tình đơn phương.

Lại tiếng gõ cửa khác vang lên, lần này lại là một vị khách quan trọng, ông ta cười lớn rồi bước vào.

- Tương tư lắm rồi cũng chỉ mình đau thôi, hà cứ gì phải khổ như vậy cơ chứ, phải không Hạ Chủ Tịch?

Nghiêm Mặc Huy chằm chệ ngồi xuống mà không đợi mời, lão ta ung dung gác chân chéo, rồi nhấp môi một ít trà đắng.

- Không cần ông chỉ bảo, tôi tự khắc biết!

- Hahaha! Xét về tuổi tác cậu cũng không khác gì con trai tôi...

- Câm miệng! Đối với tôi và ông một là đồng minh, hai là kẻ thù, ông nên biết lượng sức mình.

- Hahaha đúng, đúng, đúng, chúng ta là đồng minh và cậu đã ăn trọn 20% cổ phần trong tập đoàn của tôi và là cổ đông đứng thứ hai có nhiều cổ phần nhất chỉ sau tôi.

Lão lại nhấp miếng trà đắng.

Hạ Phong Diệp cười gian, khoe môi cong cong ngạo nghễ.

- Ông vẫn còn nhớ thì tốt, kế hoạch sao rồi?

- Đêm nay sẽ là một món quà lớn dành cho cậu, cứ chờ xem!

- Hừ!

Hắn hừ lạnh một tiếng, cả căn phòng đột ngột trở nên khó thở, bức bách.

- Tôi thích sự bất ngờ.

- Hmm...

- Nhưng tôi không thích sự thất bại.

- Tôi biết, đảm bảo ngày mai cậu sẽ rất hài lòng.

...

Rốt cuộc là âm mưu quỷ quái gì giữa lão ta và Hạ Phong Diệp lại mập mờ đến như vậy, thật khiến người khác phải tò mò.

Cột

Nghe như tiếng ai vô tình đụng vào cạnh bàn, nhưng rồi lại im bất trong không gian, nghe qua chỉ như tiếng "vật nuôi" gì đó nghịch ngợm đồ đạc của chủ nhân vậy.

Hạ Phong Diệp cười tà, ánh mắt vô cùng sắc nhọn, thốt lên.

- Ra đây đi!

Nghiêm Mặc Huy hơi bất ngờ, chẳng lẽ...

- Tôi không nói lại lần thứ hai.

Bóng tối bao trùm như bị hắt nuốt chừng, hẳn như con quỷ khát máu thời cổ đại, lạnh lẽo và vô cùng đáng sợ, giọng nói hần trầm nhưng cũng đầy nội lực khiến người ta phải khiếp sợ.

Một đôi chân dài chậm rãi bước ra, à ta run rẩy khi đối mặt với Hạ Phong Diệp, ánh mắt hẳn như thể muốn giết à vậy, à sợ nhưng à phải làm cách nào để thoát ra khỏi đây đây.

- Cô đã nghe được gì rồi, cô hầu gái?

Nghiêm Mặc Huy vẫn rất giữ lịch sự, bởi vì hắn đã từng trải, nóng giận chỉ làm con người trở nên ngu ngốc hơn thôi, bình tĩnh vẫn là cái quan trọng nhất.

- Tôi...tôi...thề là tôi không nghe gì cả...tôi chỉ vào đây dọn dẹp thôi...tôi không hề biết các ngài đang họp chuyện...tôi...thề...

Cô hầu gái sợ hãi ngã bịch xuống đất, à biết Hạ Phong Diệp là một người rất đáng sợ, hẳn là ác ma, một con quỷ không nên động tới.

Ánh mắt như grom như giáo chĩa vào mắt cô à, nhìn à biết đang nói dối, dám hồ đồ trước mặt hắn, thật gan lớn mà.

- Đây là lãnh địa của cậu đó, Hạ chủ tịch, tôi xin phép cáo lui.

Nghiêm Mặc Huy cười mỉm trông vẻ thân thiện rồi quay gót đi, ánh mắt lãnh đạm rơi vào người cô gái kia.

"Chúc cô may mắn, cô gái xấu số".

Hạ Phong Diệp chỉ nhếch mép cười lấy điện thoại ầm một loạt số, rồi nhàn nhạt nói

Vài giây sau một đám vệ sĩ đã xông vào cửa, Hạ Phong Diệp mỉm cười.

- Cho cô một cơ hội lần cuối, cô có khai không? Có phải kẻ đứng đằng sau thao túng cô là...

- Tôi không biết...tôi thật sự không biết...xin ngài tha cho tôi...

- Tôi không thích những người phụ nữ xinh đẹp mà nói dối, cô hiểu không?

- Tôi...

- Thế nào? Có muốn làm người phụ nữ của Hạ Phong Diệp tôi không? Bên tôi rất nhiều lợi, ví dụ như không phải phục tùng Trần Dương Thần mà chỉ phục vụ mình Hạ Phong Diệp tôi thôi...

Giọng hẳn như liều thuốc mê hoặc khiến bao phụ nữ phải ngất ngây mà mê muội nghe theo.

- Tôi thật sự không biết Trần Dương Thần là ai cả! Hãy tin tôi...

Chát.

Một cái tát thẳng vào mặt cô gái xinh đẹp, một vết năm ngón tay in lên mặt cô ấy, phải nói rằng nội lực của những gã đàn ông to con thật sự rất mạnh, cứ như một con sông thần to lớn đang giận dữ vậy.

- Tôi đã nói gì nào? Tôi rất ghét những người phụ nữ xinh đẹp mà nói dối, cô đã phạm phải điều tồi tệ rồi, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à.

Hạ Phong Diệp đứng dậy, xô hai tay vào túi quần rồi lạnh lùng bước ra ngoài, trước khi đi hắn còn dặn dò đám thuộc hạ.

- Đem ra chỗ khác xử lý, đừng làm bẩn phòng tôi.

- Vâng, thuộc hạ hiểu rồi, xin ngài yên tâm.

Cô hầu gái hốt hoảng hét lên.

- Không! Xin ngài...! Tôi...

Bộp.

Tên vệ sĩ to con nhất tiến lên đánh một cái rồ mạnh vào bụng cô, làm cô áy đau quặn người rồi lịm đi, bọn họ hung hăng túm lấy tóc cô rồi kéo lê đi một cách thô bạo.

Một cái chết bị thảm lại diễn ra, đối đầu với Hạ Phong Diệp chỉ có đường chết. Một là nghe lời hắn thì sống, chống đối hắn thì chết.

Cũng như Trần Dương Thần, hai bọn họ cũng đáng sợ không kém gì nhau.

Một nụ cười mờ đầu cho một cuộc chiến không khoan nhượng, trận chiến của những gã trùm xã hội đen.

...

----- hết chap 56-----

□□□□□ Sắp kết rồi nha nên kết He hay là Se đây? Không biết ý mọi người thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57

[...]

- Có chuyện gì sao?

Trần Dương Thần điềm đạm đáp đầu dây bên kia.

Đầu dây bên kia không ai khác chính là thủ hạ thân cận của hắn - Nguyễn.

- Có chuyện lớn rồi thưa lão đại!

-...

- Gián điệp bên ta cứ đi dăm sát Hạ Phong Diệp đã bị thủ tiêu hết rồi, nếu cứ đi 3 phần thì đã bị hắn giết mất 2 phần rồi, có lẽ hắn đã phát giác và bắt đầu hành động.

Để đề phòng kẻ nguy hiểm Hạ Phong Diệp kia thì hắn chỉ còn có cách cài nội gián vào bên trong lãnh địa của kẻ thù, một việc làm cần một sự khéo léo và khôn ngoan hơn bao giờ hết, hắn biết cũng sẽ có ngày bị bại lộ nên cũng không có gì ngạc nhiên mấy, nhưng không ngờ gã đàn ông này thật thông minh phát giác sớm như vậy.

- Hừ...

Trần Dương Thần hừ lạnh một tiếng, ánh mắt có chút đăm chiêu.

- Những người còn lại thì cứ để bọn họ ở đấy. Chuyện còn lại tôi nghĩ cậu tự lo được.

- Vâng, thuộc hạ đã rõ.

Hắn cúp máy, ném chiếc điện thoại lên bàn, thở dài tựa lưng lên thành ghế sofa.

Trần Dương Thần nhu nhu đôi chân mảy, ánh mắt chìm ung hơi cau lại khó chịu, một cảm giác không bình yên sắp ập tới, chính hắn có thể cảm nhận được nó, nó đang đến rất gần.

Hắn khẽ nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ chiều, còn vài tiếng nữa là đến bữa tiệc, hắn đặt cuốn tạp chí xuống, nhàn nhã nhắm nhĩ ly cà phê.

Như lời hẹn hắn hứa dẫn cô đi thư đàm rồi hai bọn họ cùng hẹn hò nơi nào đó vô cùng lãng mạn, tay trong tay, hạnh phúc vô bờ bến.

Cửa hàng đầm dạ hội này được thiết kế theo kiểu Scotland thời những năm 90 đồ lạ, hắn là một người rất thích những kiểu cổ điển như này, làm hắn rất dễ chịu.

Tấm rèm phòng thay đồ mở ra, hắn neho nhất tập trung, chưa bao giờ thấy Trần Dương Thần tập trung nhìn thứ gì đó như vậy. Hắn thần thờ như người mất hồn, phải chăng hồn hắn đã bị người phụ nữ xinh đẹp, kiều diễm kia đánh cắp.

Những cánh hoa đào bay nhẹ trong gió, những ánh đèn lấp lánh chói sáng, bản sonata ánh trăng của Beethoven lại càng làm quyến rũ hơn vẻ đẹp tuyệt vời đó, tất cả chỉ đọng lại một khoảnh khắc trong mắt Trần Dương Thần, hắn chỉ có thể thốt lên rằng "Nàng thật đẹp, nàng là ai? Nàng đến từ đâu? Phải chăng nàng là ánh dương kia, là ánh sao kia hay là một thiên sứ xinh đẹp giáng trần? Nàng đánh cắp trái tim ta, nhưng liệu nàng có thể đồng ý ở bên kẻ hèn mọn này, dù chỉ một giây?"

Hạ Quyên Quyên lộng lẫy diện một chiếc đầm trắng xoè dài qua chân, phần ngực chính là điểm nhấn cách tân, chiếc đầm cổ như y phục mà nàng chúa Bella đã diện khi khiêu vũ cùng gã quái vật xấu xí nhưng đa tình, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, một chút son môi hồng cũng đủ để tôn lên vẻ đoan trang của Hạ Quyên Quyên. Một tuyệt sắc giai nhân có thể gần cho nàng.

Trần Dương Thần tiến đến phía cô, nó nàng tiến đã ấn cấp mắt linh hồn của hắn, hắn thật đứng đắn khi chọn người con gái này làm bạn đời của hắn, cô e thẹn nhìn hắn, hắn như chàng hoàng tử hào hoa nắm lấy tay cô, lướt nhanh toàn bộ cơ thể cô rồi mỉm cười.

- Em đẹp quá, anh ước gì được "thị" em ngay bây giờ!

Cô ngượng ngùng dắm yêu vào ngực hắn, nhân viên hiếu ý liền rút ra phía sau nhẹ nhàng đóng rèm lại, giờ đây chỉ còn hai người bọn họ, hai người tình tâm đầu ý hợp, một cặp tiên đồng ngọc nữ xứng đôi vừa lứa.

- Minh cưới lại vợ nhé, anh hứa lần này sẽ cho em một đám cưới thật lớn, một đám cưới hoành tráng nhất trong thành phố S này, để mọi người biết Hạ Quyên Quyên xinh đẹp và quyến rũ này là vợ của Trần Dương Thần.

Cô ngờ ngàng nhìn gã đàn ông to con, nhớ lại những hồi ức không mấy tốt đẹp của cô và hắn khi lần đầu gặp nhau, giữa bọn họ chỉ toàn là hận thù, duyên có đâu giờ lại yêu nhau say đắm đến như vậy, đúng như câu "ghét của nào trời trao của này", cô yêu hắn, yêu rất nhiều, hắn cũng vậy, hắn bá bạo, hắn "ăn cơm trước kẻng", hắn lấy cô mà chưa cho cô một đám cưới hoàn hảo, lúc đầu cô còn do dự tại sao người đàn ông này cứ phải nhất thiết kết hôn với cô cho bằng được, giờ hiểu rồi, tất cả chỉ gói gọn trong hai chữ "duyên nợ".

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

- Anh chưa cầu hôn em mà đòi đám cưới với em sao?

- Chỉ là chưa đến lúc, chưa hợp thời. Lúc hợp thời ắt cơ duyên sẽ đến.

- Lúc nào mới đến lúc, lúc nào mới hợp thời cơ chứ?

Hắn ngẩn nga một hồi rồi nhẹ nhàng nâng bàn tay cô lên hôn nhẹ lên nó.

- Rồi Trần phu nhân sẽ biết thôi, cô đâu xinh đẹp của anh.

Hắn cười nhẹ rồi hôn sâu trên trán cô, nụ hôn này vô cùng ngọt ngào.

Một bản nhạc giao hưởng sâu lắng, một khung cảnh lãng mạn, một cặp trai thanh nữ tú, một chuyện tình liệu có hồi kết tốt đẹp, đòi đâu ai biết được, liệu chuyện tình này rồi sẽ ngã về đâu.

[...]

Một bữa ăn lãng mạn bên người mình yêu thì sao nhỉ? Có nến, có hoa, có nam nhân tài sắc vẹn toàn, có âm nhạc, một chút hương lavender dịu êm, thật là một khung cảnh đẹp đẽ và đầy ước vọng.

Hạ Quyên Quyên mỉm cười lộ hai cái lúm đồng tiền duyên dáng, Trần Dương Thần, vị thần hi lạp với những đường nét trạm trổ tỉ mỉ trên khuôn mặt ân cần rót rượu cho quý cô đang say đắm nhìn hắn.

- Nếu con em mang gen ba nó chắc sẽ đẹp lắm đây!

Cô nửa ý trêu đùa, hắn giật mình nhìn cô.

- Em thích thì chúng ta có thể ngay bây giờ luôn.

- Em thích làm singal mom hơn, anh chịu không?

Đúng như ý cô, gương mặt hắn tối sầm lại, ánh mắt nhắm lại tỏ vẻ không vui. Cái gì mà singal mom chứ, hắn sẽ đập đổ cái suy nghĩ điên khùng đó, hắn là ai chứ? Việc gì hắn muốn đều sẽ làm được, dù có phải nhổ máu kẻ khác.

- Có muốn bị liệt giường không, Trần phu nhân?

- Ahaha, đùa thôi mà, không cần phải căng thẳng thế đâu.

Cô cười cười, trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nhìn gương mặt kia đang hăm hực biết bao nhiêu.

- Chẳng có gì đáng đùa cả, đối với anh em là cả sinh mệnh, hiểu không? Dù có chuyện gì cũng không được cách xa anh nghe chưa?

- Tất nhiên rồi, anh sao vậy?

Hắn bất động vài giây, hắn rót cuộc đang nói cái quý quái gì vậy, không hiểu sao hắn lại có cảm giác bất an vô cùng.

- Anh chỉ thấy lo, lo rằng em sẽ...

Hạ Quyên Quyên đột ngột bật dậy ôm chặt lấy Trần Dương Thần, cô vuốt vuốt vai hắn, ôn tồn nói.

- Em ở ngay đây rồi, anh không phải lo gì cả, em sẽ ở bên cạnh anh đến khi em lìa khỏi cuộc đời này có được không?

- Kiepsau anh sẽ vẫn theo em!

Hắn phát ngôn bá đạo, hắn vẫn vậy, dù trong bất kì hoàn cảnh nào vẫn có thể nói ra những câu khiến người khác phải bật ngửa, Hạ Quyên Quyên mỉm cười, rồi buông hắn ra.

- Em đói rồi, chúng ta ăn thôi.

- Ừ...

Hắn nhàn nhạt ừ rồi ngồi xuống ghế, không hiểu sao trong lòng hắn vẫn thấy kì lạ như thế nào, đây là lần đầu tiên hắn thấy bất an đến như thế...

----hết chap 57----

hôm nay đã ra lò 1463 từ nha <3

Vote cho Hoài nha thanks

Có ai thích cặp Nguyên-Nhi không? Tính cho cặp này kết SE.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Singal Vợ!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Bữa tiệc long trọng, ánh đèn lấp lánh soi sáng khắp nơi, điệu jazz du dương nhẹ nhàng, những cô gái sexy với chiếc váy ngắn liên tục di chuyển những đường cong mềm mại trên cơ, đâu đâu cũng đều là những vị khách đầy sang trọng và lăm lăm, cũng đúng người mời là ai cơ chứ? Trần Dương Thần là kẻ nào khỏi cần giới thiệu thì bọn họ ai ai cũng đều quá rõ, được vinh hạnh được hắn mời đến đây coi như là chút phúc phần của họ, đó chỉ là số ít nghĩ vậy, trên thực tế bọn thương gia đến đây chỉ chăm chú "kiếm ăn" cho riêng mình, biết bao nhiêu là nhà đầu tư, biết bao nhiêu người làm trong chính phủ, nếu được dựa hơi Trần Dương Thần thì hay rồi, một bước lên tiên, đại gì không tận dụng cơ hội này cơ chứ?

Hạ Uyên Nhi lóe cả hai mắt, lần đầu cô được tham gia bữa tiệc sang trọng như vậy, quả thực rất thích, Nguyên không hiểu sao ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn cô nàng, cô bực mình thét lên.

- Lâm gì mà nhìn tôi dữ vậy?

- Cô không sợ tôi ư?

Hắn nheo nheo mày lăm cô hơi sợ, ai chả biết gã Nguyên này là cánh tay phải của Trần Dương Thần cơ chứ, cô cũng là con người mà đương nhiên cũng biết sợ nhưng mà không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy hắn cô lại cảm thấy rất ấm áp, ánh mắt hắn cũng rất nhu mì, không đáng sợ như trong lời đồn.

- Sợ...sợ chứ?

Cô lắp bắp trả lời. Ánh mắt có chút lưỡng lự, hay là nên thoát khỏi đây, có khi nào anh ta rút súng ra bắn mình không, vì mình từng cãi tay đôi, trêu hắn, giờ hắn ghim trong lòng rồi, xã hội đen mà thích giải quyết bằng bạo lực lắm.

- Tôi...tôi phải đi có việc...anh...anh ở lại..

Cô quay người lại nhưng đột ngột loạn choạng rồi mất đà rơi tự do xuống đất, tất cả là do chiếc váy lụa thưa này, mặc đẹp cũng khổ.

Nhưng có một việc mà cô không tính trước được đó là tên đáng ghét kia đang 1 tay ra đỡ cô.

Hắn xuýt xoa kêu lên, tư thế này rốt cuộc là gì?

- Ngực hơi nhô đấy, quý cô?

Giờ Hạ Uyên Nhi mới định hình lại được, cả thân thể vẫn bình yên duy chỉ có cánh tay người đàn ông kia đang chạm vào vòng 1 của mình, cô xấu hổ đứng thẳng dậy, tát hẳn một phát rồi ngượng ngùng bỏ đi.

Nguyên đứng lặng rồi nhếch nhếch môi, chỉ là chạm ngực thôi đối với hắn vẫn chưa đủ thỏa mãn đâu, và trong khi đó cô nàng này đã rơi vào tầm ngắm của hắn rồi..

[...]

Lễ đài được trang trí khá là đẹp mắt, đầu đầu cũng là hoa Lavender đủ sắc hương ngào ngạt khắp nơi nơi, kẻ cười người nói vui vẻ, cho đến khi MC lên phát biểu.

- Xin mọi người chú ý!

Tên MC điển trai khề lay động sự chú ý của mọi người. Tất cả bọn họ dừng nói chuyện, ăn uống lại tập trung hướng mắt về sân khấu, im lặng lắng nghe.

- Hôm nay là một ngày rất quan trọng đối với chủ nhân của bữa tiệc này, ngài Trần Dương Thần, xin một tràng pháo tay cho sự xuất hiện của ngài ấy.

MC hân hoan, hôm nay hắn được mời đến đây để dẫn chương trình cho bữa tiệc của người đàn ông quyền lực này quả là vinh dự cho hắn, biết đâu qua đây hắn sẽ kiếm được rất nhiều hợp đồng thi sao?

Trần Dương Thần với bộ vest đen tuyền đầy lịch lãm, vẫn vẻ điển trai chẳng chạp đó, hắn ngông cuồng bước lên trước sự thềm thũng của bao ánh mắt, đặc biệt là những quý cô xinh đẹp đấy, Hạ Quyên Quyên hơi cau mày tỏ vẻ không vui, ánh mắt bọn họ không khác gì ánh mắt Trần Dương Thần hung hăng chiếm hữu cô, một ánh mắt thêm khát.

- Chào mọi người, tôi là Trần Dương Thần, tôi sẽ không nói dông dài, mục đích hôm nay tôi tổ chức bữa tiệc này là để cảm ơn vợ tôi, cô gái xinh đẹp đang đứng ở kia.

Tất cả mọi người đều hăm hở xem xem cô gái kia là ai, một phần thì thấy ngưỡng mộ, phần khác lại tỏ ra cau có, tiếc nuối, Trần Dương Thần có vợ hồi nào sao mà bọn họ không biết cơ chứ?

Hạ Quyên Quyên xấu hổ, hơi gượng cười, nhìn ánh mắt bọn họ như đang muốn nuốt chửng cô vậy, phụ nữ thật đáng sợ.

- Trần phu nhân, em hãy đứng yên vị trí đó, anh sẽ xuống ngay đây.

Trần Dương Thần nhanh thoăn thoắt bước xuống chỗ cô rồi hôn nhẹ lên trán cô, mỉm cười nói.

- Nghe nói em thích cầu hôn?

Hạ Quyên Quyên bất ngờ không kịp phản ứng vài giây.

Trần Dương Thần nhếch môi lấy trong túi quần ra một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

- Tiểu Quyên, nếu có ai hỏi điều kì diệu nhất mà từng xuất hiện trong cuộc đời Trần Dương Thần này là gì, thì anh sẽ trả lời ngay đó chính là em, Hạ Quyên Quyên. Hạ Quyên Quyên anh từng nghĩ sẽ chỉ lợi dụng em để thoả mãn mục đích của mình nhưng không ngờ từ khi nào anh lại vướng vào lưới tình của em, em quả thật là yêu tình rồi, anh ước giờ phút này đây sẽ ngừng trôi để anh có thể cùng em hưởng trọn tình yêu nồng nàn, từng nhịp thở, nhịp tim của anh lúc nào cũng đều hướng về em, cho nên lấy anh nhé?

Ước gì khoảnh khắc này ngừng trôi thì, cô vui nhưng không hiểu sao nước mắt lại rơi, cô hạnh phúc, cô yêu hắn, yêu rất nhiều, cô đợi lời này lâu lắm rồi, sau bao sóng gió thì cuối cùng họ cũng đã được ở bên nhau một cách trọn vẹn, khoảnh khắc thiêng liêng đẹp đẽ này sẽ luôn đọng mãi mãi trong kí ức của cô, những lời này, cô sẽ mãi khắc cốt ghi tâm, những lời yêu đó thật ngọt ngào.

- Em...đồng ý...

Không đợi kết câu, Trần Dương Thần đã ôm lấy cô rồi nồng nàn hôn lấy mỡ nhau, một nụ hôn tuyệt vời dưới sự chúc phúc của mọi người thì còn gì bằng...

Trần Dương Thần mỉm cười, thầm khề với cô.

- Đêm này, mình động phòng luôn nhé.

- Anh...

Cô ngại ngùng đỏ mặt, hắn chỉ cười cười, đúng như câu "đã nghiệm rồi còn ngại".

Nguyên đột ngột chạy đến, hét hải báo cho Trần Dương Thần.

- Có chuyện lớn không hay rồi lão đại!

- Cậu không thấy vợ tôi đang đứng đây sao?

- Nhưng mà chuyện này vô cùng khẩn cấp, nếu chậm trễ thì e là...

Trần Dương Thần nheo mày.

Hạ Quyên Quyên chỉ mỉm cười.

- Em qua kia với Uyên Nhi, anh và Nguyên cứ bàn chuyện tiếp đi, đừng vì em mà ảnh hưởng đến công việc của tập đoàn.

Cô vẫy vẫy tay chào rồi kéo váy bước đi.

- Nói đi.

- Những tài liệu mật của tập đoàn đã bị lấy cắp, ngoài ra bọn chúng còn cho nổ bom ở phòng thông tin của công ty ta, hiện tại con số thiệt hại đang tăng cao, điều cần nhất bây giờ là chúng ta nên tạm gác bữa tiệc lại rồi quay trở về trụ sở tập đoàn để tìm cách ứng phó...

Trần Dương Thần nhếch môi cười, trò mềo này không ai khác chính là Nghiêm Mặc Huy đây mà...

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Điều gì làm anh thấy hối hận nhất...

Đó chính là đã từng làm tổn thương em...

Trần Dương Thần sau khi nghe tin tền tức tốc chạy về công ty, ngoài dự tính của hắn, mọi việc bắt đầu trở nên tồi tệ hơn, mọi hồ sơ giấy tờ nghiêm trọng đều bị lấy cắp, một số thì bị thiêu rụi, hắn đứng nhìn một hồi rồi bước ra ngoài, mọi chuyện bắt đầu chuyển biến xấu rồi, hắn không thể nắm bắt một cách linh hoạt nữa. Hắn gầm lên.

- Tôi hối hận lần cuối! Kẻ nào đã báo cho kẻ thù rằng đây là đầu não của tập đoàn.

Ánh mắt sắc bén lạnh như băng khiến mọi nhân viên phải khiếp sợ.

Nguyên thâm thì bên tai hắn.

- Đã kiểm tra được kẻ nào làm gián điệp rồi.

Hừ.

- Tốt lắm. Các người nếu là nhân viên cũ hay nhân viên mới đều biết rõ Trần Dương Thần tôi ghét nhất cái gì mà...còn không tự thú?

Bọn họ đều run như cây sậy, ai ai cũng im phăng phắc, không dám động đậy.

- Thừa chủ tịch, chúng tôi thực không có, ngài có thể kiểm chứng qua camera, chúng tôi vô tội, chuyện xảy ra là ngoài ý muốn.

Tên trưởng phòng tài chính lên tiếng. Lão cũng gần 50 rồi, cũng sắp nghỉ hưu, nếu vì chuyện này mà bị cắt lương hưu thực không đáng. Lão biết người đàn ông lạnh lùng, đầy quyền lực này là ai chứ, vì lão đã làm ở đây lâu rồi, từ thời...cha hắn còn tại vị...

- Tất cả giải tán, ngày mai sẽ có quyết định sớm nhất.

Nguyên trầm giọng nói, ánh mắt cũng đáng sợ không kém gì người đàn ông ma quỷ kia.

Bọn nhân viên mừng rỡ như vớ được vàng, lạnh lẽo chuẩn sớm nhất có thể.

Trần Dương Thần đau đầu nhăn mày suy nghĩ, hắn gục xuống trên chiếc sofa.

Một buổi tối thật dài.

Hạ Quyền Quyền ở trong phòng điếm tỉnh ngắm ánh trăng thanh, trăng hôm nay có chút phiền muộn, sao giờ này hắn vẫn chưa về...

Cô khép mình lại, rồi ngó xem mấy giờ rồi, đã khuya vậy rồi sao Trần Dương Thần vẫn chưa về, cô phiền não thờ dài.

Cái ánh mắt cuối cùng Trần Dương Thần nhìn cô, hắn quả thực đang có chuyện gì đó giấu cô, chuyện gì đó rất nghiêm trọng, hắn chỉ nhắc nhở nhẹ.

"Có thể đêm nay để vợ chịu cô đơn một mình rồi, hôm sau anh bù lại cho vợ nhé..."

Dứt lời, hắn hôn lên môi cô rồi bước lên chiếc xe BMW đang đậu gần đó, chiếc xe dần dần biến mất chìm vào trong bóng tối, Hạ Quyền Quyền vẫn lặng thinh đứng đó ngắm, trời lạnh mà cô chỉ khoác trên người một lớp áo mỏng khiến bọn người hầu đứng ngồi không yên, bọn họ lo lắng nếu phu nhân có mệnh hệ gì thì coi như tạm biệt với thế giới này, chỉ đến khi Hạ Uyên Nhi thúc dục có vào thì khi đó Hạ Quyền Quyền mới lặng lẽ bước vào.

...

Sáng hôm sau,

Tập đoàn Trần Thị không ngừng nhận được những cuộc gọi từ bọn nhà báo, trên khắp trang mạng, diễn đàn, các kênh sóng truyền hình đều đưa một tin.

"Sau đây là tin nóng đáng chú ý, sáng nay xuất hiện một số tin đồn Chủ tịch Trần Thị buôn bán vũ khí trái phép, ngoài ra người đàn ông quyền lực này còn hạ sát rất nhiều người tại cục dân chính vào hồi đầu năm nay, hiện tại chi là tin đồn, nhưng nhiều nguồn tin cho hay, y đã mua chuộc chính phủ, kẻ cầm đầu xã hội đen, kẻ giết người hàng loạt, liệu có phải thật, chúng tôi sẽ còn tiếp tục đưa tin tức này..."

Trần Dương ném mạnh cái remote về phía tivi, tất cả thật nực cười, bịa đặt mà nhiều lỗ hổng thật đó, khiến hắn càng thấy nực cười hơn. Không ngờ chỉ một đêm mọi thứ đều thay đổi rõ rệt, tấn công truyền thông là điều bọn họ làm đầu tiên. Một cú giáng hơi đầu đây, khi hai cáo già cùng hợp tác.

- Lão đại, cổ phiếu của chúng ta đang ngày một rớt giá, tập đoàn Hạ Thị không ngừng thu mua giá cổ phiếu, chúng ta vẫn tiếp tục bán chứ?

- Dừng lại đi, còn chuyện truyền thông cậu đã lo liệu hết chưa?

- Nhà báo ngày một đông hơn, chúng tôi đang tìm cách giải quyết êm đẹp bọn họ, chỉ là những tin tức đó đều đang gây trở ngại rất lớn cho chúng ta.

- Giải quyết êm xuôi, tôi không muốn nghe những tin lá cải thể này nữa.

- Vâng, thuộc hạ đã rõ.

Cốc cốc

Tiếng gõ cửa làm tan đi cái lạnh lẽo của không khí trong phòng, Trần Dương Thần trầm giọng quát.

- Vào đi!

Cánh cửa gỗ mở ra, tưởng ai thì ra đó là Hạ Quyền Quyền, nàng tiên trong lòng hắn.

- Thần, chuyện trên báo, anh có sao không? Sao anh không nói với em

Cô bước lại gần, nhìn gương mặt hắn phờ phạc ra hắn, mới một đêm mà râu ria đã mọc dài ra rồi.

Trần Dương Thần mỉm cười.

- Đêm qua em không ngủ sao?

- Em thức chờ anh về!

- Anh đã dặn là không được thức đêm cơ mà, thật hư, đáng phạt!

- Thời nào, chuyện trước mắt em cần nhất là anh có ổn sau mọi chuyện ồn ào đó hay không?

- Anh ổn mà, em không cần phải lo lắng đâu. Chăm sóc sức khỏe của mình, Trần phu nhân à...

Hắn rúc đầu vào trong lòng cô, hít hơi dài cảm nhận hương thơm quyến rũ, sau bao mệt mỏi hắn vẫn thích được ở bên cô như thế này, cảm giác thật thoải mái.

- Nếu anh có chuyện gì, em có còn yêu anh nữa không?

- Anh nói gì vậy, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, vì em luôn cạnh anh, và yêu anh.

- Cảm ơn em, đời này Trần Dương Thần thật may mắn khi có em làm vợ.

- Anh vẫn nợ em một đám cưới linh đình.

- Dự chuyện này kết thúc, chúng ta sẽ cùng thề nguyện trước cha xứ nhé?

- Được, em sẽ chờ...

- Anh yêu em, mãi mãi là vậy...

---- hết chap 59

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vạ!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Hạ Quyên Quyên từ lúc trở về nhà, đứng ngồi không yên, cô đi đi lại lại khiến mọi người vô cùng chóng mặt, nhất là Hạ Uyên Nhi, biết chị mình lo lắng nhưng cứ như vậy cũng chẳng thể giải quyết việc gì.

Bọn người hầu thì xáo xáo lên, biển này quả là căng, liệu có phải vì việc này bọn họ sẽ mất việc không? Truyền thông ngày một kéo đến đông hơn, cứ như kiến vờ tỏ bu quanh trước cổng nhà Trần Dương Thần, chen lấn, đẩy nhau, xô xát qua lại với mục đích lấy được thông tin, dù chỉ là một chút cũng được.

Có người dùng cả loa để phóng đại âm thanh lên, bọn vệ sĩ lúc này đang phải gồng mình chống chịu.

"Trần phu nhân, nghe nói chồng cô là kẻ khà nghi trong vụ thảm sát hàng loạt?"

"Trần phu nhân, chúng tôi biết cô đang ở trong đó mà, xin cho chúng tôi vài phút!"

"Cô Hạ, có phải chồng cô đã giết chết ba mẹ nuôi của cô phải không, ngoài ra hẳn ta còn giết chết cả em trai cô để bịt đầu mối."

"Có phải hẳn giữ cô bên cạnh để lợi dụng quan hệ thế xác hay không?"

"Xin cho chúng tôi biết..."

"..."

Hàng tá câu hỏi nhắm vào Hạ Quyên Quyên, những chuyện giấu kín đều bị giới truyền thông phanh phui, Hạ Quyên Quyên có chút lo sợ, sợ rằng Trần Dương Thần không thể lo liệu được chuyện này.

Lúc này trên các sóng truyền hình cũng liên tục đưa tin tức này.

"Hôm nay giá cổ phiếu của Trần thị liên tục giảm mạnh, và dự kiến có thể giảm nữa, ngoài ra cảnh sát cũng đang điều tra những đường dây buôn bán vũ khí trái phép của người dân ông cai quản tập đoàn này."

"Sau đây là hiện trường vụ thảm sát hồi đầu năm, nơi này chỉ trong một đêm đã bị thiêu rụi, không một vết tích, liệu kẻ giết người này có sa vào trùng. Chúng tôi sẽ tiếp tục đưa tin về vụ việc này."

"Có thể nói, tập đoàn Trần thị là một tập đoàn lớn mạnh nhất, nhưng những vụ bê bối ồn ào của vị chủ tịch này và thân thế của hẳn ta vẫn còn là một điều bí ẩn..."

Truyền thông, báo chí liên tục tấn công, kẻ làm ra chuyện này cũng thật đáng sợ.

Đang sốt ruột lo lắng thì một cú điện thoại lại gọi đến, Hạ Quyên Quyên lưỡng lự một hồi trả lời. Đầu bên kia vang lên một giọng nói trầm nhưng cũng đầy tà mị.

"Quyên Quyên, em gái của anh..."

Hạ Quyên Quyên nuốt nước bọt, ánh mắt có chút nghi ngờ, chẳng lẽ mọi chuyện đang xảy ra đều do...

"Chẳng lẽ là anh...đồ khốn kiếp."

"Thôi nào, em gái! Lâu ngày không gặp em táo bạo hơn rồi đấy, chúng ta là anh em mà, sao lại xưng hô thô tục như vậy chứ?"

"Im đi! Mục đích của anh rốt cuộc là cái gì?"

Hắn xuyết xoa, cười khà khà, đúng là người con gái hẳn yêu, rất hiểu, không thích lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề ngay và luôn.

"Anh muốn em, muốn cơ thể nóng bỏng của em, muốn tâm hồn của em, muốn tất cả của em, nhưng rồi sao...em lại đi cho tên khốn kiếp Trần Dương Thần...giờ hẳn thảm bại rồi...em thấy vui không hay là đau lòng..."

"Anh..! Nhất định Thần sẽ khiến anh phải cảm mến"

"Ha ha ha! Anh rất mong chờ ngày đó đấy, bé cưng!"

"..."

"Nhưng giờ thì khác rồi, hẳn thua rồi, hẳn thảm rồi, hẳn mất hết tất cả rồi, có khi cả mạng sống...nếu được anh luôn ở đây giang rộng vòng tay để đón chào em, từng phút từng giây đều trông ngóng đứa em gái thân thương..."

"Đồ khốn, anh nhất định sẽ phải trả giá nếu như dám động đến Thần"

"Ha ha ha, rồi em sẽ làm được gì anh? Quyên rũ anh để giết anh? Anh thấy ý đó không tồi đấy."

Hạ Quyên Quyên tức giận ném thẳng chiếc điện thoại xuống sàn, đồ khốn kiếp đó cô từng gọi hắn là anh trai, thật đáng xấu hổ.

Hạ Uyên Nhi nhìn vẻ mặt tức giận của chị mình liền hiểu ra chuyện, vài ngày trước Hạ Phong Diệp có gọi điện cho cô, ngờ ý muốn thăm dò tin tức của Hạ Quyên Quyên với Trần Dương Thần, nhưng đều bị cô từ chối, có lần cô ra ngoài suýt bị bắt cóc may mà có Nguyên, hẳn luôn theo sát sau cô, chuyện này xảy ra cô cũng hiểu được phần nào kẻ chủ mưu, giờ chỉ còn cách cầu trời khẩn Phật đừng để mọi chuyện diễn ra tồi tệ hơn nữa.

Chiếc xe BMW của Trần Dương Thần tiến sâu vào trong cổng, mặc dù bị cánh nhà báo vây quanh nhưng may mắn bọn vệ sĩ ra ứng cứu kịp thời, chứ nếu không e là sẽ có chuyện chẳng lành.

Hạ Quyên Quyên khoác chiếc áo mỏng chạy ra đón hắn, bảy giờ là tháng 12 rồi nên trời đã bắt đầu có tuyết rơi, tiết trời bắt đầu chuyển lạnh nhưng thế này có hề hấn gì với cô, trong khi Trần Dương Thần đang một mình gánh chịu tất cả những rắc rối cũng là một phần cô gây ra, những lầm lỗi trong quá khứ, nhưng giờ thì khác rồi, đứng chỉ mặt nhìn về quá khứ mà đánh mất hiện tại, hãy nghĩ cả về tương lai, một hạnh phúc đẹp đang chờ đón bọn họ, cô mỉm cười ngắm nhìn chiếc nhẫn xinh đẹp mà hắn đã cầu hôn cô vào tối qua, thật sự rất hạnh phúc.

Trần Dương Thần bước vào cửa chính đã mặt đối mặt với Hạ Quyên Quyên, cô vui sướng nhảy cẫng lên ôm chặt lấy hắn.

- Anh mệt không? Em sẽ nhờ người đi pha nước tắm cho anh! Hôm nay em tắm cho anh nhé?

Hắn xấu hổ mỉm cười, cái tuổi 30 ngất ngưỡng, cuối cùng cũng được người phụ nữ hắn yêu tắm cho, hẳn chờ câu này lâu lắm rồi.

- Tuân lệnh Trần phu nhân.

Mặc dù gặp nhiều rắc rối nhưng may mắn bên cạnh hắn vẫn có một người vợ hiền, luôn luôn đồng hành cùng hắn qua mọi khó khăn, mặc dù chưa cùng nhau đọc lời thề nguyện, nhưng như vậy là quá đủ rồi, hắn không dám ước gì thêm nữa, một gia đình nhỏ đầy hạnh phúc.

---- Hết chap 60----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vạ!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trụ sở của Hạ Phong Diệp.

Hắn oai hùng gác chân lên, ánh mắt sắc bén nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện kia.

- Nghe nói, các ông muốn mua lại cổ phần bên chúng tôi?

- Đúng vậy, thưa ngài.

Người đàn ông áo đen, kính cận trả lời. Nhìn người này chắc cũng tầm 40 tuổi, trông rất đĩnh đạc.

- Tôi có thể gặp ông chủ của ông không?

- Ngài J hiện đang công tác ở nước ngoài, không tiện để gặp.

- Theo tôi biết, thì ngài J của các người đang nắm giữ 39% cổ phiếu rồi, chỉ xếp sau tôi, chẳng lẽ ngài ấy muốn...

Người đàn ông kia vang lên tiếng cười khó hiểu, khiến Hạ Phong Diệp có phản không ưng ý, hần nheo mày.

- Ngài hiểu lầm rồi, hiện ngài J thấy tập đoàn của ngài Hạ chủ tịch đây rất có tiềm năng trở nên lớn mạnh, ngài ấy chỉ muốn đầu tư vào tập đoàn của ngài nhiều hơn thôi, đôi bên đều có lợi mà, phải không? Không phải tập đoàn của ngài đây hiện nay đang gặp phải một số vấn đề về tài chính sao? Chúng tôi có thể giúp đỡ.

Hạ Phong Diệp khoan trả lời, đứng là tập đoàn của hắn đang gặp trục trặc về vấn đề tài chính, với cả hắn từ khi thành lập tập đoàn nhờ có sự giúp sức một tay của gã đàn ông bí ẩn tên J này, nhờ vậy tập đoàn của hắn mới phồn thịnh như ngày hôm nay.

- Chuyện đó tôi cần suy nghĩ lại, nếu tôi chuyển cho ngài 5% thì tôi sẽ khá là thiệt.

- Hạ chủ tịch còn lạ gì ông chủ chúng tôi, ngài ấy chỉ muốn củng cố địa vị thôi, không lẽ vốn đầu tư bao lâu nay vào tập đoàn này của ngài ấy chưa đủ thể hiện lòng thành sao?

-....

- Nếu Hạ chủ tịch không chê, bên chúng tôi còn có một lô vũ khí rất có ích cho ngài, ngài thấy sao nếu chúng ta thương lượng.

Được lắm, dám uy hiếp Hạ Phong Diệp, chỉ có thể là kẻ J bí ẩn kia một là có ý đồ gì nên mới giúp hắn như vậy, đưa cho hắn quá nhiều lựa chọn thơm ngon béo bở như vậy, hai là hắn chỉ có ý tốt muốn tập đoàn này thịnh vượng hơn thôi.

Hắn nhen từ chối hay đồng ý, quà là một lựa chọn khó khăn, nếu sai lầm thì coi như bao công sức của hắn coi như đổ sông đổ biển.

Gã đàn ông kia nhếch mép cười khó hiểu.

- Ngài thấy sao nếu chúng tôi diệt cái gai trong mắt ngài-Trần Dương Thần.

...

Trong khi Trần Dương Thần đang tắm rửa sau một ngày mệt nhọc với những chuyện rắc rối ở công ty và truyền thông, hắn thực sự rất uể oải, mới có mấy hôm mà nhìn hắn già đi hẳn, nhìn hắn đáng thương vô cùng.

Nhìn đồng quần áo lộn xộn với mở giấy tờ chẳng biết đang nằm lộn xộn trên giường và bàn kia, cô chỉ thờ dãi rồi lại xếp gọn gàng chúng, Trần Dương Thần vốn là người kĩ tính, nhưng hôm nay hắn như vậy cũng chứng tỏ hắn đang rất không ổn định và phiền não cỡ nào.

Cắt đồng giấy tờ đâu vào đó xong xuôi, Hạ Quyên Quyên phúi tay mỉm cười, cuối cùng thì cô cũng thấy mình có ích, ít nhất là những việc giản đơn này.

Cô khẽ nheo mày, dường như đôi mắt vừa chạm chán thứ gì đó khó chịu.

Trong lòng dấy lên câu hỏi "Đây là cái gì?"

Một tờ vé máy bay đến Paris, kèm theo đó là passport của cô. Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc chân bước nhanh vào phòng tắm, mở rèm cửa ra ném thẳng tờ vé vào người Trần Dương Thần.

- Anh nghĩ em là người như thế nào?

Trần Dương Thần nheo mày nhìn tờ giấy chạm đất kia, hiểu ra mọi chuyện.

- Anh chỉ muốn em được bình yên, anh không muốn kéo em vào những rắc rối này.

- Anh không tin em, anh không tin tưởng vào tình yêu của chúng ta, anh nghĩ em đến với anh là vì cái gì? Vì tiền, vì tình, hay vì danh vọng..

Cô khẽ lắc đầu rồi tiếp tục nói.

- Tất cả đều sai...đều sai hết...em cứ ngỡ anh tin tưởng vào tình yêu của chúng ta... nhưng em đã lầm, anh không hề coi trọng nó.

Hắn nín hai vai cô lại, lắc đầu nói.

- Không phải đâu, anh tin chứ, nhưng mà em cũng thấy bây giờ kẻ thù của anh đang chờ sẵn ở ngoài kia, chỉ mở sai lầm nhỏ của anh thôi cũng khiến chúng có cơ hội, anh chỉ lo em sẽ xây ra mệnh hệ gì thôi, em phải hiểu cho anh.

- Không, anh sai rồi, vì anh em có thể hi sinh tính mạng mình không chút do dự.

- Tiểu Quyên, không được nói thế!

- Em không muốn nhìn thấy những hành động vớ vẩn này của anh nữa.

Hắn cười rồi hờn nhẹ lên trán cô. Hắn biết mình đã chọn đúng người mà, vì tình yêu này hắn nguyện đánh đổi tất cả.

[...]

Tại thư phòng quen thuộc.

Trần Dương Thần cong cong khoé môi, hắn đang rất chăm chú xem đoạn video gì đó.

Nguyên lên tiếng đập tắt không gian im lặng.

- Lão đại, tình hình này có vẻ đi quá xa so với dự kiến rồi, chúng ta có nên...
- Ánh mắt sắc lẹm nhìn Nguyễn. Hắn biết Nguyễn đang muốn nói điều gì.
- Vụ chứng khoán sao rồi?
- Đang ổn định trở lại, phía bên Hạ Phong Diệp vẫn đang nhắm nhe tới cổ phần của chúng ta ở tập đoàn.
- Còn bên gã Nghiễm Mặc Huy?
- Gã ta dường như đang rất đắc ý, xin lão đại cho chỉ thị tiếp theo nên hành động như thế nào?

Hắn nhếch môi cười về tà mị.

- Ván bài lật ngửa!

Một câu nói liệu có thay đổi được cục diện hiện nay, chỉ có gã Trần Dương Thần lạnh lẽo này mới biết, hắn ta rút cuộc lại đang âm mưu gì, càng lúc càng khó hiểu người đàn ông này.

-
- Vừa bước qua phòng khách, Nguyễn đã vô tình chạm mặt với Hạ Uyên Nhi, cô không một chút ngại tiến về phía hắn.
- Đàn ông làm việc chăm chỉ, thảo nào ngắn tuổi này rồi vẫn chưa có vợ, biết giờ là mấy giờ rồi không?
 - Có uống rượu?
 - Chỉ một chút thôi..
 - Còn sợ sự, nhìn mặt cô ửng hồng hết rồi kìa.
 - Không có nha, tôi tỉnh lắm đó.

Nói xong cô nàng loạng quạng đi, đôi mắt càng lúc càng mờ dần, đầu óc thì quay cuồng chóng mặt, rõ ràng ban nãy Hạ Quyên Quyên chỉ mời cô đứng 1 ly thôi mà sao giờ trong người lại cảm thấy khó chịu đến như vậy cơ chứ, thật khó hiểu.

- Anh ghét tôi lắm sao?
- Không có.

Hạ Uyên Nhi ngậy ngốc cười, nụ cười men say càng làm cô mê đắm. Cô ngân nga một hồi rồi cất tiếng.

- Vậy anh có thích tôi không?

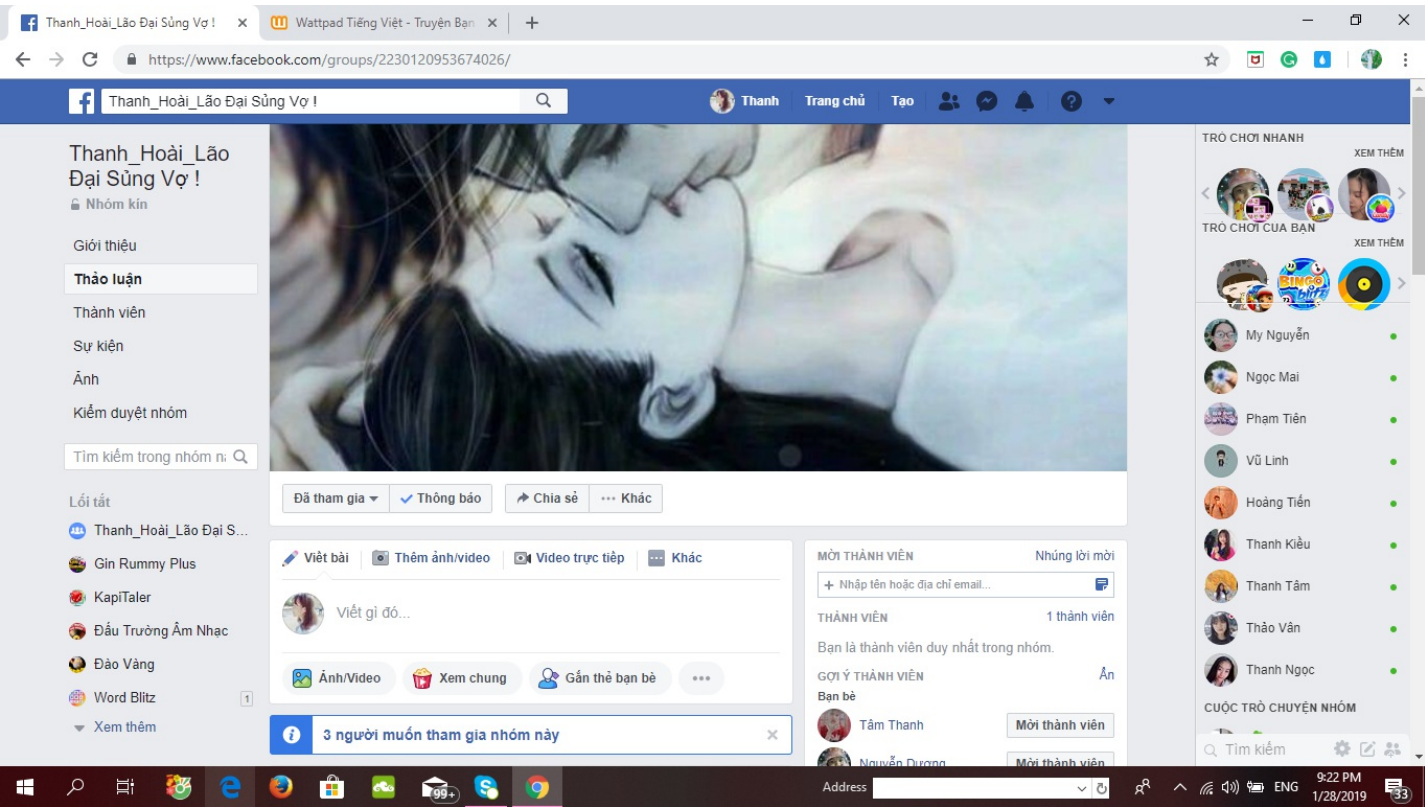
Hắn nuốt nước bọt trả lời.

- Tôi...

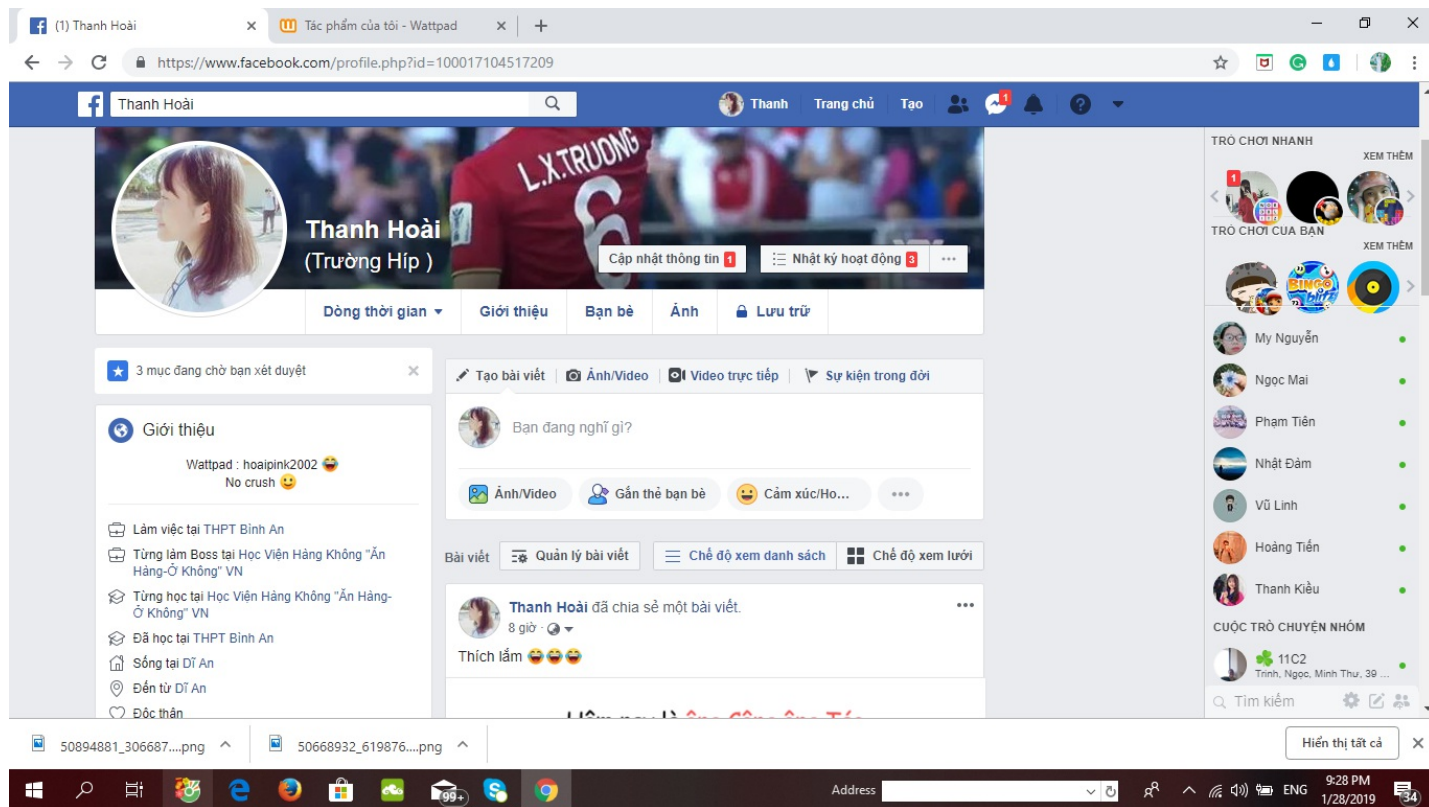
---- hết chap 61 ----

Dạo này ít sao quá nên tui lười đăng quá. Cứ tình trạng này thì drop quá.

Anh/chị/em nào có nhu cầu đọc hết các chap còn lại thì ỉb em nhé, phí vào group là 10k như ban đầu, chuyển bằng card vietel cho em, sau khi hoàn bộ truyện này em viết bộ khác nhé, sau này ai muốn vào thì tốn 20k, em chẳng ép nên mọi người thích thì vào.

Đây là Facebook của em, ai có nhu cầu thì ỉb qua face cho em.

Tết rồi mọi người lì xì em nhé <3 hìhi cảm ơn

Mọi người kết bạn rồi nhắn tin trực tiếp cho em đi<< Không biết ai là ai cả

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 62

Hôm nay đã là Noel rồi, bảy giờ tuyết phủ trắng xóa khắp các con đường ngõ lớn ngõ nhỏ của thành phố. Hạ Quyên Quyên suốt xoa thờ lạnh, bàn tay cứ chà qua chà lại cho ấm, những ngày qua đối với cô phải gọi là khủng khiếp, bao nhiêu chuyện ập tới, đằng sau lại là những lo âu phiền muộn của Trần Dương Thần, cô thật sự rất mệt mỏi nhưng cô lại thấy không một chút hối tiếc khi mình đã lựa chọn đúng, lựa chọn để được ở bên người cô yêu. Cô nhấp miêng café thưởng thức khí trời, ước gì hân ở ngay đây thì tốt nhỉ.

Thấy nhớ nhớ hân cô bèn lấy điện thoại ra gọi liền, nhưng đầu dây bên kia chỉ đáp lại tiếng tút não lòng, cô bắt đầu cảm thấy lo lắng tột độ. Nhưng rồi lại tự trấn an bản thân, có thể anh ấy họp rồi để chế độ im lặng thôi mà, xảy ra bao nhiêu chuyện làm cô luôn có trạng thái lúc nào cũng bất an.

Nguyên hốt hải chạy vào nhìn cô với ánh mắt hoang mang tột độ, gấp gấp nói

- Phu nhân, lão đại gặp chuyện rồi..

Như một cú sốc nặng nề giáng xuống, tách café rơi từ từ cho đến khi chạm đất, trái tim như hóa đá giữa mùa đông lạnh.

[...]

Trên các mặt báo xuất hiện tràn lan về vụ tai nạn của Trần Dương Thần.

"Hôm nay một chiếc xe đã gặp nạn trên đèo, nguyên nhân ban đầu được cho là xe mất thăng rồi lao mạnh xuống đèo rồi phát nổ, chủ nhân của chiếc xe này không ai khác chính là ông chủ của tập đoàn Trần Thị-Trần Dương Thần."

...

Hạ Quyên Quyên mệt mỏi, cô không biết mình nên làm gì tiếp theo bảy giờ, mọi chuyện đang diễn ra nhất định không phải là thật, điều cô sợ nhất đang diễn ra...

Nhất định hân vẫn còn sống, vẫn còn, vẫn còn sống..

Hàng lệ nóng chảy dài trên khuôn mặt cô, cô đau lắm, mới hôm qua cô và hân vẫn còn vui vẻ nói chuyện mà, tại sao bây giờ lại...

Cô không tin là một người như hân, một lão đại lẫy lừng danh tiếng như vậy mà gục ngã sớm như vậy.

Hiện tại thì cảnh sát đang khám nghiệm hiện trường và lấy lời khai của các nhân chứng, nên vẫn chưa có kết luận chắc chắn.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, cô nheo mắt đoán được kẻ ở đầu dây bên kia.

- Là anh đã làm chuyện đó sao?

- Hừm...lâu rồi mới gặp em gái yêu quý của anh.

- Khốn kiếp, tôi đang rất nghiêm túc.

Bên kia vang lên giọng cười man rợ.

- Đứng rồi, đứng rồi, em vui không? Vì sẽ không còn kẻ nào cản trở tình yêu của đôi ta, hân chết rồi...hahaha.

- Đồ khốn, anh nhất định phải trả giá.

- Thôi nào bé yêu, Trần Dương Thần đã chết rồi em cũng nên về với anh đi.

- Được thôi!

-...Thật sao, thật may vì em đã chịu hiểu.

-Nhưng đó chỉ là trong giấc mơ của anh thôi. Có chết linh hồn tôi cũng sẽ ở bên cạnh Thần.

- Em!

Tút tut tut...

Hạ Quyên Quyên cúp máy lập tức ấn một loạt số.

- Nguyên! Tôi muốn được đến hiện trường vụ tai nạn.

...

[...]

Tại khách sạn Hoàng gia.

Cái gã hôm trước lại phá lên cười khi đối diện với Hạ Phong Diệp.

- Thế nào Hạ chủ tịch, ngài đã hài lòng với kết quả mà tôi đã mang đến cho ngài chưa?

- Tí nữa người của tôi sẽ chuyển vào tài khoản của ngài J 5% cổ phần.

- Được tôi rất thích chữ tín của ngài.

- Nhưng tôi muốn biết chắc Trần Dương Thần đã chết thật chưa?

Hắn lắc lắc ly rượu vang nhìn gã kia.

Lão ta rút ra một chiếc súng có khắc chữ Thần trên đó, Hạ Phong Diệp tròn mắt nhìn rồi cong cong khóe môi cầm lấy cây súng đó.

- Chiếc xe nổ tan tác nên đâm ra xác của hắn ta đã không còn rồi, mọi chứng cứ đều bị bên tôi hủy hết rồi duy chỉ còn cây súng nhưng mà e rằng ngài Hạ Phong Diệp đây khó mà tin..

- Không sao, như vậy là quá đủ rồi.

Ánh mắt hắn nham hiểm cầm chiếc súng kia lên, khóe môi gian tà vô cùng.

Đây vốn dĩ là vật bất li thân của Trần Dương Thần, hắn không bao giờ cho kẻ khác đụng vào cây súng này, kể cả tên Nguyên, thủ hạ thân cận nhất của hắn, cây súng này rất quyền lực, không biết nó đã nhuộm máu bao nhiêu người rồi, nói chung nếu cây súng này đã rơi vào tay hắn thì coi như Trần Dương Thần đã triệt mạng rồi.

Từ giờ hắn là kẻ mạnh nhất ở đây.

Hắn lay lay tên thủ hạ lại rồi thăm thẳm.

- Bắt đầu việc mua lại tập đoàn Trần Thị.

- Vâng..

...

Mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Hắn là kẻ chiến thắng, và dĩ nhiên đức vua thì vẫn rất cần nữ hoàng, em nghĩ sao về chức vụ này, Hạ Quyên Quyên...?

[...]

Chiếc xe BMW chạy thẳng vào trong khu vực cảnh sát cấm, hiện trường tai nạn đã được phong tỏa, Hạ Quyên Quyên tức tốc chạy xuống xe.

Vị cảnh sát mặt dày nghiêm nghị bước tới.

- Cô là Trần phu nhân?

- Vâng, có tin tức gì của chồng tôi chưa anh cảnh sát?

- Hiện tại thì vẫn chưa, do địa hình quá hiểm trở hiện tại chúng tôi đang cố gắng vớt chiếc xe lên, ngoài ra gần hiện trường chúng tôi tìm thấy chiếc điện thoại này, mong cô xác nhận đây có phải chiếc điện thoại của chồng cô không?

Vị cảnh sát lôi ra một chiếc bọc trong đó có chứa một chiếc điện thoại đen tuyền hiệu Samsung, Hạ Quyên Quyên run rẩy cầm lấy nó mà nước mắt không kiềm chế được mà rơi tự do xuống.

- Chiếc điện thoại này khá là nguyên vẹn, theo suy đoán ban đầu của chúng tôi thì Trần chủ tịch biết mình có phục kích nhanh chóng ném chiếc điện thoại vào lùm cây trước khi chiếc xe rơi hoàn toàn xuống vách núi.

- Cái này...cái này đúng là của chồng tôi..

Từng giọt mưa rơi là chữa hòa cùng những giọt nước mắt, cô chỉ cảm thấy rất mệt, rất mệt, rất chóng mặt, bóng dáng Trần Dương Thần như đang hiện hữu trước mặt cô, hắn xa quá, rất xa đến nỗi cô không thể chạm tới được...

Bịch..

Hạ Quyên Quyên ngã xuống trước bao lời của mọi người..

Cô nằm đó nhắm mắt nhìn bầu trời đen kịt như lòng cô bấy giờ, già mà thời gian quay lại thì hay nhỉ..

Thật may quá...chúng ta sắp đoàn tụ tại một nơi đẹp đẽ rồi..

----- Hết chap 62-----

Hiện tại trong group đã đăng gần full truyện rồi, ai có nhu cầu đọc một lượt hết mà không phải chờ đợi thì liên hệ em nhé. Phí 10k, tét rồi ai cũng chắc có lì xì mà. Còn trên đây mình sẽ đăng từ từ còn khoảng 20 chap nữa là hết rồi sẽ hơi lâu đấy, Tét nhất mình cũng sẽ dừng hết mọi hoạt độngv Mọi người tranh thủ nhé hiii

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Hạ Quyên Quyên mơ màng mở mắt, cô ướ oải ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu choáng váng không thôi.

Trong đầu cứ lang man câu hỏi "Đây là đâu?"

Cánh cửa phòng mở ra, cô ngoái lại nhìn thì ra là Hạ Uyên Nhi, cô chỉ khép đôi mi lại rồi ngã đầu xuống gối nghỉ ngơi.

- Ông trời, chị đã tỉnh lại, có biết là em lo lắng thế nào không?

Hạ Uyên Nhi mừng rỡ chạy lại bên cô.

- Đây là nơi nào vậy?

- Đây là bệnh viện, chị đã ngất 1 ngày 1 đêm rồi.

Cô hoảng hốt bước xuống giường nhưng lại bị Hạ Uyên Nhi níu lại.

- Chị định đi đâu? Chị còn đang rất yếu.

- Thân còn chưa biết sống chết thế nào, sao chị có thể ngồi yên ở đây được chứ, mau thả chị ra mau.

- Chị..

Cô cố giữ lại, đau đớn nhìn người chị của mình người không ra người, ma không ra ma, tiều tụy hết sức.

- Mau buông chị ra!

Hạ Quyên Quyên cố gắng vùng vẫy, sức khỏe cô hiện tại vô cùng yếu, cô là người hiểu rõ nhất nhưng không thể vì nó mà yếu đuối được, cô phải mạnh mẽ, cô muốn cho Trần Dương Thần thấy cô mạnh mẽ cỡ nào.

- Đã có xác nhận rồi.

Cô đột ngột dừng lại, đôi mắt hoe hoe dò nhìn Hạ Uyên Nhi.

- Xác...nhận..

- Thi thể của anh rể đã được tìm thấy trong tình trạng cháy đen, gương mặt biến dạng..

Đôi tay cố gắng níu tay áo của Hạ Uyên Nhi từ từ rã ra, như một kẻ đáng ghét nào đó cướp đi toàn bộ sinh khí trong người cô vậy, cô gục xuống sàn, tóc tai rũ rượi che đi khuôn mặt xinh đẹp, nước mắt giàn dụa trông đáng thương vô cùng, Hạ Uyên Nhi ngồi xuống rồi lấy trong túi ra chiếc điện thoại màu đen đưa đến trước mặt cô.

- Đây là chiếc điện thoại của anh rể, em nghĩ chị biết mật khẩu của nó là gì, em luôn ở ngoài kia, có gì thì gọi em.

Nói xong Hạ Uyên Nhi bước ra ngoài, vẫn muốn nhìn Hạ Quyên Quyên thêm chút nữa nhưng đột ngột bị Nguyễn kéo ra.

Cô bực mình nhìn hấn.

- Anh làm gì vậy?

- Bây giờ tình thế rất nguy hiểm, Hạ phu nhân có lệnh đưa cô về quê.

Hạ Uyên Nhi tức giận gạc tay hấn ra.

- Tôi không đi, bây giờ chị ấy cần tôi hơn bao giờ hết.

- Cô không sợ nguy hiểm sao, cô sẽ chết đó, cô không sợ thật sao?

- Chết thì ai chẳng sợ, nhưng chết một cách quang minh, khiến kẻ khác phải khiếp sợ thì có chết cả trăm lần tôi cũng chẳng sợ.

Nguyễn mỉm cười nhìn cô gái nhỏ.

- Còn mối hôn sự tốt ở ngoài quê sao, cô không thấy tiếc hả? Thật lòng thì tôi thấy là khá tiếc đó.

- Đồ điên, ai thèm lấy chồng sớm như vậy chứ, và lại tôi không thích thấy mấy cái thằng cổ hủ đó đâu, ngày nào cũng làm ruộng, rồi ở nhà nấu cơm rồi cứ thế hết đời, chẳng còn gì thú vị cả, tôi thích cuộc sống tự tại này thôi.

Nguyễn hí hửng cười rồi thầm nói.

- Ể quá thì về đội tôi.

Hạ Uyên Nhi nheo mắt.

- Anh nói cái gì? Tôi chưa nghe rõ.

- Không có gì cả, nếu muốn trở thành đại ca xã hội đen thì về đội tôi, tôi huấn luyện cho, đảm bảo sau mấy tháng cơ tay, cơ chân lên ùn ùn.

- Đồ khủng, có chết cũng không làm xã hội đen, anh tự kiểm mấy cô chân dài của anh đi. Có khi mấy nàng ấy lại lên cơ ngực cho anh ngắm đấy.

Hạ Uyên Nhi tức tối bỏ đi, khỏe môi Nguyễn cong cong về gian tà níu tay cô lại.

- Không đâu, tôi thích những người ngực nhỏ, giống như cô vậy.

Hạ Uyên Nhi quay lại định giờ bàn tay lên đánh hấn, cô nghĩ lại rồi thôi, ngượng ngừng chạy trốn.

- Đồ sắc lang.

"Liệu đây có được coi là lời tỏ tình không?"

Nguyễn đứng lại mỉm cười, đứng là dễ thương, biểu cảm tức giận hay ngượng ngừng đều vô cùng dễ thương.

[...]

Hạ Quyên Quyên lặng lẽ mở chiếc điện thoại lên, đúng như cô nghĩ mật khẩu là ngày sinh nhật của cô.

Cô lặng lẽ xem từng dòng tin nhắn của cô và hấn, những tin nhắn vô cùng hạnh phúc làm sao, giờ thì mọi thứ đều tan biến rồi, tất cả.. cả thân thể rừng mình khi cô vào tin nhắn mật, mật khẩu lần này lại khác, là ngày cô và hấn gặp nhau lần đầu tiên, chỉ duy nhất cô và hấn biết ngày này.

"Nếu em đọc được dòng chữ này thì đứng vội vàng buông xuôi tất cả, anh hi vọng em sẽ mạnh mẽ, anh yêu em, Hạ Quyên Quyên, mãi yêu."

Chỉ là vài dòng ngắn ngủi mà sao nước mắt cô lại tràn nhiều đến thế, đến mức nhạt nhòa chiếc điện, cô chỉ khóc rồi ôm chặt nó vào lòng, cô có thể cảm nhận được hấn đang bên cô, hơi thở ngọt ngào đó đang quấn quýt gần

đây, như có như không, như đang hiện hữu cũng như sắp biến mất.

Cô một nhòai nhắm mắt lại rồi nở một nụ cười.

- Không phải anh hứa sẽ cho em một đám cưới thật hoành tráng sao? Sao anh có thể thất hứa như vậy cơ chứ...hu...hu...hu...Anh là đồ tồi, anh là đồ xấu xa, Trần Dương Thần, em đau lắm, anh có biết không?

Khoảng không lạnh như tờ khiến cô càng cảm thấy cô đơn hơn, ánh trắng hôm nay bị đám mây đen giăng kín rồi, không còn nhìn thấy ánh sáng tuyệt diệu của nó nữa mà giờ chỉ còn sự trống vắng, tro troi thôi.

Cô lạnh lẽo nhìn chiếc nhẫn kim cương đang sáng lấp lánh trong màn đêm kia, rồi mỉm cười đau khổ.

Liệu sau cơn mưa trời có lại sáng, mọi chuyện sẽ ổn không?

Cô không quan tâm, điều cô quan tâm nhất bây giờ là cô sẽ sống thế nào với phần đời còn lại khi không có hắn đây...

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Ngày 27/12.

Một cuộc họp căng thẳng diễn ra ngay trong tập đoàn Nghiêm Thị.

Phía bên cạnh ghế chủ tịch hội đồng quản trị, chủ nhân của nó không ai khác chính là Hạ Phong Diệp, còn cái ghế to lớn chiếm trệ kia là của Nghiêm Mặc Huy, vị chủ tịch tối cao ở đây.

Lão ta bước vào với phong thái ung dung, dương dương tự đắc, ánh mắt rất hờn của một kẻ quyền lực.

Tất cả mọi người trong phòng đứng lên cúi đầu chào thể hiện sự tôn trọng.

Hắn cười rồi ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, có thể nói ở trong này Hạ Phong Diệp là người trẻ tuổi nhất, cũng là kẻ nắm nhiều cổ phần nhất chỉ sau Nghiêm Mặc Huy, có câu tuổi trẻ tài cao, quả đúng như vậy.

Nghiêm Mặc Huy ho 3 tiếng lấy lại giọng rồi thông báo.

- Mục đích của buổi họp này là...

Hắn chưa kịp tuôn hết câu thì bị Hạ Phong Diệp vội chặn miệng lại.

- Khoan đã, Hạ Phong Diệp tôi có đôi lời muốn phát biểu trước.

Rồi hắn quay sang nhìn Nghiêm Mặc Huy với nụ cười nhếch quen thuộc.

- Có được không, ngài chủ tịch.

Lão cố nén cơn giận rồi tỏ ra thông cảm bỏ qua.

- Được thôi, xin mời cậu.

Một câu nói cũng đủ khiến cả khán phòng xáo xáo lên như cái chợ.

"Không phải Nghiêm Mặc Huy vốn ghét nhất những kẻ khi hắn đang nói nhảy vào miệng hắn sao?"

"Sao cậu thanh niên trẻ tuổi kia lại gan dạ như vậy cơ chứ?"

"Nhìn trẻ người non dạ quá! Sớm muộn cũng bị đá ra khỏi chiếc ghế kia sớm thôi."

"Không biết cậu ta nắm giữ bao nhiêu cổ phần mà ăn nói ngông cuồng quá."

Khóe môi Hạ Phong Diệp dần cong cong lên, hắn nhìn tất cả với ánh mắt chiến thắng, từ tốn nói.

- Hôm nay, tôi Hạ Phong Diệp với tư cách người nắm giữ số cổ phần nhiều nhất trong tập đoàn đề nghị ngài Nghiêm Mặc Huy đây nhường lại chức chủ tịch hội đồng quản trị cho tôi.

Câu nói vừa chấm dứt cả khán phòng lại xáo xáo thêm một lần nữa, hắn vừa nói gì, người nắm giữ số cổ phần nhiều nhất trong tập đoàn này ư, nên tin được không đây?

Nghiêm Mặc Huy cười trừ, lão nhìn hắn.

- Lâm cách nào cậu có được cổ phần nhiều hơn tôi, trong khi tất cả cổ phần của mọi người ở đây gộp lại cũng không đủ để cậu thắng tôi, cho dù tất cả những người ngoài hôm nay không đến dự cũng không thể nào đủ.

Hạ Phong Diệp tự tin cười đáp lại lời lão.

- Đắt hắn lên đây.

Hắn ngang nhiên ra lệnh, Nghiêm Mặc Huy neho mày, rốt cuộc hắn có thứ gì trong tay mà lại tự tin đến thế, đến lão cũng còn thấy tò mò, huống gì tất cả mọi người trong căn phòng này.

Rầm!

Cánh cửa phòng mở ra, một người đàn ông bị ném mạnh trước mặt Nghiêm Mặc Huy.

Tất cả mọi người đều la lên đồng thanh 2 chữ "Phó giám đốc"

Nghiêm Mặc Huy tròn tròn con ngươi nhìn gã kia, hắn hốt hoảng đứng dậy bám lấy chân lão.

Hạ Phong Diệp lên tiếng

- Nghiêm Thế Thành con trai một của ngài Nghiêm Mặc Huy, mở cơ bạc thua lỗ hàng tỉ, mới vài ngày đây thôi đến tập đoàn chúng tôi cầu xin sự giúp đỡ với điều kiện đồng ý chuyển hết cổ phần anh ta đang có trong tay là 15%, và anh ta đã đồng ý, đây là giấy tờ xác nhận và đã được luật sư giám nhận.

Gương mặt lão đột ngột co lại, ánh mắt nổi đầy tia máu, lão đá mạnh Nghiêm Thế Thành vào góc tường.

- Súc sinh, nghiệt chủng, uống công tao nuôi mày, giờ mày lại quay sang đá tao một cái, đồ hư đốn.

Nghiêm Thế Thành hoảng loạn quỵ xuống lạy lão, hai tay chấp lại xoa xoa, ánh mắt vô cùng đáng thương.

- Cha, cha à, không phải cha và hắn có quan hệ rất tốt sao, con cứ ngồi...

Rầm!

Một cú đá khác bay vào bụng Nghiêm Thế Thành làm hắn đau đớn co ro.

- Đồ ngu ngốc!

Bốp bốp bốp.

Màn vỗ tay của Hạ Phong Diệp làm Nghiêm Mặc Huy dừng hành động thối thuẩn lại, cả khán phòng bỗng chốc im lặng, không một ai dám hó hê nửa lời.

- Hay cho câu "con hơn cha thì nhà có nóc". Hôm nay ngài làm tôi ngỡ ngàng đó.

- Cậu!

Lão hoàn toàn chỉ biết câm nín, không ngờ mọi việc lại đi quá tầm tay lão, đến lão cũng phải bất ngờ.

- Chuyện gia đình các người tôi không quan tâm, việc tôi quan tâm nhất bây giờ đó chính là chiếc ghế đó đáng lẽ hôm nay phải là tôi ngồi mới đúng.

- Hừ, tôi đã trên thương trường bao nhiêu năm rồi cậu nghĩ mình có thể đánh bại được tôi sao? Thật quá ngông cuồng.

- Hahaha! Áy ngài Nghiêm Mặc Huy, tôi làm gì có vọng tưởng đánh bại ngài, ngài dù gì cũng là tiền bối còn tôi là hậu bối, làm sao dám ngông cuồng như vậy được.

- Ý...ý cậu là sao?

- Tôi tưởng ngài thông minh lắm..

- Đứng hòng giờ trò, cậu định dùng kế li gián đúng không?

- Nào có, nào có!

- Khốn kiếp, đừng vòng vo tam quốc nữa.

Hạ Phong Diệp đột nhiên phá lên cười.

- Ngài sẽ biết ngay sau đây thôi.

- ...

RẦM!

Cánh cửa gỗ có trạm khắc tinh xảo bị đập mạnh một lần nữa, Hạ Phong Diệp với ánh mắt chiến thắng ngạo nghễ ngồi xuống ghế đón xem màn kịch hay.

- Các người...dám tự ý xông vào đây sao? Thật là không còn ra thể thống gì nữa.

Một đám cảnh sát bên hông giắt súng hung dũng bước vào, ai ai cũng mặt hình sự, trông thật căng thẳng, tên chỉ huy đầu đàn bước lên.

- Nghiêm Mặc Huy, ngài đã bị bắt vì tội buôn bán tang chữ chất ma túy.

- Anh nói cái gì?

Lão tức giận hét lớn, khốn kiếp thật, không ngờ thằng nhóc kia lại lật lọng như thế, làm uổng công lão tin tưởng hắn.

Hai tay cảnh sát nhanh chóng tiến lên còng tay Nghiêm Mặc Huy lại, lão vùng vẫy trong vô vọng.

- Gọi luật sư của tôi tới.

- Xin ngài giữ im lặng, mọi lời nói của ngài bây giờ sẽ là bằng chứng trước tòa.

Bọn cò đông khiếp hồn khiếp vía lũ lượt thi nhau ra về, mặt ai cũng xanh mét như tàu lá chuối, tất cả chỉ là không muốn rước họa vào thân.

Lão bước tới, ánh mắt dừng ngay người Hạ Phong Diệp, cười tà nói.

- Chuyện này chưa xong đâu, đứng tưởng mình là kẻ chiến thắng.

Hạ Phong Diệp mỉm cười không đáp lại, cúi đầu chào lão, Nghiêm Mặc Huy được đưa ra khỏi phòng, ánh mắt lão vẫn bình thản.

Giờ đây trong căn phòng này chỉ còn một mình Hạ Phong Diệp, hắn ta đi đến rồi chễm chệ ngồi xuống chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị.

- Tất cả đã kết thúc rồi.

- --- hết chap 64---

250 sao sáng mai đăng tiếp nha bà con

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vạ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Cứ ngỡ sẽ rời khỏi bình yên nhưng không ngờ, hắn lại bị một đám phóng viên vây quanh.

"Cho hỏi ngài là ông trùm buôn bán ma túy, ngoài ra ngài còn thành lập rất nhiều công ty ma nhằm mục đích rửa tiền."

"Ngài có biết vụ việc hồi đầu năm ở cục dân chính, có hàng chục người đã bị giết, nghe nói ngài có liên quan, sự việc đó hoàn toàn không phải một mình Trần Dương Thần gây ra."

"Trần Dương Thần và ngài là kẻ thù, con gái của ngài nghe nói bị Trần Dương Thần giết chết, ngài nghĩ sao về giả định này?"

"Nghe nói ngài đã thù tiểu Trần Dương Thần, xin ngài cho biết ý kiến?"

"20 năm về trước ngài từng là ông trùm xã hội đen khét tiếng về buôn bán chất cấm"

Giói truyền thông quả là ồn ào, thích gây nhiễu loạn, thông tin gì cũng bôi mớ lên được, lão chỉ thản cười rồi nhìn lên phía trên phòng họp, quả đúng là nụ cười của kẻ chiến thắng- Hạ Phong Diệp, ngay từ đầu lão cũng đã đề phòng hắn, nhưng không ngờ hắn lại lật mặt nhanh như vậy và còn chuẩn bị một món quà đặc sắc như vậy, quả khiến lão bất ngờ.

Lão được đưa vào trong xe cảnh sát, được hộ tống an toàn ra khỏi lũ phóng viên phiền toái kia, cả cuộc đời lão chưa bao giờ hỗn độn như bây giờ, chỉ vì một khinh suất nhỏ mà dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Kẻ dám đối đầu với bão sẽ phải trả cái giá thật đắt...

[...]

Khách sạn Land rover.

Bên trong căn phòng Vip là ánh mắt đắm chiều, hân tít tivi mỉm cười khi xem thông tin về Nghiễm Mặc Huy.

- Ngài J, đến lúc ngài xuất hiện rồi!

Nụ cười khoả trên môi của kẻ bí ẩn, rồi cuộc hân là ai?

Gã mang tên J đây bí ẩn này, tại sao lại hứng thú với Hạ Phong Diệp đến như thế, tất cả đều là những câu hỏi khó mà giải thích, liệu có câu trả lời ổn thỏa cho tất cả.

- Tôi cũng đang rất nóng lòng đây.

...

- -----

Hạ Quyên Quyên trầm ngâm nhìn các tờ báo sáng nay, chỉ mới mấy bữa thôi mà đã bao nhiêu việc xảy ra, nỗi mất mát trong lòng cô còn nặng hơn cô tưởng, hàng đêm cô luôn mơ cùng một giấc mơ, đó là Trần Dương Thần về bên cạnh cô, đêm nào cũng ngồi tâm sự kể chuyện, cô cứ miên man không tài nào tỉnh giấc được, nếu được cô cũng muốn xác nhận đó có phải là giấc mơ hay không.

- Hôm nay tiết trời rất đẹp hay là mình đi tham quan vòng thành phố không? Dù gì em cũng sắp phải về quê rồi, ban này mẹ em mới gọi điện phân nản xong.

Hạ Quyên Quyên mỉm cười, nhưng đó chỉ là nụ cười gượng che đi nỗi đau đang hiện trên khuôn mặt hốc hác kia.

- Em đó nên lấy chồng và có một cuộc sống ổn định đi, đừng như chị sẽ khổ đó.

- Chị...đừng buồn nữa, em biết rất khó để chị vượt qua nhưng em tin thời gian sẽ vá lành vết thương này.

Không hiểu sao, hàng nước nóng lăn dài trên gò má cô, cô ôm chặt lấy Hạ Uyên Nhi và khóc ầm lên như một đứa trẻ.

- Thôi được rồi, nếu được ra nhẹ lòng thì chị hãy khóc đi.

- Anh...Thần...anh ấy...hứa sẽ cho chị một đám cưới hoàn hảo mà, tại sao, tại sao lại bỏ chị mà đi như thế chứ, tại sao...chị không thể nào sống thiếu anh ấy được, tại sao cho chị hi vọng rồi lại dập tắt nó cơ chứ...anh ấy thật quá đáng mà, tại sao lại không nghĩ đến chị, tại sao lại đi đột ngột như thế chứ, giờ chị chẳng còn ai cả, không một ai...

- Chị quên em rồi sao? Em gái Hạ Uyên Nhi xinh đẹp, dễ thương này sẽ chăm sóc chị, sẽ yêu thương chị...Chị không thích sao?

- Chị buồn lắm...

- Em hiểu sao, tại sao chị không nghĩ tích cực hơn, chị hãy sống vì em, vì Nguyên, vì tất cả mọi người, tất cả đều mong muốn chị sẽ có thể vui cười trở lại, trong cuộc đời mỗi người ai cũng sẽ phải mất đi người thân, em cũng vậy, ai rồi cũng phải trải qua, chỉ cần ta có niềm tin vượt qua nỗi buồn, nỗi sợ hãi đó thì vào một ngày không xa sẽ tìm lại được ánh sáng của hạnh phúc...

- Chị cần thời gian.

- Em tin chị sẽ làm được, anh rẽ trên thiên đường sẽ mỉm cười khi thấy chị sống hạnh phúc.

- Thật không?

- Thời gian sẽ trả lời tất cả.

[...]

28/12.

Tiếng kèn saxophone nghe sao mà nao lòng, đám tang của Trần Dương Thần được làm khá đơn giản, bởi vì Hạ Quyên Quyên không muốn làm quá lên chuyện đau lòng này, đám phóng viên đánh hơi nhanh chóng có mặt trước nhà Trần Dương Thần, ai nấy cũng mong sẽ săn được tin gì đó giật gân.

Hạ Quyên Quyên đeo khăn tang ngồi khóc một chỗ, đây là lần thứ hai cô phải chịu đựng cảnh mất mát này, lần đầu là ba mẹ cô, còn giờ là chồng cô, sao cuộc đời cô lại tảm tối thế này, dính dáng tới ai là người đó gặp họa.

Cô mệt mỏi tựa vào tường, đột ngột nhớ lại lời nhắn trong điện thoại, dòng chữ màu đỏ cuối cùng của Trần Dương Thần để lại trước lúc ra đi.

"Hãy đi tìm cha ruột của em"

Chỉ vồn vẹn 7 chữ thôi, cha ruột ư, cô nhiều lúc cũng có ý định đi tìm ông ấy nhưng lại không biết tìm bằng cách nào, cả thế giới 7 tỉ người làm sao cô có thể tìm được ông ấy đây khi không có sự giúp đỡ của Trần Dương Thần.

Cô thấy mình vô dụng vô cùng, không làm được chuyện gì nên thân cả, chỉ biết dựa dẫm vào người khác, chỉ làm vãn can của hân, tự thấy hổ thẹn với lòng. Trần Dương Thần chắc cũng sẽ đau lòng lắm khi thấy cô như thế này, bởi vậy nên chỉ còn một cách thôi, đó là trở nên mạnh mẽ, chỉ có như vậy cô mới không phụ tấm lòng mà Trần Dương Thần đã giao phó cho mình.

- Nguyên!

Nguyên đang đứng ngoài cửa nghe tiếng kêu nhanh chóng chạy vào.

- Anh điều tra giúp tôi, ngày...của 25 năm trước, có chuyện gì đã xảy ra, tại sao tôi lại được ông bà Hạ nhận nuôi, anh điều tra gấp giúp tôi, nhanh nhất có thể, được không?

Nguyên mỉm cười gật đầu, cuối cùng thì Trần phu nhân đã trở lại và lợi hại hơn xưa.

- Vâng, tôi sẽ làm ngay.

....

- Ngài J chúng ta nên đi thôi, không còn sớm nữa?

Ánh mắt đắm chiều của gã đàn ông tên J cứ liên tục dán vào khắp nơi trong căn biệt phủ kia.

- Đi thôi.

Khoé môi hân cong lên rồi lấy cặp kính râm đen lên đeo.

Thật là một gã đàn ông kì lạ và bí ẩn!

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Vậy là việc chôn cất thi thể Trần Dương Thần đã hoàn thành xong, cô một mình tựa vào vai Hạ Uyên Nhi, bây giờ họ đang ra ngoài ô cửa thành phố nơi người cha ruột của cô đang sống, liệu họ có còn nhớ gì về cô hay là quên đi đứa con gái thất lạc này rồi.

- Nếu chị một có thể ngủ, mấy ngày nay chị tiêu tụy hẳn đi, ăn uống ngủ nghỉ không đều, anh rể trên trời không muốn chị biến thành bộ dạng như thế này đâu.

Hạ Quyền Quyền cười rồi lắc đầu.

- Chị vẫn ổn, nhìn vậy thôi chứ khỏe lắm.

- Thưa phu nhân đi thẳng đến con đường mòn phía trước là đến được địa chỉ cần tìm.

Nguyên hôm nay phụ trách lái xe kiêm bảo vệ hai người phụ nữ xinh đẹp.

- Được, anh cứ chạy đi.

[...]

Chiếc xe dừng lại tại căn biệt thự nhưng đã bị bỏ hoang từ lâu, nhìn kiến trúc nguy nga thế này chắc hẳn phải rất giàu có, Hạ Quyền Quyền đưa mắt lướt sơ căn nhà, hình như đã bị bỏ hoang tầm 20 năm rồi, nhiều trụ, cột nhìn như sắp đổ xuống, cỏ cây thì nhau chen chúc mọc, một làn gió lạnh thổi qua làm cô có phần nổi da gà, chẳng khác gì một căn nhà ma. Cả khoảng đất trống rộng lớn chỉ có duy nhất mỗi ngôi nhà này, càng khiến người ta phải tò mò.

- Anh có chắc đây là địa chỉ đó không? Sao nhìn như nhà ma vậy.

Hạ Uyên Nhi đã xéo Nguyên, hần lạnh lưng nhìn cô rồi cười mỉa.

- Muốn biết thì nên vào kiểm tra, tôi chỉ sợ cô không có cái gan lớn đó thôi.

- Anh! Đừng tưởng tôi không dám vào.

- Được, xin mời.

Nguyên có tình móc mới cô nàng, biết tính nàng hiếu chiến lại rất ghét ai đã kích.

Cô tức tối bước thẳng vào trong, Hạ Quyền Quyền có phần hơi chần chừ nhưng thấy cô em họ xung trận đi đầu tiên liền đi theo, Nguyên theo sau hai bọn họ.

Bước vào cổng căn nhà, tiếng cửa sổ càng lúc càng đập mạnh hơn, tiếng gió heo hút thổi vào nghe lạnh người, da gà nổi hết lên. Hạ Uyên Nhi lúc đầu xung sức nhưng giờ cũng chỉ dám thật lùi đi phía sau Nguyên.

Rầm!

Hạ Quyền Quyền giật bản mình, Hạ Uyên Nhi hoảng sợ run cầm cập núp sau người Nguyên, hần mỉm cười nhìn cô gái mới mấy giây trước còn đang hùng hồn lắm mà sao giờ lại nhát như thỏ để rồi.

- Có chuyện gì vậy?

Hạ Quyền Quyền vẫn chưa thoát khỏi sợ hãi, gương mặt tái mét hiện rõ.

- Chắc là gió mạnh làm cửa sổ đập mạnh vào tường thôi.

- Được rồi đi tiếp thôi.

Cô cố nén sợ hãi bình tĩnh nói.

[...]

Đi hết đoạn cầu thang là một căn phòng lớn, nhìn cũ kĩ sập sệ thế này chắc là sắp không giữ nổi rồi, nhìn các kệ ở đây được trang trí khá là ti mỉ chứng tỏ nơi này trước đây là thư phòng, có thể là để bàn những chuyện đại sự hay công việc quan trọng, mọi thứ đều diễn ra ở đây. Hạ Quyền Quyền nhìn sơ căn phòng, bụi bặm là điều không thể tránh khỏi, một ngôi nhà nguy nga như thế này sao lại quyết định bỏ đi vậy, thật là đáng tiếc.

Cô thật sự rất muốn biết 25 năm trước nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cha mẹ cô lại làm thất lạc cô? Tại sao gần đây năm lại không đi tìm cô? Có quá nhiều câu hỏi đang diễn ra mãnh liệt trong tâm trí cô...Cô thật sự rất tò mò...

Bọn họ thì nhau lục tìm nơi này, xem xem còn manh mối gì nữa không? Biết đâu lại phát hiện được điều gì bất ngờ.

A!

Tiếng la khẽ của Hạ Uyên Nhi, cả hai người đều nhanh chóng quay lại.

- Nhìn này, nó giống như một bức thư vậy. Nhưng mà bị cháy đen mất một góc rồi.

Nguyên cầm tờ giấy lên, đúng là có kẻ cố ý đốt nó đi, nhưng lại sợ ý chưa thủ tiêu hoàn toàn, hoặc có thể kẻ đó có tình cũng nên, nhưng có thể chắc chắn một điều nó mang một hàm ý gì đó có thể giải mã tất cả những câu hỏi của bọn họ bấy giờ.

Tờ giấy này đã bị phai màu ố vàng, dòng chữ trên đó là "Đỗ Ngọc Hi là con gái cũ..."

- Hình như là chỗ này người này đang muốn nói là cái người tên Đỗ Ngọc Hi này là con gái của chủ nhân ngôi nhà này.

Hạ Quyền Quyền cảm thấy hơi rùng mình, cái cảm giác lạnh lẽo này là sao? Cái tên Đỗ Ngọc Hi này sao lại quen thuộc đến thế, rốt cuộc mảnh giấy này nói lên điều gì? Thật khó hiểu! Phải chỉ Trần Dương Thần ở đây thì hay biết mấy? Với trí thông minh của hần, chắc chắn là hần sẽ giải được bức mật thư này.

Hạ Quyền Quyền khẽ nheo mắt nhìn xuống dưới nền nhà, bụi phủ một lớp dày.

- Nhìn này, giống như dấu chân của một người đàn ông, nhìn rất mới, chẳng lẽ có kẻ đến đây trước chúng ta.

Nguyên nhìn xuống rồi mỉm cười.

- Dấu chân của tôi đấy, phu nhân nghĩ nhiều rồi!

Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng Hạ Quyền Quyền vẫn thấy rất nghi ngờ, rõ ràng chỗ này Nguyên đã đi qua đâu, hần đang nói dối sao?

- Chúng ta nên về thôi, ở đây bụi bặm quá sẽ có hại cho sức khỏe hai người.

Lời của hần càng làm cô sinh nghi hơn, hần đang muốn né tránh điều gì, hần đang muốn đánh trống lảng, chẳng lẽ...

Chắc không đâu, cô lại nghĩ ngợi nhiều rồi, hần là cánh tay phải trung thành của Trần Dương Thần mà sao có thể có ý định đó chứ, chắc không phải như cô đang nghĩ đâu, hần nhiều lần giúp đỡ cô như thế sao cô lại có thể nghĩ ngờ hần được cơ chứ, thật là...

- -----

Ánh mắt lạnh lẽo của gã đàn ông bí ẩn tên J đang chăm chú nhìn vào ngôi nhà bỏ hoang kia, hần suy nghĩ một hồi rồi nói với gã tài xế.

- Đến tập đoàn của Hạ Phong Diệp.

- Vâng!

Gã tài xế gạt đầu rồi khởi động quay xe.

- Vẫn chưa tìm thấy ông ta hả?

- Vẫn chưa! Lão ta sống ẩn dật ở nước ngoài lâu nên khó có thể kiếm được địa chỉ trong nhất thời, xin ngài chờ thêm vài ngày nữa.

- Được rồi!

Hắn trầm giọng rồi đeo cặp kính râm, nhắm mắt suy tư. Hắn rốt cuộc là ai? Kê bí ẩn này liệu có gây nên nguy hiểm...

- --- hết chap 66----

27 âm lịch rồi, mọi người đã sắm sửa dọn dẹp gì chưa?

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vờ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Nguyên từ lúc rời khỏi nơi đó đã trở nên rất kì lạ, thường xuyên vắng mặt, có khi đi đến đêm cũng chưa thấy về, có khi lại bắt gặp hắn đang nói chuyện gì đó rất quan trọng qua điện thoại với một người đàn ông, tên của hắn rất bí ẩn, chỉ vốn vẹn 1 chữ J.

Hạ Quyên Quyên từ lúc về đến giờ liên tục làm việc trên máy tính tìm hiểu xem 25 năm trước rốt cuộc đã xảy ra cuộc chiến gì, rốt cuộc chủ nhân của căn nhà hoang đó là ai, liệu có phải là quan hệ mật thiết với cô như những gì đã suy đoán, vấn đề này quả thật rất nan giải.

- Phu nhân!

Nguyên gõ cửa, giọng hắn vang từ ngoài vào.

- Có chuyện gì vậy?

Cô đáp lại, gấp máy tính xuống rồi đi ra ngoài mở cửa.

- Thuộc hạ có tin này cho phu nhân liên quan đến Hạ Phong Diệp.

Hạ Quyên Quyên ngheo mảy, tên khốn đó sao.

- Anh nói đi!

- 1 giờ chiều ngày hôm nay, tập đoàn Hạ thị và Nghiêm thị sẽ chính thức sát nhập lại làm một và đứng dưới tên của Hạ Phong Diệp.

- Vậy còn Nghiêm Mặc Huy, không lẽ lão ta lại để yên cho anh ta làm như vậy với cơ ngơi cả đời đã đổ bao xương máu để xây dựng?

- Hiện tại Nghiêm Mặc Huy đang bị tạm giam và có nguy cơ cao sẽ bị lãnh án tù, ngoài ra tất cả tài sản của ông ta đều bị nhà nước xung vào công quỹ, duy chỉ có tập đoàn Nghiêm thị may mắn được Hạ Phong Diệp mua lại từ lúc nào đến lúc cũng không hay.

Hạ Quyên Quyên trầm ngâm suy nghĩ, nhà nước cũng nhanh tay lạ mắt thật, khối tài sản kết xù đó của lão cũng không hề tầm thường đâu, đúng là rất biết chớp thời cơ, còn về gã Hạ Phong Diệp đúng là càng trưởng thành càng ngoan cường, hẳn cũng rất thông minh không kém gì Trần Dương Thần.

Cô lo lắng, không ngừng xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay. Trái tim đột ngột lại nhói lại, mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, cô yếu đuối thế này sao có thể tự mình chống chọi lại mọi thứ cơ chứ và cả lời nhắn "Hãy đi tìm cha ruột của em", đã lâu như vậy sao cô có thể tìm thấy đây, mọi thứ hẳn trước lúc đi xa để lại quả mòng lung, cô nên đối mặt với nó sao đây?

- Tôi hiểu rồi, chiều nay lấy xe đưa tôi ra mộ của Thần, tôi muốn thăm anh ấy.

Nguyên chỉ lặng lẽ gạt đầu rồi đi ra.

Hạ Quyên Quyên quay lại với công việc còn đang dở dang, lần này cô tìm được khá là nhiều điều thú vị.

"Ba người đàn ông quyền lực nhất của những năm cuối thập niên 90, Trần Dương Hàn, Nghiêm Mặc Huy và Đỗ Nhất Trung."

Cô nghe mảy nín, Trần Dương Hàn là ba của Trần Dương Thần thì cô biết rồi, Nghiêm Mặc Huy thì quá rõ nhưng còn người đàn ông còn lại, ông ta rốt cuộc là ai?

"Đỗ Nhất Trung đã sống ẩn từ 20 năm trước khi ông ta mất đi cả vợ cả con, người đàn ông quyền lực này hiện đang rất thần bí, liệu ông ta có còn sống?"

Một nhà báo cho hay.

Cô lướt xuống phía dưới vô tình phát hiện nhiều điều đặc biệt.

"Cuộc chiến quyền lực của ba kẻ quyền thế, người mất mạng, người trở nên thành công, kẻ lại sống ẩn dật."

"Đỗ Phu nhân sinh xong đứa con đầu lòng liền mất mạng, nguyên nhân cái chết vẫn còn là điều bí ẩn, đứa con gái mất tích liệu có còn sống?"

Vô vàn câu hỏi hiện lên, tất cả các bài báo chỉ dừng lại đúng ngày...tháng của 25 năm trước.

[...]

Hôm nay đã là ngày 30/12, là ngày cuối cùng của năm cũ, ngày mà tập đoàn Hạ thị sẽ tiến hành sát nhập.

Một năm vừa qua có vô vàn chuyện không vui ập đến người con gái này, từ việc cha mẹ cô bị Trần Dương Thần giết, Long chết, đứa con bé nhỏ chưa kịp hình thành hình hài, Mỹ Tuyết chết do chính tay cô giết, Hạ Phong Diệp lộ bản chất thật, Nghiêm Mặc Huy vào tù và cả người cô yêu nhất cũng vì cô mà ra đi, bỏ lại cô giữa vô vàn khó khăn.

Còn cả, người cha ruột của cô liệu có còn sống?

Đứng trước mộ hắn mà cô không thể kiềm chế được nước mắt, cái ngày thi thề của hắn được chuyển về trong tình trạng cháy đen, mặt mũi không thể nào còn định dạng được nữa, chiếc xe phát nổ nên hắn cũng đâu nào thoát được.

- Thần, chỉ mới có mấy ngày anh không ở bên em mà em đã mệt mỏi và không thể chịu đựng được rồi, em rất...nhớ anh, anh liệu có nhớ em không?

...

Khoảng trời nghĩa trang mờnh mờnh, cánh đồng cỏ xanh mướt, tiếng chim bồ câu bay "phạch phạch" nghe mà trĩu lòng, lâu lâu gió nhẹ lại nổi lên, cả khung cảnh rộng lớn chỉ có mình cô, cô đơn, hiu quạnh bên cạnh người mình yêu.

- Anh có nhớ không? Anh nói nếu anh biến mất trong cuộc đời em, liệu em có còn yêu anh không...bây giờ em hiểu rồi...em...không những yêu anh mà còn hận anh rất nhiều...hận anh đã khiến em yêu anh, hận anh đã giết chết người nhà của em, hận anh tất cả, anh vẫn chưa bù đắp cho em..

Cô nước nờ nói tiếp, lau giọt nước mắt đang tràn xuống cằm kia.

- Em thật sự rất nhớ anh, em...buồn...cô đơn...anh ở trên đó có vui không...nếu vui thì tốt quá rồi, còn em thì không ổn chút nào...

...

Chiếc xe BMW đen tuyền đậu ở đó đã một khoảng thời gian khá lâu rồi, ánh mắt của kẻ bí ẩn kia không ngừng nhìn Hạ Quyên Quyên, lâu lâu lại thấy hần nheo mày tỏ vẻ khó chịu, hần thờ dãi rồi lệnh cho gã tài xế.

- Đi đến trụ sở của Hạ Phong Diệp, hôm nay để coi hần lộng hành tới đâu, con heo nuôi béo đến lúc thịt thôi.

- ---- hết chap 67----

Đây là link face: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100017104517209>

Đây là link group: <https://www.facebook.com/groups/2230120953674026/>

Mọi người làm theo mấy bước sau này nhé, không lại bị lộn.

Bước 1: Mọi người vào link face kết bạn cho em, rồi qua link nhóm ẩn tham gia nhóm

Bước 2: Mọi người có thể nhắn tin trực tiếp nếu được, hoặc bình luận trên wattpad: Là mọi người muốn vào group, rồi để lại tên Face chỗ phần bình luận, em sẽ chấp nhận.

Bước 3: Mọi người gửi card viettel hoặc chuyển tiền cho em cũng được, phí 10k như cũ.

Bước 4: Em xác nhận và cho mọi người vào nhóm

Xong rồi.

Chỉ tìm tên Face của mọi người em tìm không thấy, với lại số lượng người kết bạn đồng vậy cũng không thể nào chấp nhận, nick Face đâu thể nào để nuôi cá cảnh.

Cảm ơn đã đọc.

Bạn nào chờ được thì chờ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực*! được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Hôm nay phải nói là ngày vui nhất trong cuộc đời Hạ Phong Diệp, chỉ sau hôm nay thôi hần sẽ là bá chủ ở đây, rồi hần sẽ qua rước Hạ Quyên Quyên về làm vợ, rồi đầu tư luôn tập đoàn của Trần Dương Thần, tất cả những kẻ tham hại đều chết dưới tay hần.

Hạ Phong Diệp quyết định diện bộ vest của nhà thiết kế người Pháp Saint Laurent, chất liệu vải thượng hạng lại mềm mại khiến hần càng thêm hưng phấn, hần mỉm cười nhìn cô gái đang nằm trên giường, à ta quyến rũ trong tình trạng không một miếng vải che thân.

- Diệp, chúc anh may mắn.

Hần mỉm cười tiến lại phía cô ta, người con gái quyến rũ tên Khanh đã đi theo hần khá lâu rồi, à rất biết nịnh hót, đặc biệt dẻo mồm, dẻo miệng nên có thể ở bên cạnh hần lâu đến như vậy.

- Anh vốn là người may mắn.

Hần nhìn cô.

- Em yêu anh, tối nay bù lại cho em nhé.

À ngược cổ lên hôn nhẹ vào môi hần.

- Ừ, anh đi đây. Ngoan ở nhà đợi.

Khanh gật đầu rồi ngoan ngoãn nằm im, nhìn hần đi cho đến khi chiếc cửa phòng đóng lại.

Hạ Phong Diệp đi được một đoạn khá xa thì đột ngột bên ngoài có tiếng chuông gõ cửa. Cô à một môi leo xuống giường, khoác vội chiếc áo khoác mỏng rồi đi ra, đây là căn biệt thự ngoại ô của Hạ Phong Diệp mua cho cô, thường thì rất ít người qua đây, mà cô ta cũng chẳng quen ai cả, sao lại có tiếng chuông giờ này chứ.

Khanh được Hạ Phong Diệp bao nuôi cách đây 2 năm rồi, từ lúc à còn làm trong quán bar, bị đuổi việc vì không chiều theo ý khách cho, các chủ nợ thì liên tục hăm dọa, mẹ thì bệnh nặng chết, cô cứ tưởng đời mình đã tàn cho đến khi cô gặp Hạ Phong Diệp, hần giúp cô trả nợ, chôn cất mẹ cô, còn bao dưỡng cô, nói chung vị trí hiện tại của cô bây giờ là tình nhân của hần.

Khanh rất yêu Hạ Phong Diệp, có thể nguyện hi sinh tính mạng này cho hần, chỉ một chút dụ dỗ của hần cũng khiến cô mất hết đắm chìm trong ảo tưởng dục vọng, nhưng hần lại khác, hần không hề yêu cô, người hần yêu lại không yêu hần, một mối tình thật phiền phức, kẻ muốn có tình yêu lại không được, kẻ muốn né tránh thì lại càng có được tình cảm sâu hơn.

Hạ Phong Diệp tuần tú, thông minh lại tài giỏi, ai chẳng muốn được hần bao nuôi, làm con rồi thỏa mãn tình dục của hần, đó đều là những ý tưởng không tồi.

Khanh thực sự rất muốn nghe được chính miệng của Hạ Phong Diệp nói yêu cô, như cách mà cô đã nói yêu hần, mặc dù biết đó chỉ là những ảo tưởng hão huyền.

- Ai vậy?

Bên ngoài cửa cứ liên tục ầm chuông, làm cô vội vã mở cửa ra, để xem kẻ nào quấy rối.

- Anh là...Á!

Rầm!

Khanh gục xuống đất trước cú đâm mạnh vào bụng cô, một đám vệ sĩ áo đen xông thẳng vào trong nhà.

Khanh đau đớn có với tới chiếc điện thoại bàn đang ở trên kệ kia nhưng lại không may mắn bị kẻ cầm đầu thấy được, ánh mắt hần lạnh lẽo vô cùng, hần đập nát chiếc điện thoại bàn thành nhiều mảnh, rồi là chĩa trước mặt Khanh.

- Tất cả tìm thấy chìa khóa chưa?

Bọn áo đen ai nấy mét 8 to cao lực lưỡng, bọn chúng hất tung mọi thứ trong căn biệt thự lên, dường như chúng đang nhắm đến một món gì đó rất quan trọng.

- Các người là ai?

- Cấm miệng đi cô gái, bởi vì cô sống không còn bao lâu nữa đâu!

- Rốt cuộc các người đến đây với mục đích gì?

Cô cố dùng chút sức cuối cùng để nói chuyện với tên đầu đàn kia nhưng lại bị hấn phốt lờ, bọn vệ sĩ chạy lại xếp thành một hàng.

- Thuộc hạ không tìm thấy chìa khóa.

- Khốn kiếp, vậy thì ở đâu được chứ?

Hắn đang bực tức suy nghĩ thì một cuộc gọi đến, hấn nhìn nó rồi bắt máy, giọng cung kính trả lời.

- Ngài J!

- Tìm thấy món đồ đó chưa?

- Dạ, vẫn chưa, thuộc hạ đang cố gắng hết sức nhưng vẫn không biết nó nằm ở đâu cả.

Hừm!

Đầu dây bên kia hừ lạnh một tiếng, rồi cất giọng trầm cuốn hút.

- Trên người à tình nhân!

Nói xong hấn cúp máy, bọn thuộc hạ đều dùng ánh mắt thêm ngưỡng nhìn Khanh, cô sợ hãi hét toáng lên.

- Các người tính làm gì?

- Mau giao chìa khóa ra!

- Tôi làm gì có thứ đó!

À run sợ lùi về phía sau. Tên đầu đàn cười gian tà.

- Vậy thì hôm nay cô hãy phục vụ chúng tôi như cách cô đã phục vụ chủ nhân Hạ Phong Diệp của cô đi.

- Không!

- Thích lắm đúng không?

- Xin các anh...

Tên đầu đàn đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn à, rồi quay sang ra lệnh cho bọn thuộc hạ.

- Chơi xong cô ta rồi lấy chiếc chìa khóa trong chân phải à, nhanh gọn lẹ, các người chỉ có 10 phút, tôi sẽ ra ngoài đợi.

- Vâng!

Đám thuộc hạ đồng thanh trả lời, hấn đứng bên ngoài rút một điếu thuốc ra hút nhìn khung cảnh biển ở đây, quả thực rất đẹp.

Bên trong là tiếng hét chói tai rợn người của Khanh khi bị cưỡng hiếp tập thể, cô sinh ra là một điều tuyệt vời, đúng đấy nhưng nó đã sai khi cô theo Hạ Phong Diệp và nắm giữ một món vật vô giá, có thể lật đổ hấn trong chớp mắt.

Hạ Phong Diệp, ngày tàn của mày sắp đến rồi, cứ tiếp tục tận hưởng giây phút ngồng cuồng cuối cùng này đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Tập đoàn Hạ thị hôm nay náo nhiệt hơn bao giờ hết, ông chủ của họ với thể lực không ngừng bành chướng đã đi đến đích một cách an toàn, gặt hái được nhiều lợi ích lớn cho tập đoàn, hấn chễm chệ trên chiếc ghế tối cao.

- Hôm nay, Hạ Phong Diệp tôi rất vui vì mọi người có mặt đông đủ như vậy.

Hấn nghiêm nhiên thấy vui rồi, vì hấn sắp trở thành người đàn ông quyền lực nhất thành phố S này, chính phủ sẽ nể mặt hấn như cách bọn họ đã nể mặt Trần Dương Thần.

- Chủ tịch Hạ, chúng tôi cũng rất vui. Chúc mừng cậu.

Hạ Phong Diệp nhếch môi cười cảm tạ.

- Chắc mọi người ở đây ai cũng biết hôm nay tôi triệu tập cuộc họp này là có mục đích gì rồi. Phải không?

Đồng loạt bọn họ đều đứng lên vỗ tay chúc mừng, hấn hân hoan nhìn bọn họ, những nỗ lực của hấn cuối cùng cũng đã được công nhận, khiến bọn họ phải nể phục, kính trọng.

- Cảm ơn mọi người, để đi được đến ngày hôm nay tôi đã phải rất nỗ lực, trải qua rất nhiều khó khăn, gian khổ để rồi gặt hái được quả chín như hôm nay đây.

Cốc Cốc.

Một người đàn ông đeo kính đi vào, hấn nhìn Hạ Phong Diệp rồi gật đầu chào.

- Xin chào ngài Hạ, sao ngài lại bắt đầu cuộc họp sớm vậy, ngài J còn chưa kịp tham gia mà.

Hấn tròn tròn con mắt, ngài J sao? Ông ta vốn đầu tư rất nhiều cho tập đoàn này nhưng đến giờ hấn vẫn chưa chiêm ngưỡng được gương mặt thật của gã đàn ông bí ẩn tên J này, hôm nay cuối cùng cũng đã chịu lộ diện.

Hấn chễm chệ ngồi xuống, hai bàn tay đan xen với nhau rồi đặt lên bàn.

- Xin mời!

Hấn ngó ý mời.

Người đàn ông đeo kính khẽ đẩy gọng kính lên rồi né sang một bên, tỏ vẻ cung kính.

Một người đàn ông cao lớn mặc bộ vest xanh đậm bước vào, đôi chân dài quen thuộc nhanh thoăn thoắt, phía sau là đám thuộc hạ với gương mặt không cảm xúc, gương mặt góc cạnh không tí vết, đôi môi mỏng nhếch lên đi thẳng về phía cái ghế gần ghế Hạ Phong Diệp nhất.

Hạ Phong Diệp hốt hoảng đứng dậy nhìn gã đàn ông vừa mới ngồi xuống kia, hần lạp bấp gọi.

- Trần...Đương...Thần...

- Nghe nói cậu tính nhậm chức xong sẽ qua rước vợ tôi về làm vợ cậu?

- Mày!

Hạ Phong Diệp đập mạnh vào bàn, chỉ thẳng vào mặt Trần Dương Thần, thì ra bấy lâu nay kẻ rót tiền vào tập đoàn hần, ẩn dưới cái vỏ bọc ngài J lại chính là kẻ thù của hần- Trần Dương Thần.

- Sao nào, ngạc nhiên lắm sao?

- Không phải mày đã chết rồi sao?

- Tôi còn sống cậu không vui sao? Tôi chết rồi thì ai đầu tư cho tập đoàn của cậu đây.

Trần Dương Thần mĩa mai nói, giọng nói trầm trầm mà ngông ngồng, ánh mắt sắc lẹm nhìn kẻ đang sợ hãi kia.

- Mày...khốn kiếp, nhưng mày sống thì cũng sẽ chết nhanh thôi.

- Hừ, để xem nào...đọc cho hần nghe đi.

Bọn cô đông xôn xao lắng nghe. Gã đeo kính bước lên cung kính chào mọi người rồi giới thiệu. Hần tên là Lâm, là luật sư riêng của Trần Dương Thần.

- Hạ Phong Diệp, chủ tịch tập đoàn Hạ Thị, thành lập các công ty ma để phục vụ cho việc rửa tiền bất hợp pháp, ngoài ra còn ám sát nghị viện trưởng mới nhập chức hồi đầu năm, sau đây là một số hình ảnh và giấy tờ cho thấy Hạ chủ tịch đây có ý định xâm nhập chính phủ và ấn cấp một số giấy tờ quan trọng.

Hạ Phong Diệp sôi máu hất tung đám giấy tờ kia, hết toảng lên.

- Khốn kiếp, các người cắt hết mau.

Hần đuổi bọn cô đông, cứ tưởng hôm nay sẽ là ngày vui của hần cơ chứ, nào ngờ...

- Sao vậy? Kịch đang hay mà.

- Tại sao mày lại có được những thứ này chứ? Chẳng lẽ...khốn kiếp thật.

- Hừ...nhớ đến à tình nhân rồi sao? Mày giấu chìa khóa cũng kĩ thật đấy.

- Mày...ngay từ đầu mày đã biết chỗ giấu.

Hạ Phong Diệp nhếch môi nhìn Trần Dương Thần.

Bóp bóp

Trần Dương Thần vỗ tay ba cái rồi mỉm cười, tư thế oai hùng chễm chệ nhìn Hạ Phong Diệp đang run rẩy kia.

- Dẫn hần lên đây!

Nguyên đứng chờ nãy giờ phía ngoài cuối cùng cũng nhận được hiệu lệnh, dắt một tên to béo đi vào. Người này không ai khác chính là gã trưởng phòng lúc tập đoàn Trần thị bị nổ, hần là người có mặt đầu tiên.

- Hay lắm, mua chuộc được vị trưởng phòng làm lâu năm nhất trong tập đoàn tôi, cậu khá đấy.

- Thì sao chứ, lão ta cũng chỉ là một quân cờ trong tay tôi mà thôi.

Ha ha ha!

Trần Dương Thần cười phá lên.

- Cả gan dám động đến chính phủ, đã vậy còn rửa tiền phi pháp, mày nghĩ tao sẽ để yên cho mày nhòn nhơ sao?

- Khốn kiếp, tao sẽ không bị mày đánh bại đâu, mày nghĩ tao là ai chứ? Để co thể leo lên vị trí này tao đã rất khổ sở mày có biết không? Tao sẽ không để mày cướp đi tất cả của tao đâu.

- Để xem nào, luật sư Lâm, cậu nói đi.

Hần ngoắt ngoắt tên luật sư.

- Ngài Hạ, cổ phần của ngài hiện giờ còn 40%, nhưng ngài Trần Dương Thần đây đã mua lại cổ phần của một số cổ đông trong tập đoàn ngài, và cộng thêm 5% của ngài chuyển nhượng cho ngài ấy, hiện giờ ỏ phần của ngài ấy chiếm lớn nhất ở đây với con số 50%, vị trí chủ tịch hội đồng quản trị ngài nên nhường cho ngài ấy.

Hạ Phong Diệp nhếch môi cười, chẳng phải cái cách này hần đã áp dụng với Nghiêm Mặc Huy sao, giờ thì đến lượt hần, hần phá lên cười như tên điên.

- Thì ra ngay từ đầu mày đã lên kế hoạch, hạ giá cổ phiếu để tao mua, nhưng thực chất muốn tao tự đắc, giả thua cuộc để bọn tao tin mày đã bị đánh bại, giả chết để tao và lão Nghiêm Mặc Huy đánh nhau, loại bỏ được một đối thủ, mày biết tao cũng chẳng ưa gì lão ta, mày biết tất cả nhưng cố tỏ ra không để phòng, to ra bất cần để bọn tao mất cảnh giác, mày để mọi chuyện lắng xuống, Nghiêm Mặc Huy vào tù rồi đánh bại tao như cách tao đã đánh bại ông ta, hay lắm Trần Dương Thần, không hổ danh là lão đại, một con cáo già ranh mãnh...hahaha...

Trần Dương Thần mỉm cười đứng lên nhìn Hạ Phong Diệp rồi vỗ vai hần.

- Tất cả...đều là sự ngu ngốc tự đại của mày thôi..

- ----- hết chap 69-----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vực*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70

Trần Dương Thần mỉm cười đứng lên nhìn Hạ Phong Diệp rồi vỗ vai hần.

- Tất cả...đều là sự ngu ngốc tự đại của mày thôi..

- Máy nghĩ làm thế có thể đánh bại được tạo sao?

- Máy nghĩ sao cũng được, vì bây giờ máy chẳng còn gì trong tay cả.

- Hừ, máy nhất định sẽ phải trả giá.

Hạ Phong Diệp chưa kịp giữ câu thì đám cảnh sát xông vào, nhanh chóng khống chế hẳn lại, hấn phá lên cười, cái kịch bản này sao lại quen thuộc đến thế.

- Hạ Phong Diệp, anh đã bị bắt vì tội rửa tiền bất hợp pháp và chống đối chính phủ, mọi lời nói của anh sẽ là bằng chứng trước toà.

Hạ Phong Diệp chỉ mỉm cười, rồi đi ra. Rồi nhất định sẽ có một ngày hẳn trở lại.

Trần Dương Thần mỉm cười, hẳn nhìn đồng hồ, bây giờ chỉ còn mấy tiếng nữa là sang năm mới rồi, hẳn phải trở về gặp Hạ Quyên Quyên ngay thôi, xa nhau một tuần chắc cô nhớ hẳn lắm.

[...]

- Tối nay mình cùng đi xem bắn pháo hoa không?

Hạ Uyên Nhi ngờ ý mời Hạ Quyên Quyên.

Hạ Quyên Quyên chỉ mỉm cười rồi chọc ghẹo lại cô nàng.

- Sao em không đi mời Nguyên ấy! Chị thấy anh ấy khá rảnh trong tối nay.

Nói đến Nguyên, Hạ Uyên Nhi quay sang nhìn hẳn, thấy hẳn đang đỏ mặt, cô bất giác rùng mình, hẳn ta cũng biết đỏ mặt sao?

- Anh ta sao? Còn không có thời gian để tán gái lấy đầu ra mà cùng em ngắm pháo hoa.

Khụ khụ khụ.

Nguyên tiến lại gần Hạ Uyên Nhi, đắm chiêu nhìn cô.

- Nếu cô đã mở lời thì tôi sẽ chấp nhận, công việc thì khi nào làm chẳng được, ngắm pháo hoa cùng cô thì trong đời này chắc chỉ có một lần này thôi.

Gương mặt xinh đẹp của cô đột ngột đỏ như gấc, Hạ Quyên Quyên đứng ngoài cuộc mà bật miệng lại mà mỉm cười, tình cảm rõ ràng như thế rồi mà vẫn chưa nhận ra sao?

Thật là một cặp đôi ngọt ngào ghê tởm.

Hạ Quyên Quyên khẽ liếc đồng hồ, bây giờ đã là 10 giờ đêm rồi, chỉ còn 2 tiếng nữa thôi là bước sang một năm mới rồi, và cô không thể ở bên hẳn cùng nhau ngắm pháo hoa, cùng nhau đón giao thừa, bao nhiêu ước hẹn cùng nhau làm giờ đây đều tan biến.

- Chị cảm thấy hơi khó chịu trong người, hay là hai người đi đi, giao thừa phải đón cùng nhau mới ấm áp.

Hạ Uyên Nhi bĩu môi, ánh mắt long lanh nhìn cô.

- Vậy thôi, em cũng không đi, ở nhà chăm sóc chị.

- Chị chỉ muốn nghỉ ngơi thôi, chị muốn ở một mình, em nên dành thời gian cho bản thân đi, chị ờn mà.

Nói đoạn, cô quay sang nhìn Nguyên.

- Hôm nay hai người cứ đi chơi thoải mái đi, thích khi nào về cũng được.

Nếu có cơ hội ở bên nhau thì hãy trân trọng từng giây phút khoảnh khắc thiêng liêng đó đi, đừng để sau này khi mất đi rồi, lại cảm thấy trống vắng và khó chịu vô cùng. cô đã sai lầm khi không biết tận dụng từng khoảnh khắc được ở bên Trần Dương Thần, những điều mà hẳn đã hi sinh cho cô, rồi những ngày hẳn lo lắng, chăm sóc cho cô, cô đều chỉ nghĩ thoáng qua mà không thêm quay đầu nhìn lại nó, giờ thấy hối hận thì đã quá muộn màng rồi.

Chúc hai người hạnh phúc.

[...]

Hạ Quyên Quyên nhốt mình trong căn phòng tối, nơi mà tiếng cười đùa của cô và Trần Dương Thần mỗi ngày ở bên nhau, nó nhỏ nhất lắm, nhưng cũng hạnh phúc lắm, được ngủ cùng người mình yêu, mỗi sáng tỉnh mơ thức dậy thấy hẳn đang nằm bên cạnh mình, hạnh phúc biết bao, chỉ là câu "Chào buổi sáng, vợ yêu!" Mà nghe sao ngọt lòng, chẳng cần gì cao sang chi nhỏ bé vậy là đủ rồi, yêu nhiều rồi hận nhiều, thà rằng đừng yêu, để hồn này khỏi đau đớn.

Khoảng không lạnh lẽo, ánh trăng bị đám mây kia che phủ, chỉ còn vài tiếng nữa thôi là đến năm mới rồi, nghe vậy sao lòng cô lại sầu như vậy, nhiều lúc cô chỉ muốn oà lên khóc như một đứa trẻ, nhưng lại tự dằn bản thân phải kiên cường, mạnh mẽ vì Trần Dương Thần, vì anh ấy không muốn nhìn thấy cô yếu đuối.

Ước gì trong mơ cô có thể gặp được hẳn thì, một giấc mơ ngọt ngào, cô cùng hẳn du lịch mọi miền trên thế giới, cùng nhau làm mọi việc mà mình thích, không còn làm Trần phụ nhân nữa mà chỉ là một người vợ đang chờ chồng về, ngày qua ngày ăn bữa cơm đậm bạc, sống với nhau đến đầu bạc răng long, phải chi...phải chi hẳn đừng làm lão đại...thì sẽ không có chết chóc, sẽ không có kẻ thù, hẳn sẽ không chết, cô và hẳn sẽ hạnh phúc bên nhau, cùng nhau có thật nhiều con, trai gái gì cũng được, miễn là hẳn thích...phải chi...

Cô cười khổ, tất cả chỉ là những suy nghĩ điên khùng mà cô tự nghĩ ra thôi, vẫn nên chấp nhận sự thật thì hơn.

Nếu mơ mà gặp được hẳn thì cô nguyện suốt đời không tỉnh dậy nữa...

Cô mệt mỏi nằm xuống chiếc gối rồi thiếp đi lúc nào không hay.

11:58"

Đồng hồ điểm 11:58", chỉ còn 1 phút nữa là bước sang năm mới rồi, căn phòng lặng như tờ.

Cạch.

Tiếng cửa phòng mở ra, một người đàn ông cao to đi vào, hẳn nhích đôi môi mỏng rồi leo thẳng lên giường bàn tay bắt đầu mò mẫm khám phá thân thể Hạ Quyên Quyên, hẳn hít một hơi dài hương thơm Lavender trên người cô rồi thắm thì nói.

"Chúc mừng năm mới, vợ yêu!"

- ---- hết chap 70-----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sùng Vợ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Hạ Quyên Quyên khẽ giật mình, cảm thấy phía dưới đang bị bàn tay nào đó treu chọc, cô giật nảy mình rồi đá mạnh tên sở khanh kia.

- Khốn kiếp, là kẻ nào vậy?

Hắn ngã ngửa từ trên xuống, lăn lăn mấy vòng như quả bóng.

Hắn vẫn im lặng, nhìn người con gái đang tò mò nhìn hắn kia, trong bóng đêm dường như chỉ mình hắn thấy được cô.

- Còn không trả lời?

- ...

- Chồng tôi là lão đại đấy, anh không sợ sao?

Trần Dương Thần mỉm cười rồi đứng thẳng đi đến phía cô.

- Anh làm gì đấy, tôi báo cảnh sát bây giờ! Dừng lại mau.

Hắn vẫn lặng như tờ, ôm chặt lấy cô rồi khoả môi cô bằng một nụ hôn ngọt ngào.

- Ừm...buông....ừm...

Hạ Quyên Quyên gầy dựa, sao nụ hôn này lại quen thuộc đến như vậy cơ chứ, cô thả hai cánh tay đang bầu trên vai hắn xuống, nụ hôn sao vừa ngọt ngào lại vừa mặn đắng vậy...

Cô khóc sao? Sao cô lại khóc? Cô khóc vì cái gì?

Hắn gạt mình rồi buông cô ra.

Cô nước nở rồi òa lên khóc.

- Anh...sao nụ hôn của anh lại giống anh ấy đến thế, đúng rồi, đây chắc chắn là mơ rồi, bởi vì chỉ khi mơ tôi mới được gặp anh ấy, đúng rồi nhất định là giấc mơ.

Cô lắc đầu đẩy hắn ra. Hắn đau lòng nhìn cô rồi ôm chặt lấy cô vào lòng. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm, được nhịp đập trái tim, nhất định là Trần Dương Thần rồi, không sai vào đâu được.

- Thần, anh về rồi sao?

Cô hỏi mà ánh mắt đỏ hoe.

Hắn gạt đầu chỉ đáp lại ngắn gọn.

- Ừ.

Cô mỉm cười, cuối cùng cô cũng đã được nghe thấy giọng nói của hắn rồi, hắn ôm cô rồi vuốt ve, xoa xoa đầu cô. Lâu lâu lại thấy hắn hôn trộm lên tóc cô.

- Mơ mà cũng hạnh phúc nữa, vậy thôi em ở lại trong giấc mơ này vậy.

- Ừ.

Cô khẽ nhìn đồng hồ, vừa tròn trịa 12:00 đêm, rồi mỉm cười nhìn hắn.

- Chúc mừng năm mới! Chồng yêu.

Hắn đỏ mặt nhưng cố giữ bình tĩnh, sao cô lại đáng yêu thế cơ chứ.

Hắn vẫn im lặng rồi dẫn cô ra phía ngoài cửa sổ.

- Làm gì vậy?

Đoảng, đoảng, đoảng.

Tiếng pháo hoa nổ nghe mà rạo rực, từng nhánh pháo sáng lung linh trên bầu trời đêm, Hạ Quyên Quyên mồm chữ O ngạc nhiên mà thốt lên, Trần Dương Thần mỉm cười nhìn người con gái rồi ôm chặt lấy cô.

Màu đỏ, màu xanh, rồi lại màu vàng, bông to, bông nhỏ, tiếng pháo nổ nghe mà ghiền, ánh sáng lấp lánh trên trời, khung cảnh hạnh phúc người người chúc nhau "Chúc mừng năm mới!" nghe mà hạnh phúc làm sao, cô ôm chặt lấy Trần Dương Thần, ôn tồn nói.

- Em rất hạnh phúc, cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã xuất hiện trong cuộc đời em. Cảm ơn anh rất nhiều.

Hắn cười rồi hôn nhẹ lên trán cô.

- Nghe nói, vợ thích ngắm pháo hoa cùng chồng.

Cô chỉ mỉm cười gạt đầu, giấc mơ này đẹp thật đó, cô không thể tin vào mắt mình viễn cảnh hạnh phúc này, chỉ có thể là mơ, giấc mơ chân thật đến lạ kì.

- Anh này, anh có về thăm em nữa không?

Cô lo sợ hỏi, hắn im lặng một hồi rồi trả lời.

- Anh sẽ không rời xa em nữa đâu.

Cô cười khổ, giấc mơ mà cũng ngọt ngào vậy, thôi kệ, tận dụng được khoảnh khắc nào thì tận dụng.

Cô hôn lên khắp người hắn, rồi hít hơi dài cảm nhận hương thơm quen thuộc của hắn.

Hắn bất ngờ, lúc đầu thì thấy ngạc nhiên, sau rồi cũng mặc cho cô làm gì thì làm, ăn hắn luôn cũng được.

- Vợ làm gì thế? Nhớ chồng quá hoá điên rồi sao?

Cô mặc kệ, tiếp tục hăng hái làm việc.

- Lỡ sau này không còn được ở bên cạnh chồng nữa thì buồn lắm, nhớ lắm nên giờ chỉ có cách lưu lại những khoảnh khắc này thôi, sẽ nhớ mãi mùi vị ngọt ngào này, sẽ không khóc nữa.

Cô cố kiềm nước mắt, sao mọi chuyện diễn ra giống thật vậy.

Cô mỉm cười mà nước mắt giàn giụa. Hắn đau khổ khẽ lau nước mắt cô đi.

- Chồng đã trở về rồi đấy, vợ không tin sao?

Cô gạt đầu.

- Tin chứ! Nhưng khi tỉnh dậy, hiện thực vẫn là hiện thực thôi. Chồng sẽ lại biến mất, để vợ chống chọi với mọi thứ.

Hắn cười khò rồi dắt cô lại phía giường ngủ, màn pháo hoa cũng vừa kịp kết thúc, ở phía dưới đàn em cười ríu rít rồi thi nhau thu dọn chiến trường, thật ra Trần Dương Thần tính tạo cho cô niềm bất ngờ, ai dè cô chỉ coi đó là giấc mơ.

Cô tựa đầu vào lồng ngực hắn, hắn vỗ vỗ nhẹ nhẹ vào vai cô rồi rù cô vào giấc ngủ.

- Đêm nay hãy để anh ru em ngủ!

- Anh đừng đi nhé!

Cô ôm chặt lấy eo hắn, nhất quyết không để hắn ra đi.

- Ủ, anh hứa.

Chỉ là những câu nói giản đơn thế thôi sao mà nghe ám áp đến như vậy cơ chứ, tất cả chỉ là giấc mơ của cô tạo ra, một giấc mơ ngọt ngào, đầy thú vị rồi ngày mai khi cô thức dậy hắn sẽ biến mất, hắn sẽ bỏ lại cô, mặc cho cô đau khổ tột cùng.

- Em yêu anh, Trần Dương Thần!

Hắn nhếch môi cười rồi hôn nhẹ lên môi cô.

- Anh cũng yêu em, Hạ Quyên Quyên.

- Chồng...!

Cô khẽ gọi.

- Gì đấy!

Hắn khẽ đáp.

- Anh có muốn làm "chuyện ấy" ngay bây giờ không?

Hắn ngẩn ngơ nhìn cô.

- Sao hôm nay vợ bạo thế, nếu vợ đã có lời mời, sao chồng nỡ từ chối được.

Nói rồi, sói mồn thịt thò, quá trình xin được phép bắt đầu.

...

- ---- hết chap 71-----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vờ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Đêm nồng nhiệt đã qua đi, Hạ Quyên Quyên lặng lẽ chìm vào giấc ngủ ôm chặt lấy Trần Dương Thần, nhất quyết không để hắn rời xa mình.

Hắn mỉm cười nghịch nghịch tóc con cô, thì thoảng lại hôn lên trán cô một cái ngọt như mía đường.

Hơi thở, nhịp đập, hai cơ thể trần trụi quấn quýt lấy nhau, tạo nên một bức hoạ tuyệt vời.

[...]

Sáng hôm sau, Hạ Quyên Quyên tỉnh giấc, cô định ngồi dậy nhưng lại không được, cơ thể đau nhức, nhất là phần dưới, cô hoảng hốt nhìn cánh tay to lớn đang vòng qua eo cô, cả cơ thể bọn họ đều trong tình trạng không một mảnh vải che thân.

- Á!

Cô hét lên, tát cho tên chết tiệt đang gục đầu trong ngực cô kia một cái đau điếng. Hắn lờ mờ tỉnh dậy, một tay ôm má phải.

- Bạo hành chồng mình là đi tù đấy, có biết không?

Hắn nhếch mép cười nhìn về mặt đang hoang mang của cô.

- Thần!

Cô khẽ gọi, cô cố dụi mắt vài lần, đây chắc chắn là giấc mơ nữa rồi, thử đủ mọi cách, véo má mình, rồi tát nhẹ vào má mình, tất cả đều có chung một cảm giác "đau".

Đây là thật hay giả?

- Ủ, anh đây!

Hắn mỉm cười đáp lại.

-

Cô ngẩn ngơ, sao hắn lại ở đây, không phải là hắn đã...

- Làm gì mà nhìn chồng mình giữ vậy? Được rồi lại đây anh ôm cho tin nè.

Trần Dương Thần nhích lại phía cô, ôm chặt lấy tấm thân nõn nà.

Cô nhanh chóng gạt ra, nước mắt dần dụa.

- Linh hồn của anh vẫn chưa được siêu thoát sao? Sao chết rồi lại còn biến thái như vậy chứ?

Hắn ngẩn tò te, cô đang tưởng tượng cái gì vậy? Thật là làm gì cũng khiến hắn phải lo lắng, ai dám bỏ cô mà đi cơ chứ.

- Vậy em có chịu yêu một người âm như anh không?

Cô gạt đầu lia lịa, ánh mắt thò con đáng thương vô cùng.

- Vậy là đêm qua...

Nói đến đây cô dừng lại, khuôn mặt có chút đỏ ửng. Đêm qua cô cùng với người côi âm...cùng làm chuyện đó.

- Đêm qua thì sao?

- Em rất nhớ anh!

Cô tỏ lòng nhớ thương, hân ôm cô trêu mến rồi bước ra ngoài kéo tấm rèm cửa ra, cho ánh sáng chiếu vào. Cô giật mình kéo mạnh hân lại, rồi lắc đầu lia lịa.

- Đứng, linh hồn anh không thể nào tiếp xúc với ánh sáng, rất nguy hiểm.

Hân búng đầu cô một cái, đọc tiểu thuyết nhiều quá nên ảo tưởng như vậy đó.

- Anh là người!

Hân mỉm cười khẳng định. Cô vẫn không tin.

- Được rồi, em rất buồn nhưng anh cứ lừa dối em vậy là không được đâu.

Cô an ủi hân, hân thờ dãi mặt mòi, không biết hân phải đóng màn kịch này đến khi nào, sao hân lại có thể lấy một người vợ ngốc như vậy cơ chứ, ngốc gì mà ngốc thế.

- Anh phải làm gì thì em mới tin anh còn sống đây!

Cô lắc đầu tỏ ý không biết.

Hân trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi nhếch môi cười.

Cô giật mình lùi lại phía sau.

Nhưng đã quá trễ, đôi môi mọng của Hạ Quyên Quyên nhanh chóng bị Trần Dương Thần nuốt trọn, hân ngầu nghiêng cảm thụ dư vị ngọt ngào đó rồi tiến sát vào bên trong khoang miệng cô, thăm dò những điều huyền bí, cái lưỡi điêu luyện chơi đùa cô, làm cô hơi khó khăn trong việc hít thở, bàn tay hân đặt lên cổ cô rồi dẫn đi chuyển xuống phía dưới xương quai xanh, men theo đường xương chơi đùa vô cùng thích thú.

Không hiểu sao lệ khoe mí lại cay cay, nó tạo thành một đường thẳng dài rồi chạy theo gò má cô rồi nhỏ xuống mặt đất.

Đây là thật sao? Nếu không...thì nụ hôn này quá giá rồi, nó như liều thuốc an thần khiến bao nỗi mệt mỏi, buồn phiền trong lòng cô đều tan biến vậy, nó ngọt lắm, cũng mặn lắm, cái cảm giác tan chảy này sao lại thật đến như vậy chứ.

Hân dừng lại rồi liếm nhẹ giọt nước mắt đang rơi kia đi, ôn tồn nói, vẫn là cái giọng trầm ấm, quen thuộc đó.

- Đừng khóc, anh sẽ đau lòng.

Cô ngừng ngẩng rồi ôm chầm lấy hân, vậy là thật rồi, tất cả là thật, hân còn sống, hân không bỏ cô mà đi, hân ở đây với da thịt đầy đủ, gương mặt góc cạnh đẹp trai ấy, bàn tay ấm áp đang xoa nắn lưng cô kia là thật rồi, không phải mơ nữa.

- Có biết là em rất nhớ anh không? Có biết là em đã phải sống khổ sở như thế nào khi không có anh không? Em dường như đã muốn tự tử để có thể được ở bên cạnh anh. Sao anh có thể đối xử như thế với em cơ chứ! Anh là một người chồng tồi.

Bao nhiêu cảm xúc giấu trong lòng được cô bộc lộ hết ra, cô đắm mạnh vào lưng hân coi như giải toả con sâu này, hân chỉ im lặng rồi vuốt ve đầu cô, mặc cho cô làm gì thì làm.

- Anh đã về rồi ư ời, vợ đừng lo nữa nhé!

Chiều nói ngọt ngào nhưng đầy gần đơn đó thôi mà khiến tim cô xao xuyến, cô đã đợi khoảnh khắc này lâu lắm rồi.

...

Cô một mồi nằm tựa đầu trên vai hân, hân ôm cô không ngừng vuốt ve.

- Sao anh lại già chết để lừa em?

- Vì anh không muốn em gặp nguy hiểm.

- Hạ Phong Diệp nói đã giết anh, còn cái xác cháy đen có cả ADN của anh nữa, em đã mém nữa là nhảy xuống vực để đi theo anh luôn rồi đó.

- Anh xin lỗi vợ. Anh chỉ không muốn em lo lắng cho anh thôi.

- Vậy quãng thời gian qua anh làm gì?

- Thời gian qua à... Anh làm được rất nhiều thứ, anh âm thầm tìm những chứng cứ để hạ gục Hạ Phong Diệp và Nghiêm Mặc Huy, anh đợi bọn họ tương tàn rồi xuất hiện, đánh nốt kẻ còn lại, anh lấy danh nghĩa là ngài J để mua lại hết cổ phần của Hạ Phong Diệp, ngoài ra việc anh già chết cũng sẽ khiến hân lo là, mất cảnh giác hơn.

Hạ Quyên Quyên gạt đầu hiểu mọi thứ nhưng rồi đột ngột nhớ ra vài chuyện.

- Anh có hí hửng với người phụ nữ nào không đấy!

Hân giật mình nhìn ánh mắt nghi ngờ của cô.

- Làm gì có! Anh chung thủy mà!

- Thật không?

- Thật! À, ngoài ra anh còn tìm được một thông tin khá là quan trọng về người cha ruột đã thất lạc của em.

- Cha ruột của em sao?

- Đúng vậy...

- ---- hết chap 72----

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Sing Vợ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).